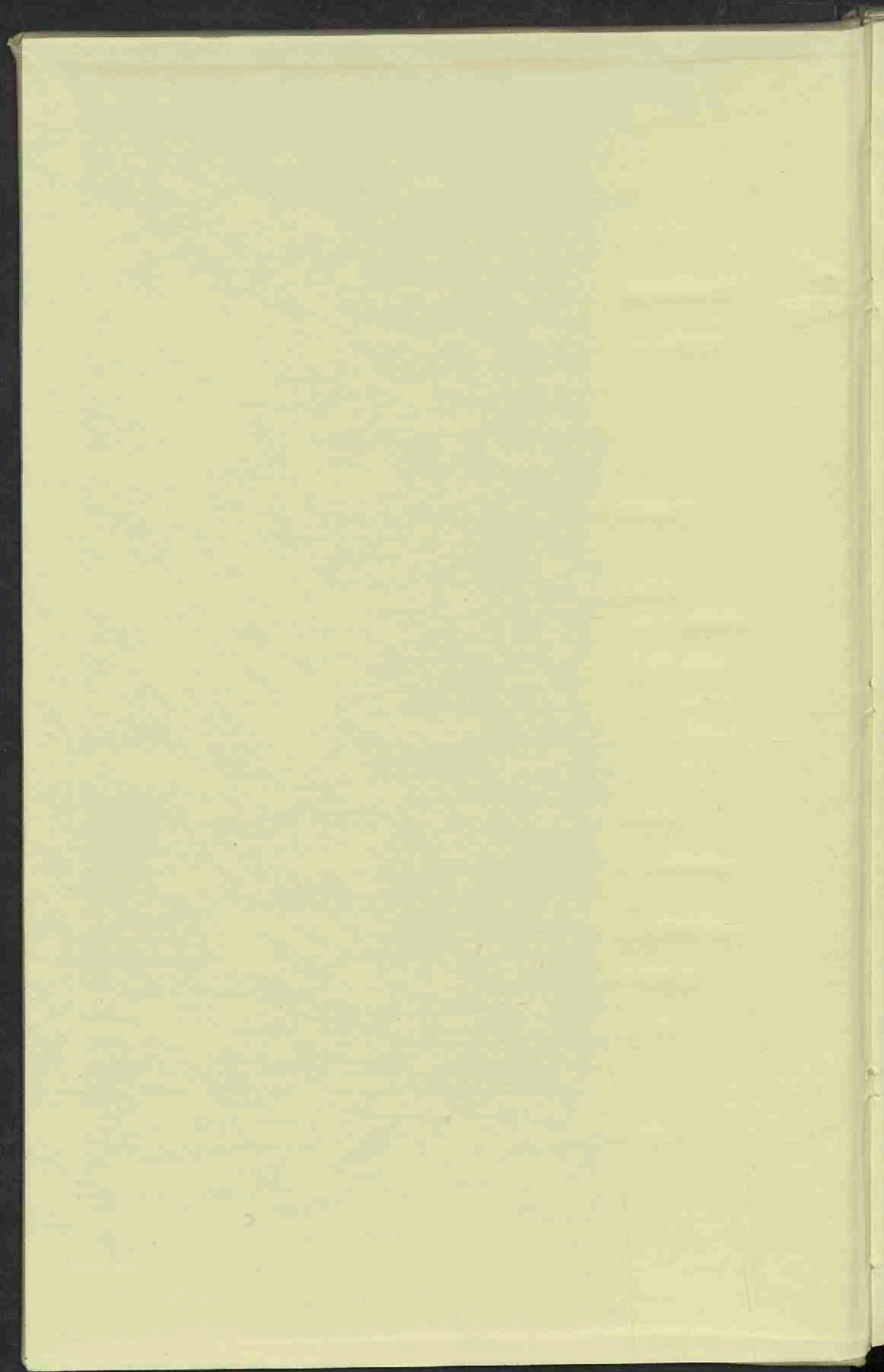

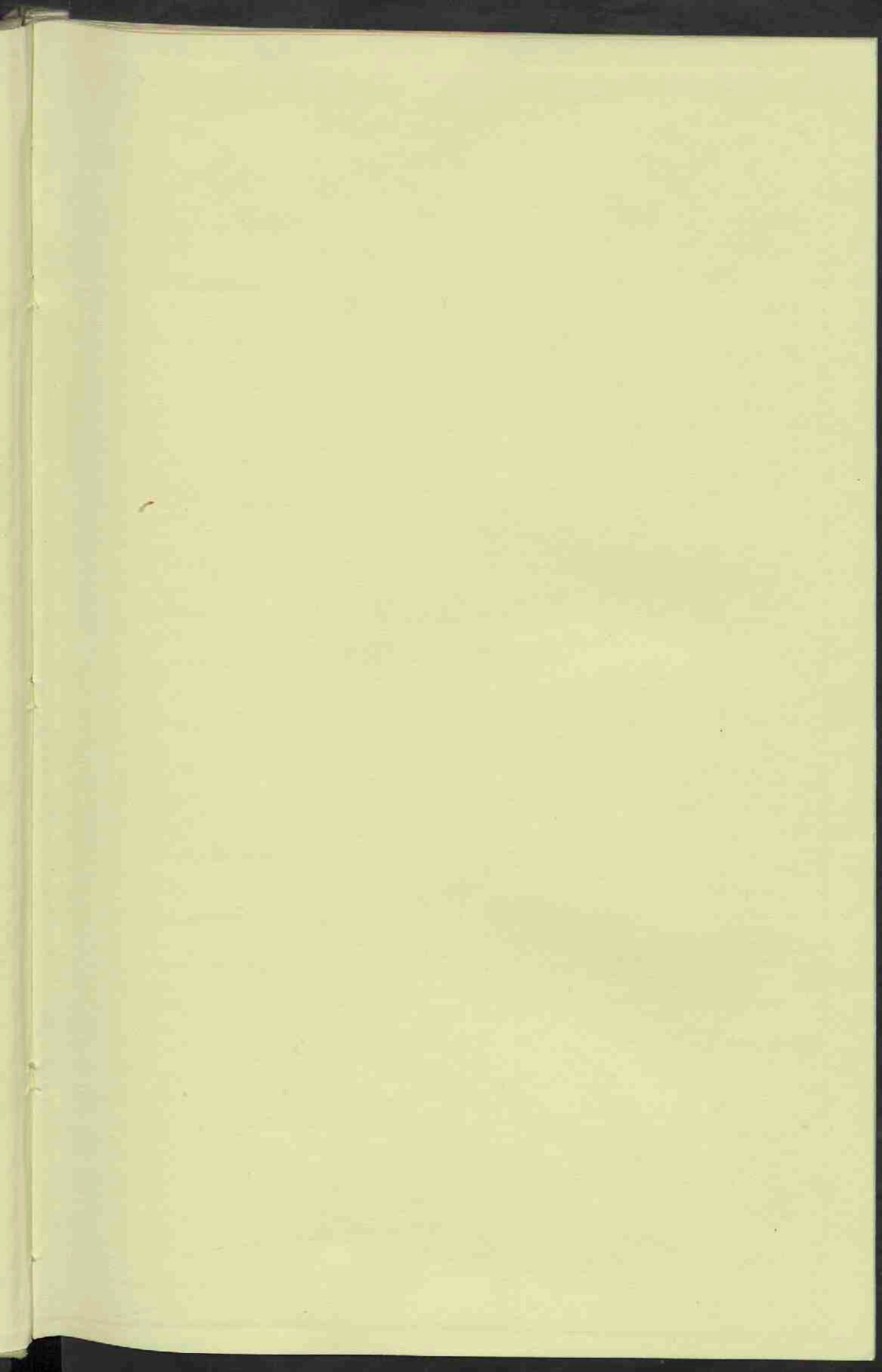

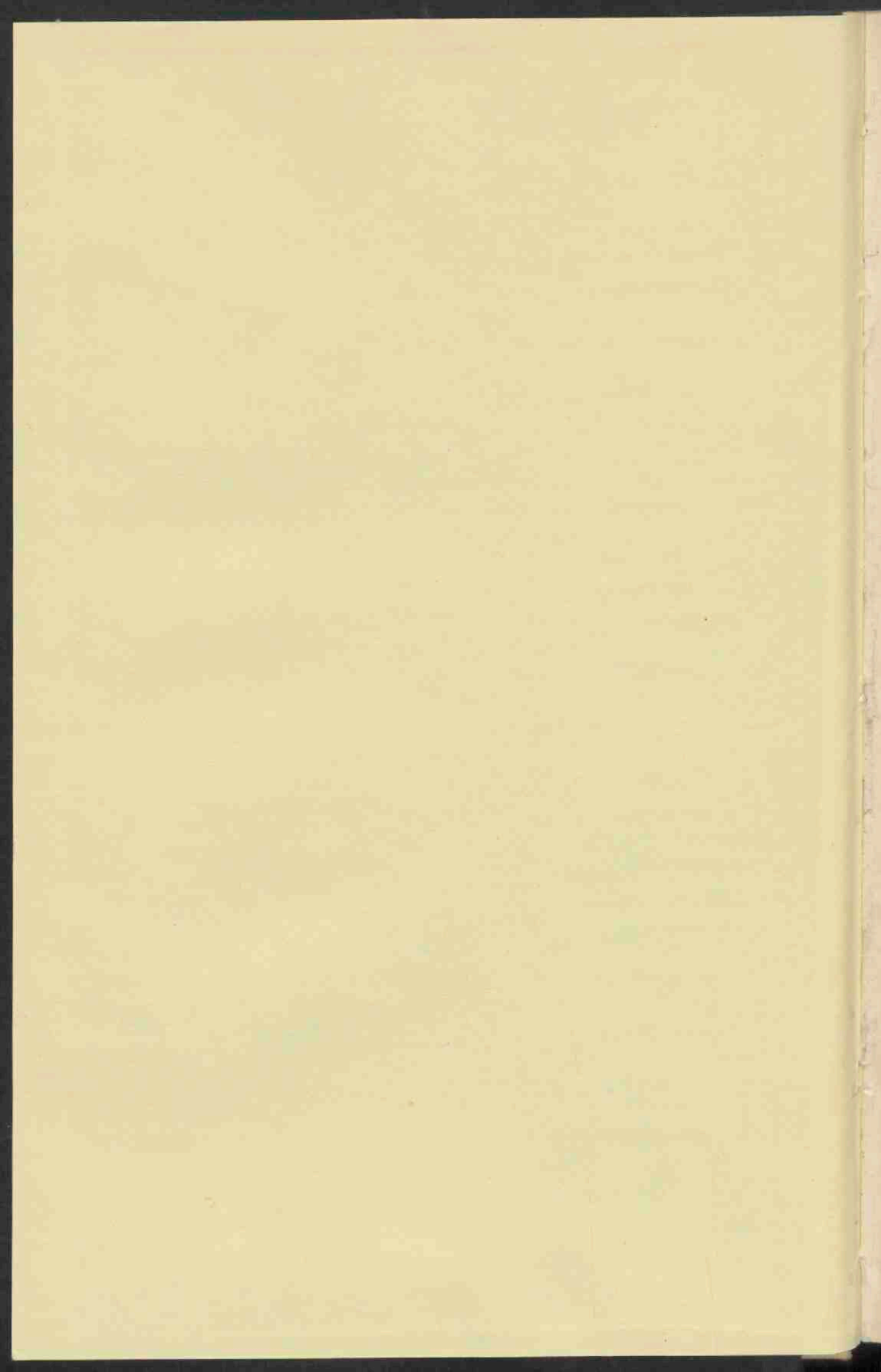
Vooruit met lef en durf! : een scenario voor de Holl. film.

<https://hdl.handle.net/1874/380885>

derl.
1895

VOORUIT
MET LEF EN DURF!

LIBRARY
UNIVERSITY OF UTAH

RIJKSUNIVERSITEIT UTRECHT

0317 6181

Ned. oct. 1495

Ned. oct 1495

V O O R U I T ^(mm)
M E T L E F
E N D U R F !

SCHRIJVER ONBEKEND
1923

EERSTE SCENARIO VOOR DE HOLL. FILM

BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT.

V O O R U I T

M E T L E E F

E N D U R F I

SCENARIO VOOR DE HOLL. FILM

1923

ERSTE SCENARIO VOOR DE HOLL. FILM

WAARDE LEZER,

Door gelukkig toeval kwam het bijna volledige manuscript van dit buitengewoon humoristische werk in mijn bezit. Nadat ik het gelezen en genoten had, was ik ervan overtuigd, dat het geheel meer dan voldeed aan de bedoeling van den schepper van dit oerkomische verhaal en dat het zelfs een scenario geeft voor een echt Hollandsche klucht, zooals nog niet is vertoond, zelfs op 't gebied van de sprekende film.

Zonder aarzelen getrooste ik me dan ook de moeite en kosten, welke aan de uitgave van dit werk noodzakelijk verbonden waren en ik ben ervan overtuigd, dat U, evenals ik zelf, eenige uren van uitbundige pret zult meemaken bij het lezen van dit levendige en grappige verhaal.

Het manuscript is geschreven in 1923, maar was niet meer geheel compleet. Hier en daar was een enkele bladzijde verdwenen, welke ik echter naar mijn beste kunnen heb aangevuld en doen sluiten. De proloog heb ik erbij laten drukken, zoover deze aanwezig was, zoodat die plotseling eindigt bij het woordje „met“. Dat heb ik maar zoo gelaten, daar ik mij niet bevoegd achtte, de persoonlijke meeningen van den schrijver met een vervolg van mij te completeeren.

Er was ook een epiloog, doch daar deze slechts beschouwingen bevatte over de film uit den tijd van 1923, heb ik die maar laten vervallen, aangezien zij met het eigenlijke werk weinig te maken had.

Geniet van dit verhaal en vergeet daardoor voor eenigen tijd Uw dagelijksche zorgen. Zelfs bij nurks aangelegde menschen moet dit wel het geval zijn door het lezen van:
„Vooruit, met lef en durf!“

Met vriendelijke groeten,

K. K.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or introductory paragraph.

Main body of faint, illegible text, appearing to be several paragraphs of a letter or document.

Faint, illegible text at the bottom of the page, possibly a signature or footer.

PROLOOG.

AMSTERDAM, 3 Januari 1923.

HOOGGEACHTE LEZER,

Volgens mijn overtuiging zal het niet lang meer duren, of de een of andere Nederlandsche onderneming zal het initiatief nemen tot het vervaardigen of doen vervaardigen van films, welke uitsluitend door Nederlandsche krachten geschapen zullen zijn, zoowel op artistiek als op technisch gebied. Dat dit nog geen werkelijkheid is, heeft meerdere oorzaken, welke ik al in eenige beschouwingen in enkele groote dagbladen heb uiteengezet. In geen geval echter ontbreekt het Holland aan deskundigen, geld, initiatief of kunstenaars, die voor hun taak meer dan berekend zijn. Mijn overtuiging is, dat de Nederlanders (de Chineezers van Europa) oogenblikkelijk een groote activiteit ten toon zullen spreiden, wanneer zij de absolute zekerheid hebben, dat de voorafgaande groote kosten geen schijn van een gokje in zich dragen, doch dat flinke rente of winst gegarandeerd is. Het eenige, wat dat kan garandeeren, is: het product zelf, dat slechts dan geschapen worden mag, wanneer een diepgaande studie is voorafgegaan van den psychologischen aanleg en reacties der massa's, die de bioscopen bezoeken. Vooral moet eerst worden nagegaan en bestudeerd, hoe deze menschen reageeren op kluchten, geschiedkundige stukken, tragedies, liefdesgeschiedenissen, fantastische films, die buiten het menschelijk mogelijke gaan, enz.

Reeds meer dan drie jaren observeer ik, wat dat betreft, het publiek in Nederland en ik ben tot de conclusie, de rotsvaste overtuiging gekomen, dat er één bepaald soort film is, die hier in Holland absoluut enorm succes móét hebben, dus financieel een groot succes zal zijn. Volgens mijn ervaringen moet deze film dan als volgt worden samengesteld.

De kosten van aankleding, decors, materiaal, kortom de exploitatiekosten, moeten voor de productie, de aflevering, zoo laag mogelijk zijn, zonder dat de hoedanigheid van het product eronder leidt. Dit wordt gevonden door het scenario zelf, de omgeving, waarin het weergegeven verhaal speelt, enz. Dan moet er volgens mijn meening een hond meespelen, een hond, die geen bijna ongeloofelijke staaltjes van verstandelijke ontwikkeling ten toon spreidt, maar een ruwe, wilde klant, die onberekenbaar is in zijn onstuimige hondenmentaliteit. Het is frappant, hoe dolgraag het Hollandsche publiek - en niet alleen het Hollandsche - een grappigen hond op het doek ziet leven, vooral wanneer het 'n gewone hond blijft, die geen dingen doet, die vervelend worden door hun menselijkheid. Het Hollandsche publiek is erg nuchter en schept meer behagen in absoluut mogelijke gebeurtenissen, die het dagelijksche leven beschimpen, dan in onmogelijke prestaties, die in dat leven nooit of te nimmer zullen voorkomen.

Voorts is er nog een punt van overwegend belang. Het Hollandsche publiek ziet graag zijn eigen omgeving, zijn eigen land op het witte doek en vooral het water, schepen, roeibooten en boven alles zeilschepen!

Wanneer men dus een film van Hollandsche afkomst maakt, mag men in géén geval het water vergeten, want door alle eeuwen heen is Holland een waterland geweest, aan het water zijn we opgegroeid, door het water is Holland groot geworden, zooals het nu nog is, en aan het water hebben we onze koloniën te danken. Zelfs midden in Drente, Assen, enz., ziet men graag water. Overal in Holland, zelfs op de hoogere gebieden en vooral in de dichtst bevolkte provincies, is veel water en scheepvaart of hier en daar een grooter of kleiner meer, waar de zeilsport of in het algemeen de watersport beoefend wordt. En nu is 't typische, frappante zou ik haast zeggen: dolgraag, gierend van pret ziet het Hollandsche publiek, en elk zeevarend volk, diegene op het water ronddobberen, die van het varen absoluut geen verstand heeft. Ik heb het zelf geprobeerd, de proef op de som genomen door met een twaalf voets jol ergens in een binnen-

water allerstomst te gaan manoeuvreeren en stukken maken. Binnen een half uur stonden drommen menschen van den wal af bulkend van den lach me te beschimpen en raad te geven. Dus vóór alles in de echt Hollandsche film een zeilschip, bemand met lui, die nog nooit gezeild hebben, en daarop een flinke, woeste hond.

Buiten deze ervaringen moet er dan nog het menschelijk humoristische van het leven zelf op het doek verschijnen, in samenwerking met hond en water. Daartoe leent zich mijns inziens verreweg het allerbeste het type van de twee goedmoedige vagebonden, die er door een wat al te ruim geweten voor eenigen tijd financieel bovenop gekomen zijn, doch elke hogere geestelijke ontwikkeling missen. Als tegenspeler voor deze individuen is slechts, of liever in hoofdzaak, geschikt de pootige weduwe van een jaar of 45, van buitengewone dynamische vitaliteit en onwrikbaar gedecideerd voorkomen, die graag hertrouwen wil, met iemand, die zich financieel behoorlijk roeren kan het liefst, hoewel dat voor haar geen hoofdzaak is.

Dan krijgen we dus slechts vier hoofdrollen: de hond, de twee goedmoedige vagebonden en de weduwe. Toch moet ervoor gezorgd worden, dat de bezetting van het doek niet te kaal wordt, waarom er dan gezorgd is voor voldoende figuranten, die allen min of meer in 't verloop van de gebeurtenissen ingrijpen.

Volgens deze, op diepe en langdurige waarneming berustende, ervaring heb ik het scenario, getiteld „Vooruit, met lef en durf!“ samengesteld, dat voldoet aan alle denkbare eischen, welke aan een Hollandsche film kunnen worden gesteld en dat zelfs niet alléén op het Hollandsche publiek berekend is. Met

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in approximately 25 horizontal lines across the page.

VOORUIT, MET LEF EN DURF !

I.

Al meer dan een half uur lang was het hoorbaar stil ten huize van Dik Hamersteen en Kees Hoefnagel. Zij lagen lui achterover in fauteuils in den „salon“ van hun vrijgezellenwoning, welke zij „schoon“ hielden zonder hulp van eenig vrouwelijk wezen, hetgeen aan hun omgeving dan ook duidelijk viel te constateeren.

Kees Hoefnagel lag bij het raam en gluurde met één oog door een monumentalen spiegel boven den haard naar zijn kameraad en lotgenoot sinds vele jaren. Geïnteresseerd volgde hij de weerspiegelingen van vele gedachten op het vleezige, oolijke en goedmoedige gezicht van Dik Hamersteen. Aan hem liet Kees Hoefnagel altijd graag de oplossing van lastige problemen over en samen voerden zij ze uit, onder leiding van zijn corpulenten vriend. Deze had al veel moeilijke levenskwesties opgelost en speciaal van het soort, waar hij ook nu weer over peinsde, namelijk: het aanvullen van de gemeenschappelijke schatkist, waarvan de bodem op dit oogenblik op verscheidene plaatsen zichtbaar werd.

De laatste drie jaren hadden ze samen geleefd van een buitenkansje. Dat zat zóó. Toen beiden na een verblijf van één jaar in Veenhuizen naar Amsterdam getrokken waren, om van hun uitgaanskas te gaan genieten, slenterden ze op een donkeren avond in November over het Thorbeckeplein in de richting van de Reguliersgracht op het linker trottoir. Een eindje voor hen uit werd een aangeschoten heertje uit een „restaurant“ geloodst door een monumentalen en schitterenden portier, die hem onder den arm steunde. De heer rukte zich wild los en de portier keerde met een houding van: „Barst dan maar“ op zijn post terug. De halfdronken meneer droeg over z'n arm een jas, welke voor het grootste gedeelte over den grond sleepte. Plotseling zag Dik Hamer-

steen iets zwarts achterblijven op het trottoir, terwijl de heer lachend en vloekend verder zwaaide. Snel raapte Dik het op en stak het in z'n kiel op z'n bloote lijf. Niemand had het gezien. De portier was achter een groen gordijn bij de entr ee verdwenen en in de wazige verte stonden onduidelijk een paar chauffeurs bij twee auto's op den hoek van het Rembrandtplein. Op hun dooie gemak kuierden de gezworen kameraden naar een soort logement op de Brouwersgracht en onderweg vroeg Kees Hoefnagel nergens naar. De heer had niets gemerkt en was zingend in de nevels over een van de hooge bruggen naar de Reguliersgracht verdwenen.

Op hun appartement aangekomen, schoven Dik en Kees een stoel en een kist bij elkaar en, na een dekentje voor de slecht sluitende deur te hebben gehangen, onderzochten ze hun vondst. Wie beschrijft hun verbazing, hun vreugde en hun gevoel van verlossing en rijkdom, toen, zuiver uitgeteld, f 6089.— zoo maar bij toeval in hun handen was terechtgekomen.

Ja, ik - en natuurlijk ook U, waarde lezer - zou zonder eenige aarzeling naar het politiebureau zijn gewandeld en daar de vondst hebben gedeponereerd, maar aan de opvoeding van Kees en Dik had ietwat gemankeerd en hun levensomstandigheden waren altijd van dien aard geweest, dat zij niet stimuleerend werkten op hun gevoel voor „mijn en dijn“. Zij waren altijd doortrapte en geraffineerde vagebonden geweest en voelden alleen een groote vreugde over dit „meevallertje“. Het idee om de vondst aan te geven, kwam niet eens bij hen op. Zij bleven nog twee weken in het logement, om geen achterdocht te wekken, en vertrokken toen zonder adres achter te laten.

Met de voor voetgangers kostelooze pont togen zij naar den overkant van het Y en huurden in de buurt van de Meeuwenlaan een klein, maar vrij huisje, dat ze, volgens hun meening, luxueus meubileerden.

Sindsdien hadden ze daar gewoond en geleefd als nette renteniertjes. Dik Hamersteen had zich zelfs zijn tijd herinnerd, dat hij huisknecht was geweest bij een kleine, gedistingeerde familie in Utrecht, en zoo langzamerhand was

het hem bijna gelukt zich in woord en gebaar de manieren van een „grand seigneur“ eigen te maken, een voorbeeld, dat met prijzenswaardigen ijver, doch zeer weinig succes, door Kees werd nagevolgd. In alles erkende Kees dan ook Dik's superioriteit en wachtte meestal af, wat deze uitdacht of besliste, wanneer dat noodig was.

En nu was de tijd gekomen, dat het meer dan noodzakelijk werd om tot een of ander besluit te komen, want er moest weer wat geld gemaakt worden. Kees had al voorgesteld, om weer eens over het Thorbeckeplein te kuieren. Wat eens gebeurde, kon meer gebeuren; maar Dik had voor dit idee slechts een gebaar van hautaine minachting over gehad. Het was een moeilijk vraagstuk en dezen middag voelde Dik zich nogal goed gedisponeerd, zoodat hij, zware wolken zuigend uit z'n sigaar, over de een of andere oplossing bleef liggen nadenken. Nadat Kees op Dik's aanwijzingen den meest noodzakelijken huiselijken arbeid had verricht, was hij bij het raam gaan liggen en hielp Dik met peinzen.

Ze hadden ongeveer een uur of twee zoo doorgebracht, toen aan den overkant van de straat een dame voorbij wandelde, die tersluiks naar binnen keek. Kees zag haar, neigde een weinig met het bovenlichaam en knikte tegelijkertijd wat met het hoofd, alles volgens voorschrift van Dik. De dame glimlachte vriendelijk, neeg en vervolgde haar wandeling, waarbij ze zoo nu en dan weer eens omkeek.

Dik had haar niet gezien, want hij peinsde met gesloten oogen en een licht gesnork bewees, dat hij wat al te diep ging afdalen in het land der gedachten en verbeelding. Zoo ging nog een kwartier voorbij. Plotseling vloog Kees overeind met groote oogen en een gezicht als van Archimedes, toen die zijn belangrijke vondst had gedaan. „Verdulleme! Dik!“ schreeuwde Kees, „nou heb ik is een keer een reuze idee!“ Hij sloeg Dik hard op zijn schouder. Hiervan werd hij pas wakker met een schok en zijn sigaar viel van z'n vest op den vloer.

„Wat hebbie? Doe niet zoo ongemanierd, zwerrever!“ knorde Dik ongemakkelijk, terwijl hij rechtop ging zitten.

„'k Heb een idee, Dik, een reuze idee!“

Dik maakte een afwerend gebaar.

„Nee, luister nou is naar me!“ juichte Kees.

„Wou je nou soms door de Nes gaan kuieren voor een buitenkansje?“ bromde z'n vriend.

„Nee, daar verwacht ik ook niet veel meer van,“ vond Kees, „maar laat me m'n plan eens omschrijven.“

„Kom er dan maar eens mee op de proppen.“

„Kijk,“ begon Kees, „toen jij over ons geval lag na te denken, kwam de weduwe Bolgras voorbij en dat mensch bracht me op een idee. 't Is heel makkelijk voor jou, Dik; want je hebt toch zeker wel opgemerkt, dat je reuze sjans bij haar hebt. Ze denkt wis en drie, dat wij een paar renteniers zijn, die aardig in de duite zitten en zelf is ze rijk. En voor mijn idee is alleen maar wat lef en durf noodig!“

„Ja, alles goed en wel, maar wat is dan eigenlijk jouw idee? Zeg op dan.“ En met een geste van „'t zal wel wat moois wezen“, liet Dik zich weer achterover vallen.

„Wel, met een beetje lef en durf van jouw kant kan het gemakkelijk lukken de weduwe Bolgras smoor op jou te maken en de overtuiging te geven, dat we er warmpjes inzitten.“

„Nou,“ was 't antwoord, „en wat koope we daar dan voor?“

„Wacht maar, hou je gemak. Als we dan zoover zijn, dan trouw je met er en we zijn uit den brand!“

Dirk Hamersteen was met een ruk rechtop gaan zitten en z'n mond stond wijd open van schrik en verbazing. Zijn vette handen klemden zich om de leuning van de fauteuil en perplex bleef hij eenige seconden Kees Hoefnagel aanstaren.

„Nou, wat zeg je daarvan?“ vroeg Kees, toen hij maar geen antwoord kreeg.

„Wat ik daarvan zeg, kaffer? Weet jij, wat voor een hoop lef en nog meer durf er noodig is om een weduwe te trouwen? En dan voor mij, die heelemaal geen onsje vrouwevleesch aan me lijf heb! Weet ik, hoe zoo'n frommes moet worden aangepakt en waaraan haar eerste man gestorven is? Een beetje lef en durf! Kerel, je weet niet, wat je zegt!“

Dik liet zich weer echterover vallen en loosde een zwaren zucht, terwijl er een angstige uitdrukking in z'n oogen ver-

schenen was bij 't idee, getrouwd te zijn met zoo'n pootige weduwe als Mevrouw Bolgras!

„Nou, Dirk,” begon Kees weer, „je moet het niet zoo zwaar inzien! Lukken doet het zeker, als je wil. Aanpakken hoef je ze nou toch nog niet. Bewaar die handtastelijkheden nou maar voor als je eenmaal met haar in 't schuitje zit. Bovendien, je hoeft toch niet met haar op één kamer te gaan maffen. Je houdt er dan een eigen boudoir op na. Ze is er rijk genoeg voor!”

„Leg niet te kaalgezichten, idioot,” antwoordde Dik, terwijl hij zenuwachtig aan zijn sigaar zoog. „Je praat goddorie, alsof ik al met haar getrouwd ben. Godbeware me, wat een idee. Haar eerste man kan ze wel doodgetreiterd hebben. En hoe dacht jij dan, dat we dat moesten aanpakken? En dan heeft ze nog een dochter van bijna 24 jaar en een zoontje van 13, terwijl haar eigen moeder ook nog bij haar inwoont!”

„Kijk, dat had ik me zoo gedacht. Wij ontmoeten haar dikwijls, als we langs het Y wandelen. Zóó dikwijls, dat het er duidelijk op ligt, dat het van haar kant lang niet altijd toeval is — en de manier, waarop ze jou dan altijd toeknikt en lacht, is voor elke sjentelman met een beetje vrouwebegrip een uitnoodiging. Als we haar nu weer zien, nemen we op de manier van de groote wereld onze hoed af, maken een praatje en stellen ons voor. Dat gaat zóó, dat heb je me zelf geleerd. En van 't één komt het ander.”

„Ja zeker, van 't één komt het ander!” was het antwoord. „En ik luis er lekker in. Bovendien, als ik trouw met dat vehikel, wat wou jij dan?”

„Wel, dan zet je wat geld op mij vast en ik kom bij de familie inwonen. Dan heb je gelijk wat aanspraak!” opperde Kees.

„Hm, hm, dat is nog zoo gek niet,” vond Dirk. Hij stond op, vouwde z'n handen op z'n rug en begon de kamer op en neer te wandelen, een zeker teeken, dat hij aan 't idee begon te wennen en den onmisbaren ondernemingsgeest bij zich voelde ontwaken. Kees was in den fauteuil van Dirk gaan zitten en volgde gespannen de corpulente figuur van zijn vriend op de wandeling heen en weer. Na een minuut of drie

bleef Dirk voor Kees staan, nam de sigaar uit zijn mondhoek en vroeg met een peinzend gezicht:

„Zoo, dus jij dacht, dat ik sjans had bij de weduwe Bolgras? 'k Moet toegeven, dat jij altijd wel verstand van vrouwen hebt gehad en ik nooit het minste of geringste. En hoe wilde jij haar de overtuiging bijbrengen, dat we er warmpjes in-zitten?“

„Wel, dat doen we zoo. Wanneer we persoonlijk kennis hebben gemaakt met weduwe Bolgras, dan noodigen we haar eens tot een wandeling langs het Y uit en gaan ergens zitten in een restaurant, dat op 't water ziet. Dan heb je altijd iets van wat je ziet om over te praten. Je houdt je smoel natuurlijk over Veenhuizen en zoo. We praten wat over de schepen, het mooie weer en eh, o, wacht eens even! Daar krijg ik weer een goed idee! We zeggen, dat we ook een groot jacht bezitten, maar dat het in Den Helder ligt; en dan noodigen we haar uit om eens met ons te gaan zeilen. Ken je zeilen?“

„Natuurlijk wel. Dáárvoor heb ik lef en durf genoeg. Maar of er met haar land te bezeilen is, moeten we afwachten!“

„Nee, ik bedoel: heb je wel eens gezeild, weet je er wat van?“ vroeg Kees verder.

„Natuurlijk, kerel. Dat is doodeenvoudig. Niet, dat ik het zelf wel eens heb gedaan, maar ik heb het zoo vaak gezien. En bovendien ben ik vroeger wel eens met de boot van Rotterdam naar Nijmegen gevaren.“

„Een zeilboot?“ vroeg Kees.

„Nee, kaffer, een stoomboot; maar we kwamen een hoop zeilschepen tegen en je kon zóó zien, dat zeilen niet moeilijk was. Je moet weten, hoe je de zeilen ophaalt en neerlaat. Je gaat aan 't roer staan en draait de zeilen zoo, dat de wind er in komt en je gaat vooruit. En als je de andere kant op wilt gaan, gooi je het roer om.“

„Zoo, dus dat is niet moeilijk. Ik weet er geen klap van, maar dan ben jij de kapitein. We huren dan voor een paar dagen zoo'n zeilschip met een bolle voor- en achterkant en van die platte stukken hout opzij. Hoe noemen ze ook alweer zoo'n schip?“

„'k Geloof een tjalk of boeier,“ peinsde Dirk. „Klipper kan

ook wel. Dat zijn die schepen, waar je zoo gezellig van voor naar achter overheen kan wandelen!"

"Ja, dat bedoel ik," zei Kees. "We zeggen dan, dat dat schip van ons is en dat we altijd op 't water geleefd hebben. Jij bent een rustend zeekapitein en ik ben stuurman geweest."

"Hm, dat is een goed idee," vond Dirk. "Dat is allemaal wel een kolfje naar mijn hand. Hm, hm. Weet je, wat jij nou doet, Kees? Jij gaat vast een woordenboek koopen op zeilgebied en ik ga er vandaag eens op uit om te zien, waar ik zoo'n zeilschip voor een weekje huren kan. Dat woordenboek hebben we noodig, omdat we den indruk moeten vestigen, dat we echte zeerobben zijn. De namen en woorden studeeren we dan goed in en tegen die weduwe slaan we dan echte, maar toch nette zeemanstaal uit. Achteraf lijkt me jouw idee niet kwaad."

Kees zuchtte, want hij voelde, dat hij 't pleit gewonnen had en dat nu de leiding overgenomen was door Dirk Hamersteen, die voldoende lef en durf bezat, om de zaak tot een goed einde te brengen. Visioenen van een onafgebroken onbezorgd bestaan, van altijd lekker eten en drinken, doemden in zijn verbeelding op en vol ijver schoot hij in zijn jas om een boekwinkel op te scharrelen, waar hij het door Dirk bedoelde woordenboek koopen kon.

Toen hij na anderhalf uur bek-af terugkwam, was Dirk niet thuis. Het werd 's avonds 9 uur, voor zijn vriend weer verscheen met een grooten papieren zak onder zijn arm en een soort jachthond aan een touw. Het woeste dier scheen in Kees oogenblikkelijk nog den zwerver te ruiken, rukte zich los van Dirk en beet zich grommend vast in de jas van Kees, die zich krijschend van schrik tegen het ondier verdedigde met een karaf water, die hij op z'n kop aan scherven sloeg.

Dirk had den papieren zak laten vallen en sleurde met veel moeite den hond naar den knop van de deur, waar hij hem vastbond. Het beest ging warempel rustig liggen en begon triomfantelijk op een lap uit Kees' jas te knauwen.

Hijgend van schrik snauwde Kees tot Dirk:

"Hoe kom jij aan die dolle ellendeling, suffert! Wat mot je met dat kreng?"

„Dat is onze scheepshond, jô,” antwoordde Dirk, terwijl hij den papieren zak omkeerde. Twee zwarte zeilpetten met glimmende kleppen en een gouden versiersel voorop, plus een stormband, vielen op tafel.

„Scheepshond,” zuchtte Kees. „Had je dan niet met een dwergpinchertje kunnen volstaan? Dat loeder heeft meer van een leeuw. Hoe krijg je die tam? Als ik een poot verzet, vliegt-ie me naar de keel. Stel je voor, dat zoo'n verdommeling vrij op een schip rondloopt! Ongelukke maken!”

„O, hij zal heusch wel aan jou wennen en jij aan hem. Aan mij is hij al gewend, kijk maar!”

Dirk knielde bij den hond (die een soort staande jachthond was op hooge pooten) neer en werkelijk, het beest kwispelde vriendelijk en snuffelde belangstellend aan de etensvlekken op het vest van Dirk.

„Zie je wel, dat het een goed dier is?” vond Dirk. „'t Zal best gaan.”

„Hoe heet hij en hoe kom je eraan?” vroeg Kees.

„Hoe ie heet, weet ik niet; maar we zullen hem Hector noemen. 'k Heb hem van de hondhandelaar op de Roze-gracht en die heeft hem uit Mijdrecht gehaald. De menschen daar konden hem niet langer houden, omdat het een jachthond is. Hij beet de schapen in de buurt dood. Maar hier en aan boord zijn geen schapen.”

„Hij zag mij dan zeker voor een schapeboutje aan, hè? Maar als-tie 't me weer lapt, Dik, sla ik hem kleureblind, daar kan je donder op zeggen.”

„Wacht maar af, 't zal best gaan,” vond Dirk. „Wat zeg je hiervan?” en hij gaf Kees een van de petten, terwijl hij naar den spiegel stapte met de andere op zijn hoofd. „Ik heb zelf de mooiste maar genomen, Kees, want ik moet kaptein zijn; maar de jouwe is ook keurig.”

Ze stonden naast elkaar. De pet van Dirk hield zich nog net in evenwicht boven op zijn hoofd en hij zag er allerkoddigst uit. Kees' pet daarentegen zat wat te diep, maar nog net niet al te belachelijk. Voor zichzelf vonden ze het keurig.

„Zie je, die petten moeten we wel hebben, want een bolhoed

aan boord, dat staat gewoonweg idioot. We zijn nu ingespannen. 't Is me gelukt een groote boeier te huren voor nu over drie dagen en een heele week lang voor f 50.—. Ze brengen hem voor ons tot voor de Oranjesluizen en dan gaan we er mee verder. Bij de sluis nemen we dan de weduwe op en dan zal ze wel een reuze sjieke indruk van ons krijgen. Dan ga jij aan het roer, Kees, en doet maar precies wat ik zeg; dan hou ik genoeg tijd over om met mijn aanstaande te keuvelen en over het schip te wandelen. Laat nou eerst je scheepswoordenboek eens zien."

Samen bekeken ze het exemplaar en bladerden het door.

"Hm, hm. Kluisgaten, spuigaten, kruiser, buizen, bakzeil halen, kielzog, reeling, praaier, peilen, handspak, helmstok, stag . . . hm, hm, allemaal latijn voor mij," bromde Kees — „loeven, bij de wind varen, loggen, hm, hm."

"Ja, hoor is, dat weet ik óók allemaal nog niet, maar de eigenaar heeft me laten zien, hoe je de zeilen ophaalt en neerlaat, en dan weet ik al genoeg. Die woorden hebben voor ons alleen maar ten doel, om zoo losweg er tusschen-door te gooien, snap je. Een zeeman bijvoorbeeld zegt nooit: Kijk uit je oogen, maar: Hou je kluisgaten open! Dat heb je toch ook wel eens gehoord? Een zeeman zegt altijd: Nou, 'k ga naar kooi, en dan bedoelt hij, dat hij slapen gaat. Snappie? En op een dergelijke manier moeten we nu ons gesprek met de weduwe voeren."

Ze bleven een uurtje met het boek bezig en Dirk schreef alle woorden op, die volgens hem nogal makkelijk te onthouden waren. Hector hield zich lofwaardig rustig, zoodat ze zijn bestaan een oogenblik vergeten waren, totdat Kees op Dirk's „verzoek" opstond om wat brood en worst uit de keuken te halen. Hij had een stap naar de deur gedaan, toen hij verschrikt achteruit deinsde op een diep gegrom uit den hoek.

"Leg eerst die schapenmoordenaar ergens anders neer, Dirk. Zoo kan ik er niet langs."

"Ja, wacht even," was het antwoord. Haastig schreef Dirk nog een paar zeemanswoorden op en stapte koelbloedig binnen het bereik van het duchtige gebit van Hector.

„Je bent ook veel te bang, kerel,” wees Dirk Kees terecht. „Zoodra dit soort dat in de gaten krijgt, hebben ze er lol in en heb je nooit rust. Je bent altijd als de dood geweest voor honden. Zoo vaak we op onze tochten in het hooi geslaperen hebben, was je pas gerust, wanneer we boven op de schelf waren.”

Kordaat nam Dirk het touw van Hector in de hand, terwijl Kees op het kozijn klom, bang, dat de nieuwe huisgenoot zou losbreken, om nader kennis te komen maken.

„Breng je ook wat worst mee voor Heckie, Kees, en een bakje water erbij. Dat moet jij hem dan geven, want je weet, 't is bij mensch en dier hetzelfde, de weg naar het hart gaat door de maag! Jullie hebben nog drie dagen om aan elkaar te wennen. Da's meer dan voldoende.”

Kees ging en kwam even later terug. Eerst keek hij voorzichtig door een kier van de deur en was gerust, toen hij zag, dat Heckie veilig vast lag aan een deur van den haard.

Pratend over het plan met de weduwe, aten zij hun brood en worst. Kees had z'n fauteuil net even buiten bereik van den hond geschoven en wierp hem zoo nu en dan een stukje worst toe. Den eersten keer beet Hector alleen naar z'n hand, maar toen hij het eerste stukje had geproefd, concentreerde hij z'n aandacht op Kees, vooral toen hij heel gauw in de gaten had, dat van den dikken baas geen lekkere hapjes te verwachten waren.

't Was zoo onder de bedrijven door bij twaalven geworden en 't werd tijd om te gaan slapen.

„Laat je Heckie nog even uit of zal ik het doen, Kees?” vroeg Dirk.

„Ben jij belazerd,” was het antwoord. „Dach-ie, dat ik nou al zin heb om half in 't lijkehuisje en half in die schapenmoordenaar terecht te komen? Later misschien, maar nou vast nog niet.”

„Nou, goed dan,” vond Dirk. „Dan zal ik dat de eerste dagen nog doen. 'k Zal hem voor vannacht in de keuken opsluiten. Morgen zullen we wel weer verder zien. Kom mee, Heckie!”

Hij maakte het beest los van den haard en Kees klom

bliksemsnel weer op het kozijn. Hij kwam er pas weer af, toen hij de buitendeur in 't slot hoorde vallen en wilde nog even wat eten in den gemakkelijken fauteuil, toen plotseling z'n bloed in z'n aderen stolde door een hevig gegil en gegrom vlakbij in de straat. Hij stikte bijkans in een te grooten hap, in z'n haast om bij de deur te komen, teneinde te zien, wat er op straat gebeurde. Hij rukte de deur open en zag onder een lantaarn Dirk languit op den grond liggen, terwijl Heckie een groote zwarte kat vervolgde en telkens knauwde. Eén eind van het touw zat om den pols van Dirk, die voortdurend wilde opstaan, maar weer omvergetrokken werd door Hector, in z'n pogen de kat nogmaals een knauw te geven. Vlak tegenover hen stond een juffrouw met de armen omhoog te gillen in angst voor haar poes, die vertwijfelde pogingen in 't werk stelde de veilige open deur van haar tehuis te bereiken, doch zich voortdurend den pas zag afgesneden door de vervaarlijke kaken van Heckie.

Eindelijk lukte het Dirk weer op de been te komen en hij sleurde den hond weg van de kat. Van alle kanten waren menschen, soms zeer onvoldoende gekleed, naar buiten gekomen en, begaan met de poes en de juffrouw, schreeuwden ze dik allerlei vuile taal naar het hoofd. Deze had het echter veel te druk met Heckie en verdween vliegensvlug, voortgetrokken door zijn scheepshond, om een hoek van de straat.

„Hè-hè, is dat schrikken!“ zuchtte Kees en zocht z'n fauteuil weer op. „Dat kreng bezorgt me nog een hartverlamming, vóórdat Dirk getrouwd is. Dát zou me een strop zijn!“

Na een kwartiertje kwam Dirk weer terug. Zijn komst werd aangekondigd door een zwaar gehijg en een paar gesmoorde vloeken. Toen 'n hevig gestommel in de gang en een koperen paraplubak, die met helsch geraas ondersteboven ging. Kees vloog weer op het kozijn, maar even later sloeg de keukendeur dicht met een slag en daarop kwam Dirk weer de kamer in, aan één kant heelemaal onder het straatvuil, maar toch met een genoeglijk gezicht.

„En, heb-tie wat gedaan, Dirk?“ vroeg Kees, terwijl hij van het kozijn afklom.

„Nou, en of! Jô, wees maar blij, dat je 't niet op hoef te

ruimen. Waar die hond het vandaan haalt, mag Joost weten. Honger heeft hij wis en drie nog niet gehad en dorst nog veel minder. En d'r zit leven in dat beessie, jô! Hij kan geen kat of hond zien, of hij vliegt erop af. Een echte jachthond, man; daar zijn we vast niet aan bekocht. Als we hem goed africhten, dan kan hij aardig wat voor ons verdienen met dakhazen vangen voor de restaurants in de Chineezebuurt! 'k Heb vijftien pop voor hem neergeteld, maar hij is 't dubbele waard, hoor!"

„Heb je hem goed opgesloten, Dirk? Dan gaan we nou maar slapen, vin-je ook niet?"

„O, hij is veilig in de keuken. En we gaan niet slapen, maar „we gaan naar kooi". Denk erom, maat, nou vast aanwennen om sloopstaal te gebruiken. Kom mee, dan gaan we naar kooi in de slaaphut."

Ze draaiden het licht uit. Aan het eind van het gangetje hoorden ze gesnuif door een reet in de keukendeur. Heckie drukte z'n snuit er tegen en gromde zacht.

„'t Lijkt wel, of we een heele troep wolven gevangen hebben, kappiel!" grijnsde Kees. „'k Doe de deur van de slaapkajuit dicht, want je kan nooit weten, wat dat duivelskind vannacht in z'n kop krijgt. Maf ze."

Een half uurtje later was alles stil in het huisje van de twee vagebonden. Alleen uit de keuken klonken soms rare geluiden, gesnuif, gesmak en gegrom.

II.

Kees werd het eerst wakker. Na een kwartiertje lukte het hem Dirk uit het land der droomen tot de werkelijkheid terug te brengen. 't Was half zeven en de zon stond al vrij hoog aan den hemel. 't Beloofde voor midden April een moole en tamelijk warme voorjaarsdag te worden.

„Er uit, kappiel“ juichte Kees. „De morgenstond heeft goud in den mond! En vandaag gaan we de weduwe vangen, óók met goud in d'r mond.“

„Hm, dan heb ze zeker een valsch gebit, hè?“ bromde Dirk en wilde op zijn andere zij gaan liggen. Kees liet hem echter niet met rust en kreeg hem al gauw zoover, dat hij op den rand van z'n bed ging zitten. Dirk wreef den slaap uit zijn oogen en knipperde tegen het overvloedige zonlicht, dat gul naar binnen stroomde door het dakvenster. Hij duwde het raampje open en keek naar beneden in de tuintjes van het blok huizen, waartoe het hunne behoorde.

„Kom nou voor die patrijspoort vandaan, kappie, want als de weduwe je zoo zien zou, heb je geen kans meer!“ waarschuwde Kees, terwijl hij proestend zijn hoofd uit een kom met water terugtrok.

Dirk kwam van het venster vandaan en deed schoon water in de kom.

„Weet je, hoe we onze dag nu zullen indeelen, Kees? Ik heb een goed schema in m'n hoofd. Eerst gaan we ontbijten. Dan naar de kapper om te scheren en te knippen. Dan kijken we onze pakken eens na en jij . . .“

Een langgerekt gehuil van beneden deed Dirk verschrikt zwijgen.

„O, da's waar ook. Dat is Heckie natuurlijk,“ verklaarde Kees, geheel onnoodig.

„Stil, Heckiel! Liggen!“ riep hij langs de trap naar beneden.

Als antwoord kwam een woedend geblaf van achter de keukendeur.

„Hij is nog niet tam, kappie. Zoo lang hij niet vast ligt, ga ik niet naar beneden, als je dat maar begrijpt.“

„Wacht maar, 'k zal hem wel even op z'n nummer zetten,“ en met z'n bloote beenen, in hemd en onderbroek daalde Dirk onversaagd de trap af. Moedig opende hij de keukendeur en aanschouwde onmiddellijk daarop een ravage als na een wervelstorm. Heckie lag temidden van verscheurde oude kranten, gekookte aardappelen, brood, scherven van kopjes, bordjes, enz. kwispelend op de mat voor de kleine keukenkast. Het één-pits gascomfoortje hing halverwege den vloer aan de gasslang en de eenige stoel lag ondersteboven.

„Wel allemachtig! Ben jij een hond of een varken, smeerslap!“ schold Dirk en gaf met z'n blooten voet Heckie een schop, welke Dirk meer pijn veroorzaakte dan Hector, want een kromme scherf van een kopje nestelde zich vast tusschen zijn teenen.

„Sodemieter!“ krijschte hij, „getvergeme, oh, oh!“ Van pijn hinkte hij rond, trapte met zijn anderen voet op een paar andere scherven, gelukkig zonder bloedige gevolgen en strompelde de deur uit en de trap op, om bij Kees deskundige hulp voor z'n verwonding te zoeken. In z'n pijn en schrik liet hij de keukendeur open. Kermend ging hij de trap op en vond Kees al haast geheel gekleed bezig met z'n das en boordje voor den spiegel.

„Wat ga je te keer, kappie! Heb je averij opgelopen?“ balkte Kees, toen hij Dirk zag binnen strompelen.

„Hou je smoel en kijk is naar me poot!“ jankte Dirk, terwijl hij zich op bed liet vallen en hij stak zijn voet vooruit, waarin bij den grooten teen een scherf van een paar centimeter vroolijk in het zonlicht schitterde.

„Verdijt, sta nou niet te lummele en help me effe. Haal die flesch carbolwater van benee en wasch het een beetje uit. Schiet op asjeblieft! Ah, oh, getvergeme!“

Met een ruk en een krijschenden schreeuw van Dirk verwijderde Kees de scherf en zette de waschkom bij den gewonden voet neer. De wond zelf viel mee en bloedde weinig.

„Nou, maak je daar nou zoo'n spektakel over? 't Is maar een klein lekkie, kappie!" treiterde Kees. „Wacht, ik zal er wat water over gooien."

Hij nam de waschkom en zette Dirks voet op een handdoek, die eens schoon geweest was. Vlak daarop viel de kom uit zijn handen op Dirks voet en Kees greep gezwind een stoel. De groote kop van Heckie was in de deur verschenen en een oogenblik later stond het geheele groote lichaam van den sloopshond kwispelend op de mat voor de deur.

Kreunend had Dirk zich op bed laten vallen, maar kwam gauw weer overeind, toen alles stil bleef en geen commentaar op zijn houding van Kees vernomen werd.

Heckie kwam kwispelend heelemaal binnen en maakte in het geheel geen aanstalten om zich op Kees te werpen. Hij keek als 't ware geïnteresseerd deze nieuwe omgeving rond en wipte toen op het bed naast Dirk.

„Wees nou niet bang, Kees. Zet nou die stoel neer, jô — anders beschouwt hij het als een uitdaging. Hou je nou gewoon en kijk eens naar m'n voet. Ik zal Heckie wel vasthouden."

Dirk legde zijn arm om den nek van den hond en langzaam zette Kees den stoel neer. Er gebeurde niets. De hond vond het heerlijk op die zachte dekens en vlijde zich behaaglijk neer. Moed scheppende, boog Kees zich weer over Dirks voet en bond een stukje van een schoonen zakdoek op de schram tusschen den grooten en den kleineren teen.

Heckie hield zich rustig en Kees kwam wat meer op z'n gemak.

„Nou, kappie, misschien zal je wat slagzij maken. Dat is wel jammer, want we moeten toch zien de weduwe vandaag in ons vaarwater te krijgen. Vooruit, ouwe stoomer, probeer is, of je los van de wal kan vare!"

Voorzichtig ging Dirk op zijn goeden voet staan en deed een stap met den andere. 't Ging vrij goed en pijn deed het zoo haast niet. Hij had den hond losgelaten en deze was rustig blijven liggen.

„Je kan nogal koers houden, hè," vond Kees.

„Ja, 't valt de helft mee," was het antwoord. „Maar zeg is

eve, uilskuiken, hoe is het in 's hemelsnaam mogelijk, dat jij Hector niet gehoord hebt vannacht? Ga voor de aardigheid is even kijken, hoe dat beessie heeft huisgehouden! Je hoeft geen tafel te dekken vanmorgen want we hebben geen borden meer."

Kees keek eens naar Heckie, die onschuldig lag rond te kijken en zich uit te rekken op bed.

"Heb jij hem dan wèl te keer hooren gaan, kappie?" vroeg Kees.

"Ikke? Wel nee. Maar ik slaap toch immers wel tien keer zoo vast als jij! Jij hebt hem móéten hooren, maar je was natuurlijk veel te bang om te gaan kijken. Ga jij nou benee even de rommel opruimen, terwijl ik me aankleed. Zet ook even een lap in je jasje. We moeten er vandaag en in het vervolg ook een beetje netter uitzien. De hond zal ik zoolang hier houden."

Kees verdween en aan de geluiden beneden hoorde men al spoedig, dat hij met energie aan het werk getogen was.

Dirk was bijna klaar met aankleeden, toen Kees naar boven riep: „k Ga even naar de bakker, hoor, want Heckie heb alles vertrapt of opgevretel!"

"Goed, maar schiet een beetje op, want we gaan daliik naar de kapper!" riep Dirk terug, terwijl hij bezig was heel voorzichtig een schoen over z'n geblesseerden voet te schuiven. Een klein beetje mank ging Dirk een oogenblik later de trap af, op den voet gevolgd door Hector, die werkelijk een handelbare hond scheen te willen worden. Z'n oogen keken nu goedig rond, stralend van verlangen om te dienen. Voor alle veiligheid legde Dirk hem toch maar weer vast aan den haard met het dikke, ordinaire touw, dat hij bij den koop had toegekregen.

Nadat Dirk een kwartiertje in „De Telegraaf" gelezen had, verscheen voorzichtig Kees voor het raam en gluurde naar binnen, om te zien hoe 't was met den hond. Daarop tikte hij tegen het raam en Dirk ging open doen. Een lekker versch, knappend wittebrood had Kees onder den arm, plus een knitserend pakje boterhammenspek en rookvleesch. De lekkere geur deed Heckie overeind komen en kwispelend

Kees begroeten.

„'t Gaat best hè, met Hector. Hij went verbazend gauw, vind je niet? 'k Geloof, dat je nu de goede tactiek gevonden hebt, Kees. We zullen hem meenemen naar de kapper, want hij moet er aan wennen, dat vreemde menschen in onze buurt zijn.“

„Zou je dat wel doen, Dirk?“ opperde Kees, terwijl hij het brood met toebehooren uitstalde op een stuk van „De Telegraaf“. „'t Zal misschien wat last geven, voor hij daar weer gewend is.“

„Kom! Je ziet, ik ben hem volkomen baas nu. Hij heeft zijn meester gevonden, en dat ben ik.“ En trotsch sloeg Dirk op zijn borst.

„Nou, op jouw verantwoording dan, kappie. Ik zal hem weer voeren!“

Toen het eten gedaan was, zette Kees, zoo goed en zoo kwaad 't ging, een nieuw stuk in z'n jas en om een uur of elf verliet het drietal zoo netjes mogelijk het huis. Hector voorop, zoo ver het touw reikte, en dat was een aardig eind: een meter of vier.

„Zie je,“ verklaarde Dirk gewichtig, „dat is goed voor hem. Dan heeft hij het idee, dat hij vrij loopt en dan leert hij goed meekomen.“

Op weg naar den kapper ging alles vrij goed. Voor twee slagerswinkels moest Heckie met vereende krachten weggesleept worden, hetgeen met het eerste protest van dien dag gepaard ging. Eén keer passeerden Dirk en Hector met versnelden pas een lantaarnpaal aan verschillenden kant, zoodat beiden een flinken ruk kregen. Heckie beet daarop met een grauw weer voor 't eerst naar Kees, die op tijd opzij sprong. De sloopshond meende beslist, dat Kees hem onnoodig tegenhield. Aan het eind van de Meeuwenlaan, bij het omgaan van een hoek, vloog Hecie plotseling vooruit, naar de beenen van een politiemann, die aan kwam kuieren. Dirk werd meegetrokken, in vliegende vaart, met wapperende jaspanden. Van schrik trok de politiemann z'n sabel halverwege, doch op het laatste moment bracht Dirk Hector nog tot staan.

„Heidaar, meneer, is die hond van u?“ informeerde de man der wet, zich tot Dirk wendende. Kees zag hij niet, want die had zich, uit gewoonte, op 't gezicht van koperen knopen verdekt achter Dirk opgesteld.

„Zeker, meneer, een aardig beessie, vindt u niet?“

„'t Kan wel zijn,“ antwoordde de politiemans; „hij komt me bekend voor en 'k heb het heelemaal niet op hem begrepen. Waarom draagt hij geen penning? Een muilkorf zou hem ook goed staan, denk ik, meneer.“

„Ja, ziet u, ik ben nog in onderhandeling over deze hond. Vandaag of morgen moet ik beslissen en dan krijgt hij gelijk zo'n gemeentemedaille van me.“

„Als u daar dan maar gauw voor zorgt. Ik zal er speciaal op letten, want dat is een echte straitschuimer, meneer. Wees maar voorzichtig, wat ik u zeg. Ik heb een beetje verstand van honden en deze z'n oogen staan verkeerd. Mōgen, heeren!“

De man salueerde en Kees loosde een zucht van verlichting, toen de koperen knopen om den hoek verdwenen. Aan het gezicht daarvan zou hij nooit kunnen wennen.

„Wat kletst die klabak nou, Dirk?“ vroeg Kees onder het verder gaan. „Staan z'n oogen verkeerd? Waar moeten ze dan staan? Aan het eind van z'n neus soms of tusschen z'n ooren of z'n rechter oog links en omgekeerd? Die vent is mesjokkel!“

„La maar kletse, Kees; we komen er zonder bekeuring af en dat scheelt weer zooveel.“

Ze hadden nu den kapperswinkel bereikt en Dirk begon het touw zooveel mogelijk in te palmen. Achter elkaar gingen ze naar binnen. Kees als laatste sloot de deur. De salon was achter den winkel en lag een meter hooger. Een trapje van zes treden voerde naar dien salon. De eigenaar had net een heer ingezeept, terwijl een bediende met een ander wilde beginnen. Allen keken op bij het rinkelen van de winkelbel en Hector grauwde even, zenuwachtig door al die voor hem sterke geurtjes, naar het zeepgezicht, dat belangstellend naar hem werd toegedraaid.

„Môgen, heeren,” groette de kapper. De andere klanten en de bedienden mompelden ook zoo iets.

„Môge, môge,” antwoordden Dirk en Kees, en Dirk verder: „Ligge, Hector, ligge zeg ik iel Hier!” en hij bond het touw kort vast aan het zware hengsel van een groote lade, die blijkbaar op slot was.

Er werd weinig gezegd en al spoedig was de al ingezepte heer geschoren. Heckie bleef braaf en snoof alleen wat onrustig in de lucht. Even gromde hij tegen den heer, die nu geschoren was en z'n hoed nam van den kapstok, dicht bij de plaats, waar Hector lag vastgebonden.

„Stil, Heckie!” vermaande Dirk, en 't hielp direct.

„U kunt plaats nemen, meneer!” noodigde de kapper, en na Heckie even over z'n kop geaaid te hebben, strekte Dirk zich behaaglijk in den gemakkelijken scheerstoel uit.

„Knap me is keurig op, ouwe heer!” begon Dirk. „Knippen en scheren. M'n maat daar ook.”

„'t Zal gebeuren, meneer. Mooie hond hebt u daar, meneer. Eerst maar knippen dan.”

Alles ging best en met stijgende aandacht volgde Heckie de verrichtingen des kappers. Toen Dirk haast geknipt was, kon Kees in den anderen stoel plaats nemen, daar de andere klant ook was afgeholpen en verdwenen, na voorzichtig z'n hoed van den kapstok genomen te hebben, want hij had het tafereel van Heckie met de poes en de juffrouw bijgewoond.

Dirk was al bijna heelemaal geschoren, toen Kees net was ingezeept. Heckie was wat onrustig geworden en juist toen de winkel deur open ging om een nieuwen klant binnen te laten, kreeg Kees wat zeep in z'n neus en nieste met een zwaar schallend geluid. De kapper zelf was net aan 't opscheren onder Dirks rechteroor, toen plotseling Hector er genoeg van kreeg, met een snauw onweerstaanbaar vooruit sprong en, de lade uit het slot trekkend, zich vastbeet in het been van den kapper. Deze slaakte een snerpenden gil en sloeg z'n handen omhoog, 'n stukje van Dirks oor afsnijdend, dat met een draadje aan de grootste helft bleef bengelen. Dirk loeide van pijn en schrik, de kapper viel in den waschbak en brak in z'n val de glazen plaat in de lengte voor den

grooten spiegel en alle rijen van fleschjes, potjes, spuiten, zeep, enz. kwamen brekend en kletterend naar beneden.

Buiten zichzelf van schrik was Kees overeind gevlogen, suisde met één sprong de trap af en den halven winkel door, ramde den binnenkomenden nieuwen klant en rende de straat op, z'n gezicht bedekt met een dichte laag helwitte zeepvlokken. De kappersbediende was opzij gegooid, maar had een lichten stoel gegrepen en ranselde op een verschrikkelijke manier op Hector los. Het was een geschreeuw en gegil van belang, gemengd met gestommel en getier uit den winkel.

Dirk sprong stampvoetend, met z'n hand aan z'n oor, door den salon. De kappersbediende sloeg in zijn verbijstering verkeerd en raakte den grooten spiegel, die een heelen wand van den salon in beslag nam. Onder oorverdoovend lawaai kwam deze in groote en kleine stukken naar beneden en maakte de verwarring compleet. Dol van pijn en schrik probeerde nu ook Dirk een goed heenkomen te zoeken, viel over een stoel het trapje af, stormde daarna den binnenkomenden klant ten tweeden male met een dreun ondersteboven en vloog krijschend de straat op, Kees achterna, die bevend bij een hoek, omstuwd door een groep nieuwsgierigen, met z'n zeepgezicht stond te wachten en het publiek inlichtte over het gebeurde.

Toen Hector zijn baas en diens vriend zoo gezwind zag verdwijnen, bezon hij zich niet lang, maar vloog de trap af, waarbij de zware lade overal tegen aansloeg. Hij veegde in z'n dollen ren den binnenkomenden klant, die bijna weer stond en dreigend vloekte, met de lade ten derden male tegen den vloer en stootte de deur uit, de lade achter zich aan sleepend. In de lade hadden poederdoosjes gezeten, die openvielen of braken en een enorme wolk van heerlijk geurende bestanddeelen teekende den weg, welken Hector nam om zich zoo gauw mogelijk weer bij zijn baas te voegen.

Hij hoefde niet lang te zoeken, want zij waren al vanuit de verte te zien, temidden van een angstig snel groeiende menschenmenigte. Politie was er nog niet.

„Hector, hier!!!“ riep Kees, want Dirk had z'n spraak nog

niet terug. Vlug sneed Kees de lade los en nam den kermenden Dirk onder den arm.

„Kom gauw mee naar huis, Dirk. 't Komt best terecht, jô. Schiet op, voordat er politie komt!”

De menschen maakten ruim baan en zoo vlug ze konden maakten ze zich uit de voeten, trouw gevolgd door Heckie, die vroolijk blafte.

Verslagen zaten ze een oogenblik later weer in hun salon. Dirk zat te kermen en Kees ging gauw bij den kruidenier een dokter opbellen.

Deze kwam al spoedig en zei, dat het heelemaal niet erg was. Het stukje oor was echter niet te behouden en toen hij klaar was, zat er een groote pleister op de plaats van Dirks oorlelletje en dit zelf lag tusschen een paar bloederige watjes op een schoteltje bij verbandrommel op tafel.

Toen de dokter weg was, zaten ze eenigen tijd mistroostig bij elkaar. Spoedig echter vond Kees z'n goede humeur terug, vooral, omdat hij zoo fijn zonder kleerscheuren den dans ontsprongen was. Hector liep vrij door huis heen en scheen heelemaal te wennen. In de consternatie had niemand er aan gedacht hem vast te leggen, toen de dokter er was; maar hij scheen het menschlievende van dokters handelingen te vermoeden, want met vriendelijke belangstelling bleef hij liggen toekijken.

„Wat zullen we dáár nou mee doen, kappie?” grinnikte Kees, en hij wees op het bloederige oorlelletje van zijn maat. „Zal ik het maar aan Heckie geven? Dan heb-tie er nog wat an,” en meteen gooide hij het Heckie toe, die het gulzig opving en inslikte.

„Ben je nou heelemaal getikt? Is-tie nog niet woest genoeg! Zoo maak je er compleet een menschevreter van, idioot! Met zoo'n stukkie blijft dat varken niet tevree!”

En waarachtig: Hector keek rond, alsof hij zeggen wou: Is dat nou alles? Den vorigen keer kreeg ik veel meer! De scheepshond kon ook niet vermoeden, dat hij dit keer eens iets kreeg, wat van den anderen baas afkomstig was.

Daar werd gebeld! Kees keek uit het raam en zag een zwaarlijvigen politieman, die voor de deur had postgevat.

„Genade! Politie, Dirk! Sta jij hem maar te woord! Je bent net in de goede stemming. Maar nou geen zeemanstaal, hoor. Vergis je niet met de weduwe!”

Dirk ging naar de deur. Z'n voet was hij heelemaal vergeten en die deed in het geheel geen pijn. Z'n overhemd, boord en vest zaten echter onder bloed en in dien toestand opende hij de deur.

„Môgen, meneer. Ik ben politieman,” groette de agent.

„Dat zie ik, maar daar kan ik niets aan doen,” was het nurksche antwoord van Dirk.

„Ziet u,” ging de geuniformde onverstoorbaar door, „ik kom even uw verslag van 't gebeurde bij den kapper opschrijven. Ik moet er verbaal van opmaken, begrijpt u, want de kapper eischt schadevergoeding en heeft een klacht ingediend tegen u.”

„Zoo, nou, als je hem dan weer spreekt, agent, zeg hem dan, dat ik ook schadevergoeding eisch voor het stuk, dat hij van mijn gezicht heeft gemaaid en voor het bloedverlies en de schrik. En 'k zal 't dubbele vragen van wat hij vraagt!”

De agent schreef alles op. Ook het verhaal, dat Dirk hem deed en waarin de kapper de schuld van alles was door z'n rare bewegingen. Na een kwartiertje verdween de agent weer. Ondertusschen had Kees z'n gezicht gedroogd en was aan tafel gaan zitten met het zeemanswoordenboek voor zich.

„Fregat, schoener, roerpen, alle hens aan dek, sloepenrol, zeekasteel, brulboei, anker ophieuwen . . .” hoorde Dirk hem mompelen, toen hij de kamer weer in kwam en hij kreeg voor het eerst van hun jarenlangen omgang eenig respect voor den ijver van zijn vriend Kees.

„Nou, is-tie weg, kappie? Wat had die smeris?”

Dirk vertelde het en Kees grinnikte verheugd om den schadevergoedingseisch van Dirk.

„Zeg, kappie, we hebben onze hoeden laten hangen bij die vent, die je wilde uitbeenen. Trek jij even een schoon overhemd aan en ga terug naar die slager en eisch onze hoeden op, wil je?”

Perplex over zooveel brutaliteit keek Dirk Kees aan.

„Ben je nou toch heelemaal op je achterhoofd gevalle,

Kees? Daar liggen zooveel messen voor 't grijpe en dan ver-
speel ik m'n andere oor ook nog!"

„Welnee, kappie; als je Heckie meeneemt an z'n touwtje,
dan krijg je ze direct."

Dirk dacht na.

„Verdikkie, je hebt een heldere dag vandaag, ouwe knaap.
'k Haal ze direct. Heckie, kom meel!"

Na een minuut of tien was Dirk alweer terug met de twee
hoeden en vol lof over Heckie. Hij was den winkel binnen
gestapt. De bediende kwam kijken en begon dadelijk te
schreeuwen. Toen kwam de kapper van boven strompelen
en Dirk had alleen maar gezegd:

„Onze hoeden, en gauw wat!"

Hij had ze direct gekregen en toen ze den winkel uit waren,
hoorde hij den kapper haastig de deur grendelen.

Trotsch legde hij de hoeden als een buit op tafel en er
was nooit een betere hond geweest dan Heckie.

„Terwijl jij je nou gaat laten knippen en scheren bij een
andere kapper, zal ik me wat opknappen, Kees. Schiet een
beetje op, want om twee uur gaat de weduwe Bolgras altijd
een wandeling doen. Met dit mooie weer zeker. We zullen
eenze nieuwe petten opzetten; dat staat kranig en sportief. En
denk er vooral aan, dat we een klein tikje zwaaiend loopen,
dat doen zeelui altijd. Dat komt door de golven, waar ze
altijd op zitten, begrijp je?"

Kees begreep het en haastte zich naar een anderen kapper.
Hij trof het schijnbaar, want in een goed half uur was hij
alweer terug en zag er vrij ordentelijk uit. Zoodra hij weer
binnen was, werd hij van onder tot boven door Dirk gemon-
sterd en afgeborsteld en Kees gaf Dirk eenzelfde beurt.

„Ziezoo, nu zijn we klaar om sloop te gaan, Kees," begon
Dirk ook met zeemanstaal. „We zullen allebei een handspak
meenemen. Hier, deze is van jou!" en hij reikte Kees z'n
wandelstok met zwaren beenen knop toe. „En denk eraan,
dekwabber, dat je een dame de hand zoent, als je wordt
voorgesteld of afscheid neemt. Dat gaat zoo in de goeie
families! Nou onze zeilpetten nog."

Nu Dirk geknipt was, zat zijn pet veel beter, bijna niet eens

belachelijk, maar bij Kees zakte hij tot op z'n oogen en hij kon maar net onder de klep doorkijken. Volgens Dirk echter stond dat interessant, iets buitenlandsch!

„Ziezoo, we kenne van wal steken, kappie,“ lachte Kees. „Neme we Heckie óók weer mee?“

„Hm, nee; 't lijkt me verstandiger hem nu hier te laten, want hij is scheepshond. Mijn aanstaande moet hem pas aan boord zien, dat is beter. Zet een bakje water bij hem neer en wat brood met rookvleesch, dan zal-ie niet gaan janken. Ik zal hem ruim aan de haard vastbinden.“

Zoo gezegd, zoo gedaan. Ze klopten Heckie nog eens op z'n ruigen rug en gingen de deur uit.

't Was kwart over éénen en ze hadden nog ruim den tijd, want weduwe Bolgras was een dame van de klok en vaste gewoonten. Precies om twee uur verscheen ze altijd op de hoogte van Aeolus, een roei- en zeilvereeniging aan 't Y. Tot zoo lang hadden ze ruim den tijd om zich den zeemansgang eigen te maken en de scheepstaal wat te beoefenen, om er goed in te komen.

„Dobber is een eindje voor me uit, ouwe zeebonk,“ beval Dirk, „dan zal ik eens zien, of je gang goed is.“

Kees deed het en gelukkig was er geen politie in de buurt, want dan was hij ingepikt wegens openbare dronkenschap. Hij hield het hoofd wat achterover, om onder de klep van zijn pet door te kijken en zwaaide vervaarlijk met het bovenlichaam, terwijl hij veel te wijdbeens liep.

„Niet alsof je bezope bent, kever!“ schold Dirk. „Kijk, zoo!“

Hij deed het wel wat beter dan Kees, maar het had er toch veel van weg. Ze leken samen werkelijk wel heel in de verte op een paar passagierende zeelui, die een tikje te veel op hadden. Vooral de pet deed het goed.

„Nou moeten we zoo blijven loopen, hoor Kees, want je weet niet, of dat ouwe fregat óns eerst in de gaten krijgt, of wij haar.“

„k Zal goed uit m'n kluisgate kijke, kappie,“ grinnikte Kees en kalm zwaaiden ze wijdbeens op hun dooie gemak langs het Y. Sommige voorbijgangers keken even met wat meer belangstelling naar die twee varensgezellen; een enkele

schudde eens met het hoofd, alsof hij wilde zeggen: „Die hebben niet veel meer noodig.“ Het vrouwvolk in 't algemeen echter liep in een wijde boog om hen toe, maar dat merkten ze niet, daar hun aandacht alleen op het verschijnen van de weduwe was gericht.

Ze hadden zoo al een eind voorbij een roei- en zeilvereeniging geloopt en 't was al bij tweeën.

„Laten we omkeeren, Dirk,“ ried Kees, „anders komen we haar niet tegen, maar achterop.“

„Je hebt gelijk, stuurman; vooruit, overstag en denk om je zeemanstaal.“

Ze kuierden terug en toen ze aan den overkant een sigarenwinkel zagen, slingerde Dirk naar binnen. Een oogenblik later kwam hij weer naar buiten met een blauw pakje B.Z.K. in z'n hand.

„Dat zouwe we toch bijna vergeten, stuur. Dat hoort beslist bij een zeemansuitrusting. Pruimtabak.“

„Warachies! Wat stom, om daar niet aan te denken. Laat het een beetje uit je zak puilen, Dirk. Maar neem er nu nog niks van, anders loop je dalk maar te spuge en te kwajjere. Daarvan motte dames, geloof ik, niet veel hebbe.“

„Nee,“ vond Dirk, „Daar heb je gelijk in. We zullen er aan boord pas mee beginnen.“

Ze staken weer over en met hun ingestudeerden gang zetten ze hun wandeling voort, tot ze weer op de hoogte waren van de zijstraat, waarin ze woonden. Ze gingen weer overstag en hadden een honderd meter teruggekuierd, toen Kees Dirk plotseling opgewonden in z'n arm kneep.

„Daar zeilt ze de hoek om, kappie. Nou gaat het gebeure. Hou je goed, hoor!“

Dirk keek in de aangeduide richting en werkelijk, daar zeilde in den meest letterlijken zin des woords de weduwe Bolgras met haar zware postuur om den hoek van de derde zijstraat, recht vooruit en begon den weg over te steken, om het pad aan den waterkant te bereiken.

Ondanks den mooien voorjaarsdag en het milde zonnetje, droeg ze een zwaar bont over een veel te warmen wintermantel, dien ze van voren geheel open liet hangen. Vier

pooten van het bont wuifden naar alle richtingen op de veerkrachtige en vastbesloten manier van loopen der weduwe, welke van een buitengewone dynamische vitaliteit getuigde. Ze droeg een klein, zwart vilten winterhoedje, versierd met een zilveren gesp, witte handschoenen en beige zijden kousen met lage beige schoenen. Haar donkere, levendige oogen zochten overal den weg af, alsof ze iemand zocht; maar hoewel er op dat oogenblik alleen maar een paar kinderen onder een boom speelden, schonk ze nog niet de minste aandacht aan Kees en Dirk en begon kalm de zeelui tegemoet te wandelen.

Op het verschijnen van weduwe Bolgras voelde Dirk even den moed in de schoenen zakken. Haar imponeerende figuur en tastbare vastbeslotenheid brachten hem even van zijn stuk en hij fluisterde zenuwachtig tegen Kees:

„Als ik maar wist, waaraan haar eerste man is gekrepeerd. maat! Hu!“

„Nou niet bang zijn, kappie. Neem nog een flinkere zee-manshouding aan. Je ziet er kranig uit zoo. Pas op, daar komt ze. Hou je goed!“

De weduwe was tot op twintig schreden genaderd en Dirk en Kees begonnen op haar aan te houden, een beetje wijdbeens en slingerend. Achterdochtig hield de weduwe haar schreden in en keek een beetje verbaasd naar de twee naderende mannen. Ze vond hun houding schijnbaar niet vertrouwenwekkend, want toen de twee kerels blijkbaar op haar toe wilden komen, zocht ze kalm den overkant van den weg op en wilde langs hen heen wandelen. Oogenblikkelijk echter gingen de twee zeelui óók overstag en kwamen lichtelijk slingerend op haar toe.

Ongerust liep zij vlug weer naar den anderen kant, met hetzelfde resultaat; en toen sloeg haar een beetje de schrik om het hart. Thuis nam ze het graag tegen elken man op, maar hier buiten... en dan twee van die varensgezellen. Nee, dat zou ze niet kroppen. Ze keerde zich om en wandelde haar weg terug, kalm, om geen idee te geven van haar angst en zoo nu en dan eens omkijkende. Toen ze dat weer eens deed, zag ze, dat de zeelui hun pas versnelden en oogen-

blikkelijk legde ze er ook een stapje op, met bonzend hart. Wat voerden die lui in hun schild? Gevaarlijk volk! Weer keek ze eens om en zag, dat de twee kerels snel op haar wonnen. De schrik sloeg haar in de beenen en haar taschje glipte bijna uit haar bevende hand.

Plotseling hoorde ze roepen:

„Hé dan! Mevrouw Bolgras! Mevrouw Bolgras!”

Stomverbaasd hield ze haar pas in en keerde zich om. De kleinste van de zeelui kwam op een drafje naar haar toe en grijnsde tegen haar, alsof hij haar al jaren kende. Bovendien was hij het, die haar naam geroepen had. Uitermate verbaasd bleef zij staan wachten en voelde haar angst verdwijnen. Haar beenen beefden echter nog.

„Mevrouw Bolgras!” riep de gooser weer, „hier ben ik al. Ziet u niet, wie ik ben? Wij liepen bijna „voel spied”, maar u zette zooveel zeil bij, dat wij geen kans kregen om u te enteren. Hoe gaat het met u? Daar komt mijn maat, de kapitein, ook andobbere.”

De dikke zeeman kwam kalm en waardig, in zelfbewuste houding en zwaaiend met het bovenlichaam, naderbij. Hij salueerde en Kees nam z'n pet af, net als vroeger z'n sneehoed. Hij merkte zijn vergissing en herstelde de fout, door nog even te salueeren, zooals Dirk deed.

„Mag ik me even voorstellen, mevrouw: mijn naam is Hamersteen, rustend zeekapitein,” en hij reikte haar gul de hand, welke zij aannam, waarna hij er smakkend een kus op drukte.

Ten hoogste verwonderd, had de weduwe Kees en Dirk eindelijk herkend en ze merkte niet eens, dat Kees haar hand gegrepen had en, het voorbeeld van Dirk volgende, haar halverwege den elleboog kuste.

„Wel-wel, aangenaam, meneer Hamersteen. Wat liet u me schrikken. Ik had u niet herkend en je kan nooit weten, wat voor slag volk hier in de buurt rondzwerft. Bovendien dacht ik, dat u rentenier was en de zee net zooveel geroken had als ik in m'n leven.”

„Och, wat zal ik u zeggen, mevrouw. Werken hoeven we niet, maar u begrijpt, als je je heele leven op zee hebt rond-

gezwalkt, dan kun je daar maar zoo geen afscheid van nemen. Vandaag hebben we ons schip eens geïnspecteerd. Dat ligt in Den Helder en we wilden er binnenkort weer eens mee op uittrekken."

"Vaart u dan nog, meneer Hamersteen?" informeerde de weduwe, vriendelijk en belangstellend.

"Alleen voor plezier, mevrouw," antwoordde Dirk brutaalweg. "Wij, mijn kemaraad en ik, hebben indertijd een jacht gekocht, omdat we geen doolie landrotten wilden worden, en vroeg in 't voorjaar trekken we al het zeegat uit voor allerlei kleine tochtjes, zooals Marken, Huizen, Lemmer, enz. Mijn maat hier — o, ik zou haast vergeten, hem voor te stellen — dat is Kees Hoefnagel, mevrouw, vaarde vroeger als stuurman op mijn schip. Een tamelijk nette vent. Zoo nu en dan alleen maar eens op z'n vingers tikken," stelde Dirk Kees voor.

Kees boog en salueerde nogmaals.

"Mag ik de eer hebben, mevrouw, u uit te noodigen tot een wandelingetje langs het Y? We kunnen dan gezellig eens samen wat gaan gebruiken in dat restaurant in Nieuwendam, met dat mooie zitje aan 't water. Hebt u daar plezier in, mevrouw?"

"O, heel graag, heeren," was het antwoord. "U bent ook niet niet heelemaal vreemd voor mij, want ik heb u al zóó vaak ontmoet op de wandeling, dat we elkaar maar zullen beschouwen als oude kennissen, dan vlot het gesprek beter."

"'t Zal ons aangenaam zijn, mevrouw! Op stap dan maar," noodigde Dirk uit. Zij keerden om en Kees zag kans vlug te fluisteren: "Denk om je loopen en je zeemanstaal, hoor!"

Zij namen de weduwe tusschen zich in en daar ging het heen. Zoo nu en dan botste óf Dirk, óf Kees tegen haar op, als gevolg van hun zeemansgang. Soms tegelijk en dan hoorde men haar corset duidelijk kraken.

"Warm vandaag, mevrouw," begon Kees. "Ik snap niet, dat u zich zoo opgetuigd hebt als een fregat voor een poolreis. Zou mijn te warm weze."

En hij wees op haar zware bont met pooten en een kop met een hel wit gebit, die trouw haar machtigen boezem bewaakte. Een giftige blik trof Kees. Hij zag het niet, maar Dirk

wel en een opkomenden angst voor zijn toekomst kon hij nog met geweld onderdrukken.

„Zeg is eve, brasem, denk erom, dat je tegen een dame spreekt en niet tegen een matroos.” En tot mevrouw Bolgras: „Neem hem maar niet kwalijk, mevrouw, want hij is heelemaal niet gewend an de omgang met dames en als het te bar wordt, dan zal ik hem in uw bijzijn wel even aftuigen met deze handspak,” en dreigend stak hij zijn wandelstok vooruit. „Let maar niet te veel op hem en z'n woorden, mevrouw, want hij kan zich alleen maar uitdrukken in zeemanstaal, al heb ik nog zoo mijn best gedaan, om hem zoo ver te krijgen, dat hij in staat is om zich in hogere kringen behoorlijk te gedrage.”

„Nou-nou, kappie,” repliceerde Kees, „jij kant-er anders ook aardig wat uitflappe, as we onder ons zijn. Geloof me, mevrouw, zoodra mijn maat in gezelschap van vrouwvolk is, zou je hem haast niet meer herkenne, dan is tie haast een sjentelman. Neemt u mij maar niet kwalijk, mevrouw, als ik is een raar woord uitbraak, want 't is altijd goed bedoeld.”

Vergevensgezind glimlachte mevrouw Bolgras tegen Kees en zette haar hoedje recht, dat een beetje verschoven was door de laatste botsing met Dirk, die haar tegen Kees deed tuimelen, welke zwichtte voor 't gewicht der weduwe en een pas opzij strompelde.

Tot nog toe had mevrouw Bolgras geen enkele opmerking gemaakt over dat voortdurende botsen. Een enkelen keer had ze alleen maar Kees geïrriteerd aangekeken. Van Dirk kon ze het blijkbaar verdragen, maar Kees begon ze in de gaten te houden en wanneer ze meende, dat hij weer tegen haar opbotsen zou, zette ze zich ongemerkt schrap en „bigde” den veel lichterens Kees met een flinken schok een paar passen opzij, zoodat ze dan een tijdje ruim baan had.

Zoo wandelden ze gezellig verder en 't gesprek ging over alles, wat in 't rond was op te merken en speciaal over de rivier en de schepen. Ze kwamen langs een groot scheepsdok in de rivier. Gelukkig wist Dirk, wat dat was, toen de weduwe hem eemaar vroeg en hij beweerde, dat hij er ook wel eens in gelegen had.

„In dat groote ding, meneer Hamersteen? Mos u daar in ligge? Waarom dan wel?“

„Och, mevrouwtje, wanneer wij zeelui zeggen: ik heb daar gelegen of daar zat ik an de grond of daar heb ik stukke gemaakt, dan bedoelen we met „ik“ ons schip. Dat is zoo gebruikelijk onder zeelui, mevrouw.“

„Er zijn natuurlijk uitzonderingen, mevrouw,“ mengde Kees zich weer in 't gesprek, „want as me maat zou zegge: daar heb ik in de goot gelege of daar heb ik is een paar dage gezete en daar ben ik er een paar maal uitgegoid, dan bedoelt hij vast z'n schip niet, maar z'n eige persoon!“

Kees wreekte zich heerlijk over de terechtwijzing van daarnet en gnivend gooide hij z'n hoofd in z'n nek, om onder de klep door Dirk te kunnen aankijken.

„Wel-wel, meneer Hamersteen, wat moet ik nu van u hoeren,“ gichelde mevrouw Bolgras, „en dat zoo'n nette man.“

„Och, u begrijpt, mevrouwtje,“ verdedigde Dirk zich, „wij, als vrijgezel, waren nooit brave jonges, als we in Amerika of Australië aan wal ginge passagiere en dan gebeurden er wel eens rare dingen, die we nu beslist niet meer zouden doen.“

Begrijpend knikte de weduwe en keek Dirk oolijk knip-oogend aan. Hij knipoogde terug met beide oogen en vond, dat hij aardig in den goeden koers stoomde.

Zoo onder 't babbelen waren ze bij het door Dirk bedoelde restaurant gekomen en wilden het terras aan den waterkant opzoeken. Een breede trap van tien treden met twee monumentale leuninggen moest men op, om dat terras te bereiken en geheel volgens de bon ton bood Dirk z'n vleezigen arm aan de weduwe, om haar manlijken steun bij deze bestijging te verleen. Kees was een trede voor en wilde bij de stijging z'n zeemansgang handhaven, met het gevolg, dat hij een trede misstapte, neersloeg en Dirk met de weduwe meesleepte in z'n val. De trap hield het krakend uit, maar boven alles hoorde men voor 't eerst een hartigen vloek der weduwe, die met haar linkerbeen tusschen de treden doorgeschooten was en blijkbaar stevig bekneld zat, daar alle pogingen om zich los te wringen geen resultaat hadden. Een kellner schoot

toe, maar aarzelde op de woedende blikken, waarmee de weduwe rondkeek en speciaal Kees aanstaarde.

„Ik weet wat, kappie!“ juichte Kees. „Duik jij onder de trap en douw zachies mevrouw d'r been terug. Leg je handspaaak maar eve neer. Smeer jij 'm maar, kellner; we kenne nou geen pottekijkers gebruiken,“ en zachtjes tegen de weduwe: „wees maar kalm, mevrouw, ik zal Dirk wel op z'n vingers kijke.“

„Da's anders heelemaal niet noodig. Pas maar op je eige, hoor!“ was het venijnige en familiale antwoord van mevrouw Bolgras.

Kees deed, alsof hij het niet hoorde en knielde op de trap neer, glurend door de treden, om getuige te zijn van Dirks werkzaamheden. De kapitein was met moeite onder de trap gekropen en begon tegen het zware been te duwen.

„Kalm aan maar, kappie,“ balkte Kees door de trap naar Dirk en zachtjes fluisterde hij erbij: „geen flauwsies, hoor, stiekemert!“

„Niks te kalm an, schiet een beetje op, asjeblijft, want ik ben bek-af. Ik ben geen circusmensch, om zoo lang in zoo'n houding te blijve zittel“ snauwde de weduwe.

Dirk wendde een paar krachtigere pogingen aan, ten koste van een gil en den tweeden vloek van de weduwe. Het eenige resultaat was, dat Dirk haar schoen in de hand hield, welken hij tusschen de treden door aan Kees toestak.

„Ha, mevrouw,“ juichte deze, „dat is al vast wat. Nou zal de rest ook wel gauw komme.“

En voorzichtig zette hij de beige schoen een trede hooger voor de weduwe neer.

Plotseling gichelde mevrouw Bolgras even en verontwaardigd gluurde Kees scherp door de trap naar Dirk:

„Hé daar, geen flauwsies, hè!“

„Hou je menageklep dicht, of ik zal je in de boeien sluiten, opruier!“ klonk gesmoord Dirks stem en de weduwe trok weer haar verontwaardigde gezicht.

Er kwamen wat menschen onder aan de trap staan, die vol belangstelling toekeken. Eenige heeren wilde ook onder de

trap kruipen om te helpen, maar Kees had ze door en verhinderde het.

„Zeg, stuurman, wanneer jij mevrouw Bolgras onder de armen neemt en ik duw hier tegelijk een beetje, dan komt ze wel vlot, denk ik,“ ried Dirk van onder de trap aan. „Ik zal wel tellen en dan allebei tegelijk. Klaar? Eén, twee, drie!“

Kees deed, wat hem gezegd werd en het volgende oogenblik sloeg hij, met een gil van de weduwe en haarzelf in z'n armen, de vijf treden af, waardoor nog drie toeschouwers op onzachte wijze tegen den grond werden geworpen. Spoedig was ze echter weer overeind en toen Dirk met vuile knieën en handen weer onder de trap vandaan kroop, had de weduwe haar schoen alweer aan. Ze had echter een flink gat in haar kous, halverwege de omvangrijke kuit en daarin zat een groote, vurige schram.

Met een vriendelijk lachje bedankte mevrouw Bolgras Dirk voor z'n moeite, terwijl ze heelemaal geen notitie van Kees nam.

„Nou, 't anker is eindelijk opgehaald, mevrouw, we zijn weer vlot. Ga jij nou maar langs de reeling naar boven, Kees, anders maak je weer ongelukken. En eh, mevrouwtje, neem hem maar niet kwalijk, want hij heeft niet vaak vasten grond onder z'n voeten en nou we weer een heele morgen aan boord zijn geweest, stapt hij aan wal overal mis. Kom, ik zal u naar 't terras brengen.“

Zij nam zijn arm en zwaar leunend op Dirk, volgden ze Kees, die zijn handspak met den knop in een knoopsgat gehangen had en zich met beide handen aan de leuning naar boven trok.

Op het terras aangekomen, bleek er nog al veel liefhebberij te zijn. Eén tafeltje met vier stoelen bij het water was nog onbezet en plotseling stooft Kees vooruit, om nog geen tiende seconde voor een zéér deftig heer, vergezeld van drie akelig gedistingeerde dames, het bewuste tafeltje te bereiken. De heer wilde echter bezit nemen van 't geheel, maar Kees zat al en riep: „Bezet, meneer, afblijfve hoor!“

„Nou, u hebt toch genoeg aan die eene stoel?“ meende de deftige heer, „en daar is nog ruimte genoeg.“ Hij wees naar

een plekje onder een lindeboompje, waar niet eens een tafeltje stond.

„Verkoop nou je smoesjes ergens anders, knaap,” blufte Kees. „Schiet maar op met je harem, want daar komt m'n maat met z'n aanstaande anlaveere. Maak maar geen sporeling, want m'n maat is wat kort angebonde. Hé, kappie, hier, hier! Een fijn plekkie, maar kapers op de kust!”

Waardig, met z'n borst vooruit, de weduwe aan zijn arm en de handspak bengelend aan den ander, naderde Dirk stralend van zelfbewustheid het tafeltje en duwde zonder complimenten den luid protesteerenden heer opzij.

„Maar dat is ongehoord brutaal! Ik was er het eerst. Meer dan schandelijk!” schold de heer en de dames stemden in met geaffecteerde stemmen:

„Affreux, arrogant, ongemanierd.”

„Maak niet zoo'n deining, landverhuizer,” blèrde Kees. „Zeker nog nooit averij opgelopen door een handspak, hè? Zoek nou maar direct een veilige haven op, anders ben jullie gauw een wrak.”

„Meneer, uw houding is beleedigend voor mijn dame!” kwam Dirk theatraal tusschenbeide. „Loop weg voor de wind, anders roep ik alle hens aan dek.”

„Nou, reken maar,” joelde Kees. „En er is aardig wat hens. Wees nou maar erg verstandig en sla op de vlucht!”

Rood van verontwaardiging wendde de heer zich af en de dames volgden hem. Trotsch keek de weduwe ze na en ging breeduit zitten, terwijl Kees z'n beenen nog op den overblijvenden stoel legde.

„Wat denkt dat geteisem wel,” meende de weduwe. „U hebt ze fijn af gepoelèrd, hoor, meneer Hamersteen. Dat was flink van u. Nou kan ik tenminste me lijf is uitstrekke.” En behaaglijk liet ze zich achterover vallen in den rieten stoel.

„Och, mevrouwtje, een kleinigheid,” antwoordde Dirk. „Een beetje lef en durf, en dat tuig van de riggel heeft geen vat op je. En dan in uw bijzijn, mevrouwtje, laat ik me door niemand overbluffen, vooral niet, als uw belang dat meebrenghet. Stel u voor, dat ik me de loef had laten afsteken door die

opgeprikte grappenmaker; dan had ik nu niet met plezier gezien, dat u fijn uitrust."

„O, ik had hem en z'n harem beslist lek geslage onder de waterlijn, hier met me handspak, hoor mevrouw. Als u bij ons bent, zal u geen last hebbe, hoor!" beweerde Kees met de noodige lef.

Een twijfelachtige grijns verscheen op het welgedane gezicht der weduwe en ze mompelde hoorbaar:

„Van meneer Hamersteen wéét ik dat, van u hóóp ik het verder."

„En eh, wat mag ik u prinsenteere, mevrouw?" vroeg Dirk, terwijl hij een consumptiekaart met prijzen bestudeerde. Hier, zoek eens wat fijns uit," en met een millionnairsgebaar reikte hij haar de kaart toe. Ze had trek in koffie met slagroom en de heeren wilden bier.

Kees zocht naar den kellner en zag, dat deze stond te praten met het gezelschap, waarop hij hun tafeltje veroverd had.

„Kijk, kappie, die tafelschuimer heb een kellner gepraaid. Hij stookt hem zeker tegen ons op. Wacht maar is af."

De kellner sprak nog even met het bewuste gezelschap, keek hun richting uit en maakte toen een gebaar, alsof hij zeggen wilde: „'t Spijt me, maar daar durf ik niet aan te beginnen." Direct daarop verliet de heer met z'n vrouwelijk gevolg verontwaardigd het terras en verdween om een hoek.

„Hé, stjoewerd!" riep Kees hard, en de kellner kwam vlug op hen toe.

„Twee pilsies voor ons en één koffie met slagroom voor deze dame. En wat had die snuiter, waarmee je stond te praten, maat?" vroeg Dirk.

De kellner lachte zuurzoet en zei iets van ontevredenheid en bezette tafeltjes en drukte. Hij verdween spoedig, na genoteerd te hebben, wat Dirk besteld had.

Een tijdje zaten ze toen geïnteresseerd rond te kijken en de aanwezigen te becritiseeren. Kees een beetje al te luid, waardoor eenige heeren en dames in de buurt kwaad naar hem keken, terecht of ten onrechte in de meening, dat de te luide critiek hen gold. Om wat afleiding te geven, nam de weduwe het woord en vroeg:

„U hebt dus wel ongeveer de heele wereld gezien, hè, meneer Hamersteen? En hebt u ook wel eens gevaarlijke oogenblikken meegemaakt? Ja zeker? Vertel daar eens wat van!”

Met veel omhaal trok Dirk z'n rooden zakdoek te voorschijn en begon, om tijd te winnen, langdurig z'n neus te snuiten. Tijdens die bezigheid scheen hij reeds een mooi avontuur bedacht te hebben, dat volgens hem zeer aannemelijk was.

„Tja, mevrouwetje,” begon hij, onderwijl z'n enormen zakdoek in z'n linker broekzak proppende, „tja, zooals alle oude zeerotten, hebben wij zeer veel meegemaakt! Vooral met hem daar heb ik nogal eens wat te stellen gehad!”

En hij wees met z'n duim over z'n schouder naar Kees, die met z'n pet in z'n nek geschoven ongeduldig uitkeek naar den kellner.

„Dat kan ik me grondig indenken, meneer Hamersteen, die vriend van u schijnt ongeluk aan te brengen.”

„Nou, zoo erg is 't ook weer niet, maar hij brengt anderen, zonder het zelf te willen, wel eens in een moeilijk karpet,” keuvelde Dirk eigenwijs. Kees hoorde er niets van, want de kellner kwam net uit het café met een boordevol blad, waarop ook zijn pilsie prijkte.

„En in wat voor moeilijkheden heeft dat sinjeur U dan wel eens gebracht, meneer Hamersteen?” vroeg de weduwe nieuwsgierig.

„Wel, eens waren we op weg naar een haven tusschen Londen en eh, laat eens zien, eh, Berlijn, of eh, Moskou... afijn, dat weet ik niet meer. We voeren door een zware mist, mevrouw, en waren al een paar uren de brulboei gepasseerd en...”

„Een brulboei, wat is dat, meneer Hamersteen?”

„Wel, dat is een boei, die brult; een soort baken, waarin een helsche machine zit, die brult en loeit als een bezetene, wanneer het zwaar mist. Dan kan je niks zien, weet u, maar wel hooren. En bij rotsen of klippen leggen ze dan zoo'n brulboei neer om de schepen erop te wijzen, dat ze niet verder moeten varen, maar een andere kant opgaan,” legde Dirk

uit volgens dat, wat hij onthouden had van de verklaring uit het zeemanswoordenboek.

„En wat was er dan met die brulboei, meneer Hamersteen?” vroeg weduwe Bolgras verder.

„Met de boei was er niks, mevrouwtje, maar, zooals ik zei, we waren de boei al een paar uur gepasseerd en hoorden hem allang niet meer, toen hij daar (en hij wees weer met z'n duim op Kees) kans zag om over boord te sode... eh, vallen. Onze machinist zag het gebeuren en gooide nog gauw een reddingsboei na en omdat het hardstikke nacht was en zwaar mistte, zagen we hem de volgende seconde al niet meer. De seconde daarop, mevrouwtje, hoorden we hem echter des te beter en me haren reze te berge, want ik dacht, dat we voorbij de brulboei gevare waren en op de klippen zouden loopen, zoo ging hij te keer in angst voor z'n hachiel! We keerden direct om en gingen op 't geluid af, maar konden hem niet oppikken door de zware golfslag. Zoo heb Kees wel drie uur rondgedreven en te keer gegaan als een brulboei. En er waren nog andere schepen in de buurt en die dachten, dat ze ook bij de brulboei waren en die gingen overstag en liepen op de klippen. 's Morgens lazen we het in de kranten, mevrouwtje. Er waren een stuk of vijf groote zeeschepen gestrand door het geloei van Kees. Zoodra ik voet aan wal had, werd ik gearresteerd en had heel wat moeite om de lui aan d'r verstand te brengen, hoe de vork aan de steel gezeten had. Drie dagen hebben ze me vastgehouden, terwijl de eigenlijke schuldige vrij mocht rondloopen en me opzoeken in 't pelisiebero.”

„Sjonge, sjonge, meneer Hamersteen!” en bedenkelijk schudde weduwe Bolgras haar hoofd bij 't verwerken van het verbazingwekkende verhaal, dat zoo vlotweg in de rijke fantasie van Dirk Hamersteen geboren was. Ja, want fantasie, daarover beschikte Dirk Hamersteen in zeer ruime mate en die was hem in vele gevallen al zeer te stade gekomen, zooals ook nu.

Kees had niets van 't verhaal gehoord, maar wijdde zijn aandacht aan den kellner, die bezig was z'n dienblad twee tafeltjes verderop gedeeltelijk te ontlasten.

Om ook wat tegen Kees te zeggen, wilde de weduwe zich tot hem wenden met eenige sarcastische opmerkingen over zijn rol in 't brulboeiverhaal, toen haar aandacht en die van alle anderen plotseling getrokken werd naar 'n paar tafeltjes vlak bij de breede trap, waar zij 't terras beklommen hadden. Een dame stond vliegensvlug op, gooide haar glas limonade met een rietje en een blokje ijs in het grint, stak haar armen op en rende verder het terras op, onder het geroep van „help, help!“ Vlak daarop rukte er iets aan datzelfde tafeltje, dat kantelde en met veel schervengerinkel in het grint gooide, wat daarop gestaan had. De anderen van dat gezelschap volgden wat langzamer de eerste dame en de twee vergezellende heeren gooiden handen vol grint naar een wild rukkend schepsel, dat deze consternatie veroorzaakte. Een flinke grintbui scheen doel te treffen, want een vervaarlijke snauw en gegrom was het antwoord van achter de omgevallen tafel, waardoor Dirk, Kees en de weduwe het wezen zelf niet zien konden.

Allen waren opmerkzaam geworden en het publiek schoot toe. Nog een flinke ruk, het tafeltje rolde opzij en daar verscheen een groote, ruige hond, met ontbloot gebit en een dikke rij borstelige rugharen, die overeind stonden. Een lang, ordinair touw sleepte achter hem aan en aan het eind van dat touw huppelde iets zwarts mee, dat zich met metaalgeluid om de pooten van het tafeltje geslingerd had, toen de hond voorbij had willen gaan.

„Allemachies,“ gichelde Kees, „kijk is, Dirk. Daar hebbie net zoo'n hond als Heckie. Wat een woesteling! Kijk nou is, ha-ha!“

De gérant was toegesneld, had het touw gegrepen en wilde met behulp van een anderen kellner den hond wegsleuren. Deze scheen daarvan niet gediend, keerde zich om en wierp zich met diep gegrom op de twee mannen, die snel loslieten en vloekend een goed heenkomen zochten.

Een paar sprongen ver vervolgde de hond hen, bromde nog eens dreigend en keerde toen weer op z'n schreden terug, snuffelend langs den grond, zijn weg nemende, alsof hij gedecideerd iets zocht. Het touw sleepte achter hem aan

met aan 't eind het zwarte ijzeren ding, dat vroolijk huppelend den hond op den voet volgde.

„Hi-hi-ha!” lachte de weduwe. „Wat een beest! Oh, oh, wat doen die menschen komiek! As-tie maar niet hierheen komt, want daar moet ik niks van hebben, meneer Hamersteen!” en ze schoof wat dichtër naar Dirk toe.

Deze had met gespannen aandacht den hond bekeken en vond de gelijkenis buitengewoon treffend. Hij keek eens naar Kees, die achterover lag in z'n stoel en met wijd open mond lachte en riep: „'t Lijkt wel Heckie, Dirk! Kijke die lui is bang weze, ha-ha!”

„Ja, as je niet beter wist, zou je bezweren, dat het Heckie was,” vond Dirk ook. „Maar we weten gelukkig, dat Hector veilig thuis zit en geen dwaasheden uithalen kan.”

„Wie en wat is Heckie, meneer Hamersteen?” vroeg de weduwe, terwijl ze geamuseerd de pogingen gadesloeg, die de gérant en eenigen van het personeel aanwendden, om den hond van het terras te krijgen.

„Heckie, wel, dat is onze sloopshond, mevrouw. Net zoo een als deze, maar een tikje donkerder van kleur, met witte pooten en niet zoo wild,” legde Dirk uit.

De hond was nu blijven staan op een meter of vijftien afstand en snoof in de lucht. Een keller kwam aanloopen met een hark, liep op het beest toe en riep:

„Vort, kss, kss, het terras af, gauw, hul!”

De hond staakte even z'n gesnuif in de lucht en vloog toen op den man met den hark af. Deze gooide met een gil z'n tuininstrument neer en rende weg, met den hond op z'n hielen. Het dier joeg hem zoo ver op, dat de man over het hek aan den anderen kant moest springen om zich in veiligheid te brengen. Op een draffe kwam de hond terug, waarbij het ijzeren ding aan 't eind van het touw weer om den poot van een tafeltje slingerde en dit omver haalde. De keller, die voor Dirk en z'n gezelschap zorgen moest, stond met z'n nog vrij vol blad, half afgewend, geïnteresseerd toe te kijken, vlak naast de weduwe. De hond kwam dichtër bij, snoof nog eens krachtig in de lucht.

„Lieve help, die hond is dol, mevrouw,” zei de keller zacht

tegen de weduwe Bolgras. „Als dat maar goed afloopt.“

„Groote God, een dolle hond,“ mompelde de weduwe. — „Daar heb ik al dikwijls over gelezen! Die zijn net zoo gevaarlijk, hè, meneer Hamersteen?!“

Ze keek Dirk aan, alsof ze zeggen wou, dat hij haar beschermen moest.

„U bent toch niet bang hè, meneer Hamersteen?“ vleide de weduwe, terwijl ze zijn arm greep, want dikke zweetdruppels stonden op het voorhoofd van Dirk.

„Welnee, voor niets op deze wereld, mevrouwetje. „k Heb het alleen maar erg warm,“ en hij veegde met z'n mouw het zweet weg, terwijl hij met twijfelachtige schrikoogen den hond aanstaarde.

„Vin-je ook niet, Dirk, net Heckie, hè?“ grinnikte Kees onbezorgd. „Dan kenne ze hier nog wat beleve!“

Ongerust keek Dirk rond.

„Hou je gezicht, kerel; roep voor de aardigheid maar is: Heckie!“, kreunde Dirk, er in de verste verte niet aan denkend, dat Kees het werkelijk doen zou.

Kees echter grinnikte en moedig riep hij:

„Heckie, Heckie, Heckie!“

't Resultaat was angstwekkend.

Als een veer schoot de hond plotseling weg en kwam met vervaarlijke sprongen op hun tafeltje af. De kellner brulde: „Groote God!“, keerde z'n blad om in den schoot van de weduwe en rende als een aangeschoten hert het terras af, tafels en stoelen omver gooiende.

Heckie (want gij, waarde lezer, zult allang begrepen hebben, dat het onze viervoetige vriend in levenden lijve was) stormde op Dirk af, hield ongeloofelijk snel z'n vaart in en plantte z'n groote voorpooten op de volumineuze dijen van Dirk, die radeloos om zich heen zag, doch verder stil zitten bleef. De weduwe was oorverdoovend schreeuwend overeind gevlogen, waardoor een stortvloed van scherven, bier, koffie, limonade uit haar schoot neerplensde. Hevig beangst zocht ze dit keer bescherming bij Kees en wilde hem om den hals vallen. Deze was echter, ontzet over 't enorme resultaat van zijn geroep van „Heckie!“, een meter of tien weggehold,

zoodat de weduwe, zijn plaats nog bezet wanende, in de lucht greep en voorover sloeg. Op handen en voeten maakte ze toen nog zoo snel zij kon den afstand tusschen haar en den dollen hond zoo groot mogelijk. Op dit moment dacht ze niet eens aan Dirk.

De heer Hamersteen ondertusschen had met een moede-loos gebaar het touw gegrepen en z'n arm om Heckie's nek gelegd, hetgeen door alle toeschouwers als een daad van enormen moed, met ingehouden adem werd gadegeslagen. Kees zag het ook en oogenblikkelijk begreep hij, dat het Heckie werkelijk moest zijn. Hij keerde eensklaps kalm op z'n schreden terug, bukte om de weduwe op te helpen, die hij op handen en voeten tegenkwam en zei:

„Wees kalm, mevrouw, wees maar heelemaal niet bang. Wij zullen dit gevaarlijke dier wel vasthouden. M'n maat, de kapitein, is 'n echte dierentemmer. Geen leeuw, tijger, wolf of dolle hond is gevaarlijk voor hem. Kom, ga rustig weer zitten en doen alsof er niks gebeurd is. De kapitein brengt het wel voor elkaar. Da's een kerel uit één stuk!“

Rillend van de koude limonade, het bier, den schrik enz. volgde ze Kees pas, toen ze zag, dat Dirk den dollen hond, die nu vrij rustig was en kwispelend Dirk met de oogen volgde, aan een lindeboom had vastgebonden. Hij raapte het zwarte ding op en keek er beduusd naar. Het was een deurtje van den haard, waaraan hij Heckie had vastgebonden, toen ze hun woning verlieten voor de ontmoeting met de weduwe Bolgras. Deze kwam, een beetje kreupel, weer naar het tafeltje terug, steunend op Kees' rechterarm. Beneden haar heupen was ze kletsnat en vlokken bierschuim zaten aan haar kousen, terwijl de door haar verlangde slagroom zich al een hel wit pompoentje op den neus van haar linker-schoen genesteld had.

Dirk hield nog in groote verwondering het haarddeurtje in de hand, toen hij de lofredede hoorde, welke Kees op hem hield en met een schok besefte hij het geestelijk voordeel, dat hem zoo gemakkelijk was toegeworpen.

De gèrant kwam driftig op hem toegestapt, maar Dirk was hem voor en bulderde:

„Van wie is dat gevaarlijke beest, meneerrr! Kan ik hier veilig zitten met m'n dame, of moet ik voortdurend voor haar veiligheid waken?"

Een teedere blik der weduwe gleed over Dirk heen, die met vooruitgestoken borst en de rechterhand napoleontisch halverwege in z'n vest, op indrukwekkende manier reenschap vroeg aan den gérant van den theetuin.

Kees zag dien teederen blik, waarin zelfs trots op haar mannelijk geleide leesbaar was en hij deed er gauw een woordje bij, nadat hij de weduwe behoedzaam in den rieten stoel had doen plaats nemen.

„Ja, hoe zit dat hier, meneerrr?" mengde Kees zich in het gesprek. „Als die hond van u is, pas er dan een beetje beter op. Wees maar blij, dat m'n maat niet zoo bang is als de rest hier en dat hij gelukkig zoo goed weet, hoe hij dolle honden moet behandelen."

„Oh, eh — eh, neemt u me niet kwalijk, heeren; ik meende, dat die hond van u was. Eh, ik ben u zeer verplicht en vraag u wel excuus voor de overlast. 't Is anders geen wonder, dat wij en alle anderen dachten, dat dat krenge van u was, toen hij zich door u zoo gedwee liet vastbinden."

„Och, waarde heer, dat neem ik u ook heelemaal niet kwalijk. Maar misschien houdt de werkelijke eigenaar zich hier wel schuil en zoekt die hond hem. Wacht, ik zal hem even weer losmaken, om te kijken of hij zijn baas wil zoeken."

Dirk stapte naar het lindeboompje, waar Heckie vastlag, maar na twee stappen in die richting hingen de gérant en een paar kellers, plus eenige heeren uit 't publiek aan z'n armen en hielden hem tegen. De rest van het publiek stootte naar den rand van het terras, waardoor een vreeselijk gedrang ontstond. Heckie ging te keer als een dolle, want hij meende, dat Dirk werd aangevallen door al die menschen, die hem vastgrepen.

„In 's hemels naam, meneer, geen gekheid. Doe wat u wilt, maar laat die hond vast. Ik zal de politie opbellen om hem te laten afmaken en den eigenaar op te sporen."

„Politie!?" gilte Kees van schrik.

„Maar meneer, wees toch wijzer! Welke kastelein haalt

er nou voor zoo'n kleinigheid politie in z'n zaak. Dan komt uw café in een kwade reuk. M'n kameraad hier zal voor u wel zorgen, dat dit gevaarlijke dier zonder ongelukken verdwijnt. Laten alle menschen rustig weer gaan zitten en breng ons, wat we besteld hebben, alsjeblieft."

„Is 't heusch, meneer?" wendde de gérant zich tot Dirk, „neemt u de verantwoording over dat wilde beest op u?"

Genadiglijk knikte Dirk.

„Zeker, meneer. Als ik u daarmee een genoegen kan doen en geruststellen. Laat dat maar an mijn over. 'k Heb zelf een dergelijk soort, maar met witte pooten en die zijn nog wilder dan deze. Ik zal hem wel meenemen. Breng ons eerst nu maar eens twee pilsies en een koffie slag."

„Oogenblikkelijk, heeren. Hè, da's een opluchting! Weest u maar heel voorzichtig met dat gedierte, heeren. Josef! Twee pils en een koffie slag voor deze dame en deze heeren. Vlugg wat! Nogmaals bedankt, heeren!"

En na een beleefde buiging begaf de gérant zich weer naar binnen en verdween achter een groot buffet. De andere bezoekers hadden hun plaatsen weer ingenomen, nadat eenige kellners de omgevallen tafeltjes overeind gezet hadden. Voortdurend echter gluurden de gasten naar Heckie en naar de weduwe. Sommigen durfden zelfs te lachen, maar dat duurde slechts zoo lang, totdat weduwe Bolgras een meneer erop betraptte, dat hij schijnbaar te haren koste een sarcastische aardigheid debiteerde, terwijl hij in haar richting wees. De menschen aan zijn tafeltje gichelden. Dat verstomde echter plotseling, toen weduwe Bolgras strak naar hen keek, zóó giftig, dat den „grappenmaker" de schrik om 't hart sloeg en hij z'n gezicht verborg, door lang zijn neus te gaan snuiten. De anderen keken vol interesse naar iets anders, angstig opzij glurend naar de weduwe.

Een andere kellner bracht de pils en de koffie slag en onder 't genot daarvan vergaten de twee zeelui en hun dame al gauw den schrik en het tumult. Merkwaaardig gauw verzwolg Kees zijn pilsje, hetgeen een streng afkeurenden blik van Dirk ten gevolge had. Kees was er echter ongevoelig voor en keek alweer uit naar den kellner. Meenende, dat

het in hogere kringen gewoonte was in alles voor een dame te zorgen, brak Dirk de klontjes suiker uit het pakje, deed ze in het kopje koffie, schonk melk bij, roerde door en lepelde toen den slagroom er bovenop, alles met stralende blikken op de weduwe, welke warempel even stralend beantwoord werden. Met een wat overdreven hoffelijk gebaar en een gezicht, glimmend van genoegen en tevredenheid, bood hij de koffie slag daarop aan de weduwe aan.

„Dank u wel, meneer Hamersteen! U bent, geloof ik, bezig me te verwennen, is 't niet? Pas maar op, hoor, want ik durf gerust een heele hand te nemen, als me een vinger gegeven wordt.”

„Och, mevrouwetje,” antwoordde Dirk, achterover leunend in z'n rieten stoel, die hevig kraakte, „wanneer u mij uw pink aanbood, zou ik wis en drie uw heele hand nemen.”

„Mijn hand, meneer Hamersteen? Wat zou u daar nou aan hebben,” hielp de weduwe Dirk geraffineerd op den gewenschten weg. Ze zei het zoo langs haar wipneusje weg, maar gluurde gespannen over haar koffie heen naar Dirk, die, lui achterover liggend, met een raadselachtigen, breeden glimlach op den knop van z'n handspak zoog.

„Uw hand, mevrouwetje? Wat ik daarmee zou doen? Wel, dat durf ik u nu nog niet te zeggen. O, u wekt zoete droomen in mij op!”

„Ga nou, grappemaker! Zoo bedoel ik het niet!” loog de weduwe, terwijl haar oogen lonkten en het tegendeel bekeerden. „Die mannen zijn toch allemaal met hetzelfde sop overgoten.”

„Ho-ho, mevrouwetje; ik ben nooit getrouwd geweest, zuiver en alleen, omdat ik het huwelijk als een te ernstige zaak beschouwd heb, om maar zoo gauw te beslissen en de sprong in het duister te doen.”

Hij liet z'n stem wat dalen en boog zich wat naar de weduwe over, welke vol verwachting in z'n oogen keek. „Maar, wat u betreft, mevrouwetje, ik zou...”

„Heidaar, stjoewerd, nog twee pils en een kleintje koffie!” blèrde Kees opeens er tusschen door en trok zoo een oogenblik de aandacht van alle aanwezigen. Dirk ging gauw weer

recht zitten en de blik van gespannen verwachting in de oogen der weduwe maakte zonder eenigen overgang plaats voor een van hevige ergernis en teleurstelling.

„O, wat een naarling, die vrind van u,“ mompelde de weduwe, meer oprecht dan beleefd. „Die stuurt, geloof ik, alles in de war, hè?“

Onbewust voelde Dirk heel goed de strekking van deze laatste ontboezeming der weduwe en hij troostte haar door te fluisteren:

„Och, dat komt, omdat hij altijd aan ruw volk gewend is, mevrouwjtje; maar ik zal u toch eenmaal, en hopelijk heel gauw, eens zeggen, wat ik u nu had willen vragen. Ik voel me vandaag zoo roekeloos moedig, begrijpt u, dat ik me tot alles in staat gevoel en overal lef en durf genoeg voor heb. Dat schijnt door u te komen!“

En ondeugend knipoogde hij haar weer toe met beide oogen. Zij zuchtte en keek omhoog in 't lommer.

Een kellner haalde den gebruikten rommel weg en bracht het zoo lui ddoor Kees bestelde.

„Proost, kappie! Hebbie het nogal naar uwes zin?“ wendde Kees zich tot Dirk, „en u ook, mevrouw? Leuk plekkie hier, hè? Net zoo iets als toen in Amerika, hè kappie. Maar de pils is hier lekkerder. Proost, hoor!“

En driekwart van z'n groote glas verdween in één teug door z'n keelgat.

„Dat is zeker een reuze zuiplap, hè?“ informeerde de weduwe losweg bij Dirk.

„Och, mevrouwjtje, ik let er streng op. Meer dan zes krijgt hij er nooit en hij kan er wel twintig hebben, voor hij geen recht zog meer heeft,“ verklaarde Dirk.

„Zog? Wat is dat bij hem?“ vroeg de weduwe verwonderd.

„Wel,“ legde Dirk uit, die zich z'n zeemanstaal ineens herinnerd had, „zog, dat noemen wij zeelui de sporen van golven en schuim, welke een schip achterlaat en waaraan je kan zien, of hij recht vaart of in bochten. En as nou één van ons wat boven z'n theewater is en niet heelemaal recht-uit meer loopt, dan zeggen wij, zeelui, dat hij geen recht zog of kielwater maakt.“

„O, is dat et,” kwam de weduwe, een tikje verlegen, en toen opeens: „O, meneer Hamersteen, wat hebbie an uw oor? Een ongeluk gehad?”

„Och, mevrouwetje, maakt u zich niet bezorgd. 't Is niets, hoor. Vanmorgen gleed ik aan boord uit en viel door een ruit en dat kostte me een stukje van m'n oor. Maar dat groeit vanzelf weer dicht. 't Is maar een wissewasje.”

„O, wat eng! Doet het nog zeer?”

„Ik voel 't al niet meer, mevrouwetje. As ik nooit wat ergers oploop as dat, nou, dan kan ik tevreê zijn, hoor!”

„As 't maar niet gaat zweren, meneer Hamersteen. Zal u 't goed schoonhouden?” En meewarig zorgelijk keek ze Dirk aan. Deze kon, door zijn absoluut gemis aan kennis van het „ewig weibliche” niet ongevoelig blijven voor zooveel warme belangstelling in zijn persoon en hij meende op dat oogenblik werkelijk eventjes, overstelpt door een warreling van voor hem geheel vreemde aandoeningen, dat hij wel zou kunnen houden van de weduwe. Hij voelde zich zóó vreemd worden, dat hij in een soort verbijstering z'n horloge te voorschijn haalde en mompelde:

„Wat denkt u ervan, mevrouwetje? 't Wordt tijd, dat we ons anker weer lichten, hè. We hebben nog een aardige wandeling voor den boeg. Kees, roep de stjoewerd maar is!”

Wat zelden gebeurde, er kwam geen antwoord van Kees en hij was ook in de naaste omgeving niet te zien. Geen van beiden had zijn verdwijning gemerkt, zóó hadden ze elkaar bezig gehouden.

„Allemachies, waar is diè zoo stiekum heengegaan?” vroeg de weduwe, lichtelijk verbaasd.

„O, die heb ik zoo te pakken,” beweerde Dirk, die z'n zelfbewustheid spoedig had teruggevonden. „Je moet hem maar kennen! Wilt u even geduld hebben? Ik ben zóó weer terug!”

Vriendelijk lachend knikte de weduwe van ja en, na nog een lonkje te hebben opgevangen en geretourneerd, stapte Dirk resoluut en met streng gezicht naar den ingang van 't restaurant, waarvan het groote buffet half zichtbaar was. Op den drempel van de wijde deuropening staande, kon Dirk

Kees zien zitten op een hooge tabouret voor de nu zichtbare rest van het groote buffet. Kees zat met z'n hielen op een sport van het stoeltje, z'n ellebogen gesteund op 't marmeren buffetblad en keek met een wazigen droomblik in een groot glas pils, dat reeds voor driekwart geledigd was. Een bewijs, dat Kees al een teugje genomen had.

„Hé, stuurman!” schreeuwde Dirk. „Wat is dat voor een manier van doen, om zoo stiekum van boord te gaan? Allé, kom vort, we gaan naar huis. Mevrouw Bolgras wacht op ons! Schiet een beetje op!”

Hij stompte Kees zachtjes tegen den schouder en deze keek hem een tikje wezenloos aan, zonder z'n ellebogen van het buffet te lichten.

„Enne, enne, is het voor mekaar, kappie?” mompelde Kees zachtjes.

„Watte? Wat bedoel je, stuur?” vroeg Dirk verwonderd.

„Nou, de trouwerij met de weduwe. 'k Ben expres stiekum hier gaan zitten, om jou de ruimte te laten. Is 't ie goed of niet?”

„Hm, ja zeker, maat. Ze is gewoon wèg van me. We stoomen in de goeie koers.”

„Hoe is het mogelijk, hè?” vond Kees, nu niet bepaald vleierend. „Dat gaat van een leien dakkiel Hebbie ze al uitgenoodigd voor het vaartochie?”

„Nee, nog niet, maar dat zal ik dan op de terugwandeling doen. 'k Had nooit gedacht, dat het vrouwvolk zoo makkelijk was in te palmen. Kom mee nou, Kees. Ze wacht op ons!”

En Dirk trok Kees wat onzacht van het tabouretje.

„Zachies an, kappie! Me pilsie kan ik toch zóó niet achterlate,” en met een handige beweging wipte Kees de rest van z'n pilsie naar binnen.

„Vooruit, schiet op. Hier, ober, voor u!” riep Dirk en wierp een kwartje op het buffet, terwijl hij Kees, die schijnbaar niet meer absoluut normaal op z'n beenen kon staan, bij een arm meetrok naar het terras.

„Hé, meneer, dat gaat zoo maar niet!” riep de ober verontwaardigd. „Ik krijg een gulden van u. Vijf pils voor meneer!”

„Wel allemachtig, jij vervloekte zuiplap,” snauwde Dirk tegen Kees, terwijl hij hem onzacht in z'n arm kneep en schudde. Met een hoogst verontwaardigd gezicht zocht Dirk in z'n portemonnaie de rest bij elkaar. Kees zag kans oogenblikkelijk over een stoel te vallen, toen Dirk hem even losliet om af te rekenen.

„Ezelskop, wat moet de weduwe nou wel van ons denken, as jij onbekwaam mee terugkuiert. Dat was zeker de hoofzaak, hè, waarom je er tusschenuit kneep. Vijf pils in één kwartiertje. Kaffer, vooruit, kom overeind en doe je best om heelemaal gewoon te loopen, dan is je zeemansgang mischien net goed. Vooruit!”

Hij hielp Kees overeind en leidde hem bij een arm naar buiten. 't Viel mee, zoolang Kees geleid werd en de weduwe merkte de gevolgen van Kees' buitensporigheden niet op en schoof wellicht z'n eigenaardige manier van voortbewegen op z'n zeemanseigenschappen.

Bij hun tafeltje aangekomen, werd Dirk weer verheugd verwelkomd met een zalig glimlachje der weduwe en Kees viel zwaar in een rieten stoel, toen Dirk hem losliet. Zijn pet schoof door den schok achter in zijn nek.

„Hé, stjoewerd!” riep Dirk en de kellner, die hen bediend had, kwam op een draffe aangelopen.

„O, gaat u weg, meneer? En u neemt dat beest mee, hè?”

„O gut ja, da's waar ook!” schrok de weduwe. „Die hond, hoe legt u dat aan, meneer Hamersteen?”

„Kom, daarover hoeft u zich niet ongerust te maken, mevrouwtje. Hij loopt met me mee as een lammetje, dat zal u zien. Dit is voor u,” en hij gaf den kellner wat hem toekwam, plus een flinke fooi. De kellner boog beleefd en diep.

„Nou, we zullen dat beestje dan maar eens losmaken,” stelde Dirk voor. „Wees niet bezorgd of bang, mevrouwtje; die hond doet u vast niets. Neem echter één raad van me aan en loop in geen geval weg.”

De weduwe knikte en probeerde onverschillig te lachen, doch ze bracht het slechts tot een akeligen grijns, waardoor haar gezicht in zenuwkramp vertrokken werd. Ze was op-

gestaan en klemde haar beide handen zoo fel om de stoel-leuning, dat haar knokkels spierwit werden.

Dirk stapte op Heckie toe. De kellner had zich snel omgedraaid en vloog van het eene tafeltje naar het andere, om het publiek in te lichten en te waarschuwen. Overal hoorde men glaswerk neerzetten. Vele dames stonden alvast op en maakten zich gereed om te gaan gillen en naar buiten te snellen. De gérant kwam ook kijken. Kees lag met z'n oksels over de leuning toe te zien en had schijnbaar heel veel voorpret. Heckie sprong Dirk opgewonden tegemoet, zoover het touw reikte en blafte schel. Het vastgebonden zitten scheen hem al aardig te vervelen en hij bleek zeer verheugd, dat daar nu een eind aan kwam. Dirk greep met de rechterhand het touw om den zwaren nek en met de linker het haarddeurtje. Heckie sprong wild tegen Dirk op en het publiek hield den adem in. Dirk gaf den scheepshond een flinken slag met het haarddeurtje om hem te kalmeeren, maar Heckie scheen dat zelfs als een liefkoozing op te vatten en begon nog wilder te kwispelstaarten, te springen en te blaffen. Onbevreesd maakte Dirk hem los van het lindeboompje en in alle richtingen hoorde men grint knarsen onder de voeten van de menschen, die zich vast omwendden, om er direct vandoor te kunnen gaan.

„Alléh, stil jij, schobbert! Kalm an en kom meel!" zei Dirk en greep het touw een meter vóór het haarddeurtje.

Zoodra Heckie merkte, dat hij los van het boompje was, sprong hij wild vooruit, Dirk meesleurende, die allerlei dwaze sprongen moest maken, om het haarddeurtje te ontgaan, dat hem venijnig tegen de beenen sloeg. Heckie rende, met Dirk op z'n hielen, recht op de weduwe aan. Met groote angst-oogen zag de weduwe hem naderbij komen. Plotseling zette Heckie ontzaglijk veel kracht bij, sleurde Dirk met nog groo-tere snelheid voort en vloog met diep gegrom op de beenen van de weduwe af. Ontzet sprong zij op haar stoel, maar bleef de leuning krampachtig vasthouden, zoodat haar vleezige rug bolrond naar boven kromde, als van een kat in doodsangst. Het volgende oogenblik was Heckie bij haar en de weduwe maakte reeds aanstalten om zich met stoel en

al te laten omvallen, toen bleek, dat Heckie heelemaal geen kwaad in den zin had, doch snel den nog resteerenden slagroom begon af te likken, die als een pompoentje op den schoen der weduwe prijkte.

„Ziet u nu wel, dat hij nog zoo kwaad niet is, mevrouwetje?“ lachte Dirk zenuwachtig. „Laat hij uw schoen eerst maar even opknappen, dan stappen we op. Gelukkig was u zoo flink om niet weg te loopen, mevrouwetje. Dat zouden niet veel vrouwen u hebben nagedaan!“

De weduwe probeerde nu fier rond te kijken, wat eenigszins mislukte door den angst, die nog nagloeide in haar oogen en duidelijk van haar gezicht te lezen was. Innerlijk was ze echter trotsch op de luide goedkeuring van den kapitein en toen Heckie zelfs den geur van slagroom niet meer kon bespeuren, kon ze rustig van haar stoel afkomen. Heckie nam zelfs geen notitie meer van haar.

„Alléh, stuur, ga jij vast vooruit. Wij komen direct achter je an. Wacht op ons, als je de trap af bent!“

„Best, kappie, 'k gaan al,“ antwoordde Kees, stond van z'n stoel op en begon den tuin over te steken naar de trap, waarlangs ze het terras bereikt hadden. Gelukkig herinnerde Kees zich den raad van Dirk, om in z'n huidige omstandigheden, als gevolg van de vele pilsjes, zoo recht mogelijk te loopen. Daardoor kreeg zijn manier van gaan nog meer het effect van den zeemansgang, zooals Dirk en Kees zich dien voorstelden. Zonder ongelukken bereikte Kees de trap en daalde die behoedzaam af, half glijdend langs de rustieke leuning. Een pas of tien achter hem volgde Heckie, sterk geremd door Dirk, aan wiens rechterarm de weduwe hing. Dirk had het touw geheel gevierd en hield het vast vlak voor het haarddeurtje, zoodat het niet uit z'n hand kon schieten.

Kees stond al onder aan de trap te wachten, lichtelijk achterover geleund op z'n handspak, toen Heckie bovenaan de trap verscheen. Rap daalde de scheepshond de trap af en was al geheel beneden, toen Dirk en de weduwe nog bovenaan stonden. Het was voor Dirk zoo goed als onmogelijk, Hector nu voldoende te remmen in z'n snellen gang en, met de weduwe aan z'n arm, vloog hij in razend tempo de

trap af. 't Ging gelukkig zonder vallen. Alleen de laatste drie treden moesten ze springen, om een anders onvermijdelijken val te voorkomen. De weduwe sprong verre van elegant, met beide beenen tegelijk en de oogen dicht. Dirk zag echter kans haar op de been te houden en na dit succes volgden zij Kees weer, die met echten zeemansgang den weg, dien zij naar den theetuin gevolgd hadden, begon terug te wandelen.

„Wat gaat u nu toch met die hond doen, meneer Hamersteen?“ vroeg de weduwe belangstellend, terwijl ze opgelucht voortstapte aan Dirks rechterzijde en daarbij onnoodig zwaar leunde op z'n arm.

„Wel, ik zal hem maar naar een politiepost brengen, mevrouwjtje, want ik kan geen twee honden gebruiken. Onze scheepshond is net zoo'n beest, maar niet zoo kwaadaardig en wat lichter, met witte pooten. Die twee zouden mekaar gewoonweg afslachten, denk ik.“

„Ja,“ vond de weduwe, „dat zou wat worden. Twee van die gevaarlijke dieren bij elkaar!“

„O nee, mevrouwjtje, u moet maar eens kennis met hem maken. Hij is altijd aan boord van ons schip. Als u van een vaartochtje houdt, moet u maar eens met ons een mooie reis meemaken. Dan kan u onze hond ook eens zien. U zult zien, een lief, trouw dier en mak als een lammetje.“

„Nou, van varen houd ik wel, meneer Hamersteen. Dat wil zeggen, ik heb zoo goed als nooit op een boot gezeten, of 't moest een veerpont wezen. Maar een echte vaartocht met een eigen schip, waarop je zelf de baas bent, dat lijkt me wel reuze fijn, meneer Hamersteen!“

„Nou, mevrouwjtje, dan heb ik de eer u eens uit te noodigen tot een prachtig zeiltochtje met onzen grooten boeier. We gaan juist nu over een paar dagen weer eens een tochtje naar Marken of Lemmer maken en als u zin hebt, kunt u meegaan. Of kan u niet weg, wanneer u wilt?“

„O zeker, meneer Hamersteen. Ik ben gelukkig van niemand afhankelijk en heelemaal eigen baas.“

„Kijk, dat zou ik heel aardig vinden, mevrouwjtje. Gaat u dan met ons mee, aanstaande Donderdag, dat is over drie

dagen? Dan houden we onze openingstocht en het schip is heel groot, wel plaats genoeg voor veertig menschen."

„Dolletjes, meneer Hamersteen. Dan kunnen m'n zoontje en m'n dochter en m'n moeder óók wel mee, hè? Die zullen het ook zoo mooi vinden. Mijn jongen is gewoonweg dol op varen. Magge die ook mee, als ze willen meneer Hamersteen?"

„O natuurlijk, mevrouwtje, wis en drie, hoor! Alles wat u leuk vindt, is van te voren al toegestaan, hoor!" en hij drukte beteekenisvol den arm van de weduwe Bolgras, die dat beantwoordde en bovendien omhoog lonkte met een blik, die zelfs voor Dirks onervarenheid duidelijk genoeg was.

Zoo onder het voortwandelen door waren ze al bij de eerste dwarsstraten gekomen. Heckie gedroeg zich vrij behoorlijk en Kees was altijd een pas of drie vooruit gebleven. Twee keer was er een kennis van de weduwe voorbij gekomen en dan had ze waardig en trotsch gegroet. Bij de straat gekomen, waar de weduwe woonde, bleven ze nog even staan praten, vlak naast een groote groentekar, waar ook mooie hyacinthen en tulpen op prijkten, naast kruidenierswaren als eieren, verschillende blikjes verduurzaamde levensmiddelen, zooals zalm, gehakt, boontjes, fruit, enz. Ook bloempotten met vaste planten waren in grooten getale opgeladen en stonden twee rijen dik in een rek.

Ze hadden afgesproken, dat Dirk den volgenden dag eens nader zou komen kennismaken met de familie van de weduwe Bolgras en dan tegelijkertijd eens zou komen praten over den vaartocht. Op het punt van afscheid te nemen, werd Dirk, hoogstwaarschijnlijk door z'n verheven stemming, voor het eerst van zijn leven getroffen door de schoonheid van geur en uiterlijk van hyacinthen en roode tulpen. Instinctief gevoelende, dat bij elke liaison bloemen behooren, bleef hij de hand der weduwe vasthouden en met de andere in breed gebaar de tulpen en hyacinthen aanwijzende:

„Wel, mevrouwtje, mag ik u, ter gelegenheid van onze kennismaking, wat van deze mooie bloemen aanbieden? Ze stralen van jeugd en levenslust, net als wij, is 't niet?"

Met een kleur van plezier en vliegende gedachten aan

haar voorbije jeugd, die scheen teruggekomen, knikte de weduwe en zei:

„O, wat leuk van u, meneer Hamersteen. Ja, tulpen en hyacinthen, prachtbloemen. Daar ben ik dol op!”

„Nou, zoek er dan zooveel uit, als u hebben wilt. Wacht, ik zal u helpen. Hier, Kees, eh... stuurman, hou jij Heckie is vast. Een oogenblikkie maar!”

Kees, die zich wat afzijdig gehouden had, kwam naderbij en wilde het touw grijpen. Even van tevoren had Heckie zwaar en diep gegromd en hij stond nu met vier stijve pooten en alle rugharen overeind, met z'n kop vlak voor het linker wagenwiel.

„Allemachies, kapple, wat doet-ie nou weer gek,” vond Kees en greep aarzelend het touw. De weduwe hoorde het niet, want ze stond voor de kar, leunend op het voorstuk en was al bezig de tulpen en hyacinthen uit te zoeken. Dirk keek even opzij, haalde zên schouders op en zei:

„Nou, stuur, hou 't em maar zoo kort mogelijk vast. 'k Ben zoo klaar hiermee.

Kees wilde Heckie wat opzij trekken, maar dat gelukte slechts een paar centimeter, waarbij Hector met stijve pooten als een houten hond bleef staan.

„Nou, mij ook goed,” bromde Kees en bleef toekijken naar het bloemen uitzoeken bij de kar, steunend op z'n handspak en het touw om z'n pols gewonden, zoo kort mogelijk bij den nek van den hond. Hij ging geheel op in het frissche tafreeltje van jonge, ontluikende liefde bij bloemen en een groentekar.

Plotseling bromde Hector luider, maar niemand lette erop. Toen weer een gegrom, maar niet van Heckie en vlak daarop schoot Heckie onder de kar, Kees meerukkend. Het volgende oogenblik leek het, of de wereld verging. Van onder de kar kwam een helsch kabaal van in woest moordgevecht gewikkelde verscheurende dieren, waartusschen schel het gekrijsch om hulp van Kees vernomen werd. De kar dompte voorover, Dirk en de weduwe verloren plotseling hun steuntje en sloegen recht vooruit in den grooten wagen. Groenten, fruit, aardappelen, eieren, bloemen, tomaten, enz. schoven naar voren en begroeven hen bijna.

De overweldigende schrik scheen de weduwe de spraak ontnomen te hebben, want ze gaf geen kik. Vlug krabbelde ze overeind, geholpen door Dirk, die, evenals zichzelf, van onder tot boven besmeurd was met bananen- en tomatenpap, eierstruif, aarde, enz. Door al deze etenswaren heen schreden zij, op elkaar steunend, naar de stoep, terwijl het vreeselijk misbaar onder den wagen onafgebroken voortduurde. Zoo nu en dan zagen ze een been of een arm van Kees door de spaken van een wiel komen en één keer zag Dirk Kees' beide handen krampachtig om den ijzeren wielband geklemd, terwijl zijn hoofd door de bloeddorstige honden bedolven was.

Hoe minder men echter Kees zag, des te meer hoorde men hem en Dirk had ook gezien, dat het touw nog gedeeltelijk om Kees' pols gewonden zat en deze wanhopige pogingen deed dit touw kwijt te raken.

Van alle kanten schoot publiek toe, waaronder ook de man van de groentekar, die een paar deuren verderop bezig was geweest zijn producten te bezorgen.

Wanhopig en handenwringend holde de groenteboer rond zijn kar en schopte naar Kees, niet begrijpend, wat die onder zijn wagen te maken had.

Een straatjochie kreeg plotseling kans een stuk van het touw te grijpen en Dirk liet snel de weduwe los, om het van dat jochie over te nemen. Eenige heeren hielpen mee en onder vreeselijk gegil van Kees, die het touw nog gedeeltelijk om z'n pols had, werden man en hond onder de kar vandaan getrokken, terwijl de honden tot op het laatste moment hun strijd op leven en dood voortzetten. Met onweerstaanbaar geweld werd Heckie van den karhond getrokken en Kees op de been geholpen. Hij was geheel ontuchtterd door den hartverlammenden schrik en den doodsangst, welken hij had doorstaan, terwijl Heckie de duidelijke kenteekenen droeg, dat de hond onder de groentekar zijn mannetje wist te staan en dankbaar deze afwisseling in z'n eentonig bestaan scheen te hebben aangegrepen.

Versuft en kreunend zijn pols wrijvend, bleef Kees op de stoep staan, wezenloos starend naar de groentekar en de ravage daarvoor op den grond. Afwezig verbaasd bekeek

hij daarna de dwaze verschijning van Dirk en mevrouw Bolgras, totdat hij door den woedenden groenteman ruw bij de schouders werd geschud. Heckie was hijgend op de stoep gaan zitten en likte zijn geblesseerden voorpoot.

„U moet me de schade vergoeden, meneer. 't Is uw hond en als u me niet betaalt, roep ik de politiel!” schreeuwde de groenteboer.

Op het woord „politie” kwam Kees heelemaal bij en wijzend op Dirk zei hij:

„Zeg maar op, hoeveel je krijgt en vraag het dan aan die meneer. Die zorgt voorloopig voor die hond, hoewel het niet zijn hond is.”

„Ja zeker,” mengde Dirk zich in 't gesprek, „zeg maar eens, hoe groot de schade is. Dan rekenen we wel even af en dan heb je nog niet eens een kwaje dag, hè?”

Dat klonk gul en het gezicht van den groenteboer klaarde op. Hij haalde de kar weer in zijn normalen stand en begon de schade op te nemen, waartoe hij eenige straatbengels moest verjagen, die al begonnen waren de gedeeltelijk vertrapte bananen en andere eetbare waren van de straat af te consumeeren. De man scheen een eerlijk mensch, want hij overdreef de schade niet en na eenig rekenen kwam hij tot f 6.50 schade. Bovendien nam Dirk nog voor een gulden bloemen van hem mee, zoodat een tientje verhuisde naar den groenteman en een rijksdaalder in Dirks portemonnaie teruggestopt werd. Dit alles deed Dirk met hautaine gebaren, want hij had direct weer de goede zijde van dit voorval bespeurd en nam de gelegenheid waar, om tegenover de weduwe rotsvast den schijn te vestigen, dat hij op een tientje niet behoefde te kijken.

Niemand had ondertusschen op Heckie gelet, maar deze zat nog hijgend op de stoep en maakte zelfs geen aanstalten om zijn gevecht met den karhond te hervatten, hoewel er voortdurend uitdagingen van onder de kar uitgejankt werden. De karhond was dan ook nog wat grooter dan Heckie, een soort matig belge, bijna zoo groot als een driekwart volwassen leeuw en een kop om van te schrikken. Waarschijnlijk had Heckie zich dan ook door het halfduister onder de

kar in z'n tegenstander vergist en mocht hij van geluk spreken dat hij nog over alle vier zijn pooten beschikte.

Toen Dirk met den groenteboer had afgerekend, nam hijzelf weer het touw van Heckie en gezamenlijk brachten ze toen, gevolgd door een groote menschenmenigte, de weduwe tot voor haar huisdeur. Zij droeg met een apathisch uiterlijk haar bos snijbloemen en zag er meelijwekkend uit. Voor de deur nam zij afscheid en lachte vermoeid, doch vriendelijk tegen Dirk. Morgenavond verwachtte ze hem tegen acht uur om verder kennis te komen maken. Ze drukten elkaar nog eens warm de hand en Kees kreeg een kort knikje. Dirk drukte nog vlug een kus op haar pols (iets, waarvoor Kees de kans niet kreeg, hoewel hij wel pogingen daartoe aanwendde), beiden salueerden keurig en keerden naar den hoofdweg terug, Dirk met het haarddeurtje in de hand en Kees naast hem, terwijl Heckie weer een meter of vier vooruit liep en nu heelemaal niet trok. Op den hoek kwamen ze den groenteboer tegen, die hen nog iets achterna kwam brengen. 't Was Kees' handspak, dien hij tusschen de pooten van z'n maten belge gevonden had. Kees had hem nog niet gemist en dankte den groenteboer beleefd, waarna de beide varensmannen met den hond snel hun eigen huis opzochten, een paar straten verderop.

In hun straat aangekomen, zagen ze uit de verte een klein groepje menschen voor hun deur staan en daartusschen stak hoog de uniform van een politiemann uit, welke langzaam voor hun deur heen en weer drentelde. Kees zag hem 't eerst en hield oogenblikkelijk halt.

„Zie je dat, kappie,“ fluisterde hij. „een smeris voor onze deur. Wat moet dat beteekenen? Wat zou er nou weer an de hand weze? 'k Krijg het nog op me zenuwe.“

Dirk was ook blijven staan en keek scherp vooruit.

De menschen kregen hen in de gaten en wenkten hen naderbij.

„La'k maar is gaan kijke, Kees. We kunnen toch niet hier blijven staan. Kom mee. We hebben niks op ons geweten en as dat wel zoo is, dan weet dat klabakkie er toch niks van. Hou jij je maar sjakies. Ik zal 't wel opknappe. Kom meel!“

Al gauw hadden ze hun huis bereikt en konden ze waarnemen, hoe het gordijn van hun zitkamer op een zacht koeltje naar buiten woei en haken bleef aan een paar puntige scherpen van de spiegelruit van het meest rechtsche der twee groote ramen in den voorgevel naast de deur.

De politiemann wendde zich tot Dirk, terwijl Kees wat achteraf bleef staan, vlak voor de kapotte ruit. Heckie snuffelde blijmoedig rond Dirk heen, totdat hij den agent in de gaten kreeg, die waardig op Dirk afstapte. Om ongelukken te voorkomen, gaf Dirk het touw weer aan Kees, die dit niet durfde weigeren en met angstig gezicht het touw wat inpalmde, om de beurt kijkend naar Heckie en den politiemann.

Dirk wendde zich met een verbaasde uitdrukking op z'n gezicht naar den agent en vroeg, wijzend op de kapotte ruit:

„Wel allemachtig, hoe is dat gekomen, agent? We zijn net even weggeweest om een luchie te scheppe en er was niemand thuis.”

De agent salueerde beleefd.

„Niemand, zegt u, meneer? En die hond dan, had u die niet thuis gelaten?”

„Ja, die hadden we vastgelegd in deze kamer,” erkende Dirk.

„Welnu, een uur ongeveer geleden werd onze post opgebeld, dat uw hond zoo oorverscheurend te keer ging in uw huis. De jeugd uit de buurt hier had hem zien staan op het kozijn voor het raam en gooide er steenen tegen, waardoor de hond wild werd. Eén van deze straatbengels nam een steentje, dat wat te groot was en gooide de ruit in. De hond had zich zeker al losgewerkt en sprong met het touw en een stuk van uw haard naar buiten en zocht u blijkbaar op. Bovendien heeft hij den zoon van uw overbuurman venijnig gebeten, toen die het touw greep om hem vast te houden. Maar daar bent u natuurlijk niet aansprakelijk voor. Ik had opdracht gekregen om voor uw woning post te vatten om diefstal te voorkomen en . . . allemachtig — daar gaat die meneer!”

Heckie was ongeduldig geworden en rook zeker het brood met rookvleesch, dat nog in de kamer stond. Zonder eenige

waarschuwing sprong hij met groote kracht over het kozijn de kamer binnen. Half in z'n sprong kreeg Kees een zwaren schok, weerstond dien niet en sloeg met het hoofd vooruit en de beenen in de lucht door hetzelfde raam hun huis binnen. Het publiek gierde het uit en verdrong zich voor het raam om naar binnen te kijken, waar Kees zich kreunend overeind heesch aan een fauteil, terwijl Heckie met een blijkbaar onbelast geweten zich tegoed deed aan het rookvleesch.

Dirk en de agent schaterlachten eveneens en toen ze uitgelachen waren, maakte Dirk met een snaaksch gezicht zich gereed, om óók door de kapotte ruit naar binnen te klimmen, inplaats van normaal de deur door te gaan.

Hij tilde daartoe reeds één been op, toen de agent hem terugriep en zei:

„Ik kan nu weer vertrekken, meneer. De verantwoording is verder geheel voor u!”

Dirk had zich omgewend en sprak nog even met den agent. Samen lachten ze nog wat, salueerden en Dirk, met een oolijk knipooje naar den agent, legde weer z'n handen op het kozijn en sprong luchtig, met één hand in z'n zij, door het . . . verkeerde raam naar binnen, waar hij onder oorverdoovend lawaai van de brekende spiegelruit op Kees' fauteil terecht kwam. Ontsteld had de agent Dirks fout gadegeslagen, maar brak, evenals alle toeschouwers, in een onbedaarlijk gelach uit, toen hij zag, dat Dirk er goed was afgekomen. Hij salueerde zelfs nog eens grijnzend, maar met een kleur van ergernis en schaamte trokken Dirk en Kees met een wilden ruk de gordijnen dicht, zonder dezen laatsten groet te beantwoorden.

Het ongeluk van Dirk bracht Kees weer in een goed humeur.

„Wie 't laatst lacht, lacht het best, ouwe zeebonk,” treiterde Kees. „Jij vond het zoo lollig, dat dat ongemanierde mormel mij over het kozijn deed vallen, maar nou kan ik ook eens lachen, hi-hi-hi!”

„Hm,” bromde Dirk. „'t Is heusch niet zoo belachelijk. Iederen kan zich vergissen. Ondertusschen zijn nu allebei de voorruiten kapot. Zeg, loop jij even naar de timmerman en zeg, dat-ie ze dicht komt spijkeren. We zullen maar geen

nieuwe ruiten laten inzetten, want we gaan hier nou toch gauw vandaan!"

„Sst, schreeuw niet zoo hard!" waarschuwde Kees, met z'n vinger in de lucht. „D'r staan nog menschen voor de deur en dan gaan die de huisbaas inlichten."

„Ja, daar heb je gelijk in," antwoordde Dirk zachtjes. „Ruim jij nou eerst even dit glaswerk op, anders trap ik er weer in en ga dan gauw even naar de timmerman. Ik zal Heckie naar de keuken brengen en gaan nadenken over de verder te nemen maatregelen."

Zoo gebeurde. Dirk liet zich in z'n fauteuil vallen en staarde peinzend naar Kees' werkzaamheden. Hij bleef liggen nadenken en rooken, tot Kees terugkwam met een stapeltje planken en een timmerman. Binnen een kwartiertje zaten de planken ervoor en was het zoo donker in de kamer, dat het licht aan moest.

„Ziezoo, nu kunnen we eens verder praten, Dirk," zei Kees. „Heb je nog iets bedacht, dat noodzakelijk gebeuren moet?"

„Ja, kijk is," begon Dirk, „allereerst moeten we nu zien, hoe we dat met Heckie in orde krijgen. Hij móét mee aan boord, want een schip zonder scheepshond, dat is natuurlijk belachelijk. Maar nou heb ik de weduwe wijs gemaakt, dat Heckie witte pooten heeft. Daar moeten we dus wat op verzinnen, want als ze in Heckie de hond uit de theetuin herkent, dan krijgen we ze niet aan boord!"

„Dat is zoo," antwoordde Kees. „We kunnen haar ook niet wijs maken, dat Heckie bruine pooten gekregen heeft door 't in de zon loopen. Dat is niet bij honden als bij menschen, hè? Maar eh, wacht is, we kunnen z'n pooten wit maken!"

„Warachies!" juichte Dirk. „Maar waarmee? Met kalk?"

„Nee jô," vond Kees. „Geen kalk. Dat gaat aan z'n haren klonteren en as 't droog is, valt het eraf. Nee, we hebben wat beters. Boven staat nog een half potje witte verf, waarmee we de buitenmuur van onze slaapkajuit geverfd hebben. Weet je wel?"

„Ja, dat weet ik, maar dat is waterverf. As tie woesteling in het water springt, dan komt hij er in één keer weer met bruine pooten uit. Stel je voor, dat de weduwe dat opmerkt!"

„Daar is geen kans van, ouwe jongen, want we leggen hem vast. Is er een hondenhoek aan boord?”

„Ja, 'k heb er een gezien, daar staat me tenminste iets van bij. Ja, ja, er is er een. Hij staat voorop, meen ik. Tenminste aan de andere kant dan waar 't roer zit.”

„Kijk, dat is dan ook in orde. Laten we hem maar direct onder handen nemen, dan is hij goed droog, as we gaan varen. Wacht, ik zal de verf even halen en een kwast. Ga jij vast naar de keuken om Heckie vast te houden. Dan zal ik hem een kleurtje geven.”

Zoo gezegd, zoo gedaan. Heckie was binnen vijf minuten omgetooverd van een staanden jachthond in een scheepshond, staande op hooge witte pooten. Ongerust en achterdochtig snuffelde hij aan de verf, likte eens en keek vlak daarop met een vies gezicht rond.

„Hij vindt de verf gelukkig niet lekker, hè,” merkte Dirk op, „anders zouden we hem elk uur moeten bijverven. Zouden we hem nog een bles op z'n kop geven, Kees? Dat zie je bij paarden ook wel eens.”

„Heb je dat óók aan de weduwe verteld?”

„Nee, dat geloof ik niet, maar voor alle zekerheid zouden we hem nog een blesje kunnen geven, dan herkent ze hem vast niet.”

„Nou, goed dan. Hou t-em stevig beet, anders vreet hij m'n kwast op.”

Een paar streken en Heckie had een bles, langwerpige, een paar centimeter breed, loopende van tusschen z'n ooren tot driekwart z'n neus. Dirk liet Heckie weer los en samen bekeken ze voldaan de vermomming van hun viervoetigen scheepskameraad. Volgens hem kon 't niet beter, al grensde het nieuwe wit van de voor- en achterpooten lijnrecht op éénzelfde hoogte scherp aan het bruin ter hoogte van de halve ribben.

„Ziezoo, nou zal de weduwe hem vast niet herkennen,” vond Dirk, terwijl hij Heckie naar de mat trok en hem deed neerliggen. „Aan boord leggen we hem toch vast en dan zal mijn aanstaande vanzelf wel niet dicht bij hem komen om hem te bekijken. Kom mee, Kees, dan gaan we weer vóór zitten

om verder te beraadslagen. Koest jij, Heckiel Ga slapen, zeg ik iel!"

Nauwelijks lagen ze weer in hun fauteils en had Dirk een zware rookwolk uit een nieuwe sigaar gezogen, of hij begon:

„Zoo, Kees, da's één punt van het programma afgewerkt. Morgenavond moeten we op bezoek bij de weduwe, om nader met haarzelf en de rest van de familie kennis te maken. Ook moeten we dan goed afspreken, hoe laat en waar we ze aan boord zullen nemen, want misschien gaat de heele familie wel mee."

„Zou je denken, Dirk? Dat zou voor mij ook wel leutig zijn. Dan kan ik een beetje knipoogen tegen de dochter, terwijl ik an 't roer sta. Dan heb ik ook wat aanspraak, terwijl jij de weduwe aan het inpalmen bent. De jongen laten we z'n gang maar gaan en het oude wijffie stoppen we in de kajuit. Is 't een groote kajuit, Dirk?"

„Nou, en of, jô; maar dat zal je allemaal wel zien, morgenochtend. Dan moeten we Heckie alvast aan boord brengen en drinkwater bijvullen in de ton. Dat heeft de man gezegd, van wie ik het schip gehuurd heb. Verder is alles aan boord, wat in een compleet huishouden noodig is, wel voor tien personen, zei hij. Morgenochtend om een uur of tien gaan we dan naar onze boot en dan leggen we Heckie alvast in z'n hok. Dan zullen we de heele zaak eens goed bekijken en dan zal ik je gelijk eens laten zien, hoe je de zeilen op en neer haalt. Ook moeten we gelijk zorgen voor voldoende proviand en snoeperijen voor ons en onze gasten. Een kennis van de eigenaar sleept ons met een motorbootje naar de Oranjesluizen en brengt onze gasten met dat bootje aan boord. Da's makkelijk, hè? Vanavond zullen we nog eens zooveel mogelijk zeemansuitdrukkingen instudeeren, want morgenavond moeten we daar goed van op de hoogte zijn, als we kennis gaan maken bij de weduwe aan huis."

Kees haalde het zeemansboek voor den dag en met boven allen lof verheven ijver bleven zij daarover gebogen studeeren tot een uur of elf. Toen begon Heckie te janken, omdat hij eruit moest. Zindelijk was Heckie wel, dat moest toegegeven worden. Dirk liet hem uit, ditmaal zonder onge-

lukken; alleen een klein renteniertje, dat in de buurt woonde, was hij tegengekomen. Met open mond had dat heertje hen aangestaard. Dirk had niet begrepen waarom, en toen hij het wilde vragen, was het heertje plotseling haastig verder gegaan, zoo nu en dan eens ten hoogste verwonderd omkijkend naar Heckie. Onverschillig haalde Dirk z'n schouders op en mompelde: „Zeker nog nooit een hond met witte pooten gezien.”

Eenigen tijd later sliepen beiden den slaap des rechtvaardigen, droomende van een leuken zelltocht, minnekoozen, trouwpartij, zorgenvrij, lekker lui leventje, enz. enz.

III.

Den volgenden morgen zaten ze om acht uur al aan het ontbijt en Dirk las hardop voor, wat het weerbericht voor-spelde. Dat leek nu niet zoo bar mooi en luidde als volgt:

„Tot den avond van den . . . sten April 1923. Meest matige, later wellicht krachtige wind uit Westelijke richting. Half tot zwaar bewolkt. Waarschijnlijk eenige regenbuien. Iets kouder. Geseind aan alle posten: weest op uw hoede.“

„Kijk, dat kunnen we net gebruiken, stuur,“ vond Dirk. Als 't morgen ook zulk weer is, kunnen we het niet beter wenschen. Een flinke wind, dat hebben we allereerst noodig. Dan is er tenminste aardigheid aan zeilen. Dan zie je de wal wegschieten en is 't geen dooie boel. Dat enkele regenbuitje nemen we op de koop toe en kan zelfs voor mij en de weduwe een mooi smoesje zijn om ons terug te trekken in 't vooronder. Dan kan ik daar fijn mijn huwelijksaanzoek doen.“

„Dat is zoo,“ stemde Kees in. „Ik zal dan maar mijn beste regenjas meenemen, want al krijgen we één buitje, dan is 't nou nog wat kil om in de wind te drogen. Maar wie weet, als we morgen met de familie op stap gaan, kan 't alweer net zoo'n warme voorjaarsdag zijn als gisteren.“

„Dat zou wel fijn wezen,“ vond Dirk, „maar dan hebben we geen wind. En dat is nu de hoofdzaak. Vóór alles veel wind, dan kunnen we bewijzen, dat we echte zeelui zijn.“

Dat was Kees met hem eens en beiden waren overtuigd, meer dan voldoende lef en durf te bezitten om de heele zaak tot een goed einde te brengen.

„Kom mee, stuur, nou gaan we eerst Heckie even contro-leeren en dan op stap naar ons zeilschip!“ beval Dirk en hij stapte naar de keuken, gevolgd door Kees.

Uitbundig werden ze door Heckie begroet, alsof hij begreep, dat het vandaag weer een bijzondere dag zou worden. Zijn pooten waren al goed droog en alleen aan den achterkant,

waarop hij geslaper had, was het wit wat afgeschaafd. Geen nood. In 'n oogwenk had Kees deze plekjes weer bijgewerkt.

„Kom mee nou, stuurman. Op 't oogenblik is het goed weer. De zon schijnt en 't waait lekker hard. Ik zal Heckie nemen en jij draagt de verfpot en de kwast. Het is een aardige wandeling tot aan ons zeilschip en nou is 't ongeveer negen uur. We zijn er om een uur of tien. 't Wordt tijd. Kom meel!”

Dirk nam het touw aan het uiterste eind, om Heckie goed los te leeren meekomen.

Het haarddeurtje had hij 's avonds tevoren natuurlijk al losgemaakt en weggelegd. Kees nam den verfpot en een oogenblik later liepen ze hun straat uit naar de Meeuwenlaan. Er stond een krachtige wind, maar de hemel was nog weinig bewolkt. De lucht was frisch en opwekkend, hetgeen aan Heckie duidelijk te merken was. Dan schoot hij links, dan rechts. Elke musch joeg hij op en alles had zijn hondenbelangstelling. Hun straat stond loodrecht op de Meeuwenlaan en een zware wind stond in de lengte van die laan, recht naar de Oranjesluizen. Zoo nu en dan was op het Y een schuimgolf zichtbaar, hetgeen een levendigen aanblik bood. Bij het eind van hun straat kreeg de wind vol vat op hen en werkte stimuleerend op Heckie's uitgelatenheid. Hij was allang den hoek om, voordat Dirk en Kees zoover waren, want Dirk had het touw heelemaal gevierd. Ze waren vlak bij den hoek, toen ze ineens hoorden gillen en toen ze den hoek om stampten, vonden ze een dame op den grond liggen, nieuwsgierig besnuffeld door Heckie. Deze dame was eenigszins voorover gebogen tegen den wind komen aanwandelen, had Heckie niet gezien en was omver gesleept door het touw van Hector, die een anderen kant van de stoep genomen had dan de dame.

Dirk hielp de dame overeind en sloeg haar een beetje af, onderwijl haar verontwaardiging op zijn manier sussende. Eindelijk kreeg de dame Heckie beter te zien. Oogenblikkelijk zweeg ze, keek stomverbaasd, toen angstig en ging verder; zonder groeten verdween ze bliksemsnel om den hoek. Dirk en Kees keken elkaar aan, haalden hun schouders op en gingen verder. De wind joeg hen vooruit. De menschen, die

zij tegenkwamen, liepen wat voorover, maar zij met den wind in den rug kwamen snel en gemakkelijk vooruit, evenals een enkele fietser, die hen zonder trappen in vliegende vaart voorbij stooft.

Ze waren al half de Meeuwenlaan af en hadden heelemaal geen last met Heckie. Eén keer waren ze een paar jochies tegengekomen, een jaar of twaalf waren ze hoogstens. Met grenzelooze belangstelling hadden ze Heckie bekeken en de eene had naar een kameraadje thuis geschreeuwd:

„Hé, Janus, Janus! Kaik is, wat een gekke hond!”

Janus' gezicht was voor 't raam verschenen, met de stroop van z'n boterham op zijn wangen. Oogenblikkelijk was Janus naar buiten gekomen, met de rest van zijn ontbijt nog in z'n hand, en een eind meegelopen, discussieerend met z'n vriendjes over Heckie en wat voor hond dat was.

Aan het eind van de Meeuwenlaan raakten ze in woordenwisseling met een begrafenisdienaar, die in z'n sombere kleeding voor den wind was komen aanrijden op een fiets. Hij neuriede een vroolijk liedje, had het schijnbaar erg naar z'n zin, zoo gemakkelijk voor den wind. Heckie bedierf dat echter, door plotseling voor het voorwiel langs te loopen, naar het midden van den weg, terwijl Dirk met het touw op de stoep bleef, om hem terug te trekken. De begrafenisdienaar sloeg voorover en z'n vroolijke liedje eindigde in een snerpenden gil. Hij bleef wel een halve minuut liggen kreunen, vol belangstelling gadeslagen door Heckie, Dirk en Kees en nog eenige andere voorbijgangers. Toen niemand hem opraapte of anderszins behulpzaam was, groeide zijn verontwaardiging tot buiten het verschrikkelijke en kwam hij uit zichzelf vlug overeind. Hij schold op Dirk en Kees, die den hond aan zoo'n idioot lang touw lieten loopen, wilde er werk van maken en riep om de politie. De omstanders trokken, vreemd genoeg, partij voor Dirk en Heckie en lachten om „die leelijke zwarte kraai”. Dat bracht hem geheel buiten zichzelf en hij schreeuwde ze nog na, toen ze al twintig meter verderop waren:

„Ik krijg-i wel, ik krijg-ie well Wacht maar, ik krijg-ie well”

„Dat zal wel, dooie diender,” riep Kees terug, „maar dan

kan je nog lang wachten!" En grinnikend gingen ze verder. Toen ze nog eens omkeken, zagen ze, dat de zwarte man zijn fiets op het achterwiel vooruit schoof, met het voorwiel hoog in de lucht. Hij neuriede of zong niet meer, hetgeen beter paste bij zijn uiterlijk.

Na een half uurtje waren ze aangekomen aan een kleine schuur aan den waterkant. Dirk bleef staan en zei:

„Hier is het, Kees.“

„Hier?" vroeg Kees verwonderd. „Ligt het schip in dit schuurtje?"

„Welnee, kaffer. Achter 't schuurtje komt een vliet uit, die naar het Y loopt, en daar ligt ons schip.“

„Ah, 't zal me benieuwen, Dirk. 'k Voel het zeemansbloed al in me bruisen.“

Dirk stootte de houten deur open en Heckie stapte oogenblikkelijk naar binnen, alsof hij wist, dat hij daar wezen moest. Achter uit het donkere schuurtje klonk gehamer en geschaaf.

„Voorzichtig hier, Kees. Overal ligt rommel. Breek je nek niet," waarschuwde Dirk.

Tastend zochten ze hun weg en zagen tenslotte achter een stapel planken en balken voor een kleine openstaande achterdeur een man aan het werk, bezig een groote roeiboot te bouwen. Hij hoorde hen niet komen en zag plotseling den vreemd toegetakelden Heckie naast zich staan. Met een gil gooide hij z'n instrumenten neer en sprong opzij. Een paar passen verder kwam hij tot zichzelf en herkende den heer, die z'n boeier gehuurd had voor een week.

„Genade, meneer, bent u het? 'k Schrik me het lazerus van die bezope hond. Op het eerste gezicht lijkt 't wel een kleine giraffe, maar nou houdt-ie het midden tusschen een zebra en een leeuw.“

„Ja, beste man, dat is onze sloopshond, die moet ook mee aan boord.“

„Sloopshond, meneer? Genade! U had net zoo goed een sloopstier kenne neme. Wat is dat voor een hond? Genade! Hebt u hem van de zoeloe's gekocht? Die hebben ook van die strepen op d'r smoel. Genade!"

„'t Is wel een buitenlandsch ras, beste vriend, maar een goed dier, erg trouw.“

„Dat geloof ik wel,“ vond de timmerman, die Heckie met stomme verbazing bleef bekijken.

„Daar ligt het schip, Kees,“ zei Dirk en hij wees op een grooten, prachtig witten boeier, die gemeerd lag in een vliet achter de schuur, aan het lage deel van een kleine dwars-helling. Een lange, maar heel smalle loopplank met dwars-latten lag van het schip naar den wal. Een heel mooie plank was het, keurig gemenist. Het schip zelf was wel een meter of achttien lang en haast vier meter breed. Een enorme mast priemde hoog de lucht in en alles aan boord blonk als een spiegel of zat keurig in de lak.

„Heilige Godfried!“ riep Kees, „'t lijkt wel een oorlogschip! Wat een knaap! Wat zullen we daar fijn mee varen, Dirk!“

„Ja, heeren,“ mengde de eigenaar zich in 't gesprek, „'t is een van de grootste van het heele land. Hij is pas van de helling, want ik heb hem heelemaal nagezien en in de lak gezet. Ook twee keer geteerd onder de waterlijn en er komt geen drupje in, hoor! Ik reken er ook op, dat u mijn schip met de grootste voorzichtigheid zult behandelen, want het is mijn grootste bezit. Alle stukken, die u wellicht maakt, worden dan ook op uw kosten gerepareerd, heeren.“

„Natuurlijk, natuurlijk, waarde heer. Dat spreekt vanzelf,“ beaamde Dirk. „Kom mee, Kees, dan gaan we eens aan boord kijken en Heckie vast in z'n hok leggen.“

Dirk liep naar de plank en Heckie begreep nog niet, dat hij de plank over moest. Daarom zette Dirk het eerst zijn voet op de loopplank en deed moedig de eerste drie stappen. Heckie was argeloos Dirk op den voet gevolgd en vlak achter hem kwam Kees, vergenoegd z'n handen wrijvende over het mooie schip. Daarmee zouden ze effen een reuze figuur slaan bij de weduwe!

De loopplank was echter een echte „zwiepplank“, taai als staal, maar buigzaam als elastiek en hoogstens een voet breed. Toen Dirk bijna halfweg was, begon de plank zoo te zwiepen, dat hij soms geen voet er meer op had, evenmin

als Heckie, die vlak achter hem was. De scheepshond vloog soms met alle vier z'n pooten tegelijk twee decimeter in de lucht. Het eerst raakte Kees zijn evenwicht kwijt, greep zoo stom mogelijk het touw van Heckie en sloeg met den scheepshond de plank af in het drabbige water, een meter of twee daaronder. Het touw was zoo lang, dat de ruk, welken Dirk kreeg, hem niet in het water trok. Hij bleef nog met z'n buik op de loopplank liggen en hij schreeuwde en schold naar Kees, dat hij eruit moest komen en zorgen, dat de scheepshond niet verdronk. Ondertusschen deed hij wanhopige pogingen om weer op de plank te komen, hetgeen na veel potsierlijk gespartel gelukte en waarna hij op handen en knieën verder naar het schip kroop. Aan boord gekomen, trok hij Heckie aan het touw omhoog en kreeg hij hem half gewurgd bij zich op dek. Dergelijke avonturen schenen den scheepshond echter geen kwaad te kunnen doen, want na zich even uitgeschud te hebben, gluurde hij met gespannen aandacht over de reeling naar Kees, die bezig was in een slikkerigen, groenen ducdalf naar boven te klimmen.

De eigenaar van den boeier had toegekeken, toen ze over de plank aan boord wilden gaan. Hij had nog geroepen: „Eén tegelijk, heeren!“, maar ze hadden het niet gehoord. Toen hij Kees zag vallen, had hij gekrijscht: „Genade, genade!“ — hetgeen blijkbaar een soort zenuwschreeuw van hem was. Hij greep een lijntje, dat op de dwarshelling lag en wierp het Kees toe, die al halverwege in den paal omhoog geklommen was. Kees greep het, zette z'n voet op een uitstekend gedeelte van de schoeiing en werd zoo naar boven gehaald door den eigenaar van den boeier. Nog één ruk: het rotte lijntje brak en Kees verdween voor de tweede maal met een gil in het drabbige, brakke sop.

„Genade!“ riep de eigenaar weer, holde weg en kwam terug met een flinken kabel. Dit keer lukte het beter en lag Kees, stinkend en wel, buiten adem op het dwarshellinkje. Dirk gierde van het lachen, maar Kees nam er geen notitie van. — „Zoo kunt u niet aan boord gaan, meneer. Daar in de hoek van het schuurtje ligt nog een oude overall van

mij. Trek die maar aan. De pijpen zullen u wel wat te lang zijn, maar die slaat u maar om."

Kees ging zich gauw bibberend verkleeden en de eigenaar klom aan boord bij Dirk.

"Genade, meneer," begon hij, "k heb nog gewaarschoud. 't Is geen oprijlaan, maar een loopplank!"

"'t Lijkt nog veel meer op een springplank, schipper," repliceerde Dirk. "Met één flinke afzet vlieg je tot halverwege het want. 't Beste lijkt mij heel kalm er overheen te wandelen. Niet vlug."

"Kijk, daar hebt u meneer al," en lachend wees de schipper op Kees, die in een vuile overall het schuurtje uit kwam.

"Ha, zwemmer!" treiterde Dirk. "Waar ga je er nou weer in?"

"Schei uit met je flauwe aardigheidjes," was het antwoord. "Hoe kom ik nou an boord?"

"Over de plank natuurlijk, kaffer!"

"Ja zeker, mij niet gezien, mij niet gezien. 't Is van jou óók meer geluk dan wijsheid, dat je daar aan boord bent. Wacht maar, je moet er weer af ook!"

Dirk schrok; daar had hij nog niet aan gedacht en oogenblikkelijk werd hij ernstig. IJverig begon hij Kees goeden raad te geven, om zonder ongelukken aan boord te komen en de eigenaar deed er een woordje bij.

"Je kan zeggen wat je wil, ouwe jongen, maar over die drooglijn ga ik vast niet," en Kees wees vol afkeer op de prachtige loopplank. "Ik ben geen koorddanser!"

"Genade, ik weet wat! Ik weet wat!" riep de schipper. "Hier, met de fokkeval hijschen we u vlug en zonder gevaar aan boord, meneer!"

De eigenaar maakte den fokkeval los van een klamp onderaan den mast. Boven en onder liep deze val dubbel over een katrol en de onderste katrol bezat een haak, die in een oog boven aan de fok gestoken werd, om dat zeil te hijschen. In dien haak hing de eigenaar een lus van een stevig touw.

"Houdt u de fokkeval nu vast, meneer," zei hij tegen Dirk, "dan breng ik deze lus in de haak naar den wal. Meneer

gaat erin hangen en u haalt hem een eindje omhoog. Dan zweeft hij vanzelf aan boord."

Na eenige moeite begrepen Kees en Dirk, wat er verlangd werd. De schipper liep vlot en vlug over de plank en bracht de lus in den haak naar Kees. In een oogenblik had deze den strik onder de armen en de eigenaar riep:

"Halen, meneer!"

Dirk haalde vlug de fokkeval op. Kees gilte: „getvergeme!" en zwiepte over het water boven het schip. Dirk bleef echter halen, wachtend op een bevel van den schipper om op te houden. Kees zweefde alras halverwege den enormen mast en slingerde voortdurend er om heen, zoo nu en dan den mast rakende met een flinken bons.

„Zakke, stommeling! Zakke, zakke! Aul Getvergeme! La me naar beneê! Au, sodemirakel! Zakke, ellendeling!"

„Genade! Ho maar, meneer. Fiere nou, fiere!" riep de schipper, en Dirk liet het touw vlug door z'n handen glijden. In razend tempo kwam Kees naar beneden. Z'n haren stonden overeind van panischen schrik en hij krijschte:

„Stop, stop! 'k Val hardstikke dood!"

Hij was een meter of twee boven de kajuit gekomen, toen Dirk het ook begon te merken en plotseling het touw weer stevig vasthield. Daardoor schroelden zijn handen gevoelig en door den schrik liet hij het heelemaal los. Met een bons viel Kees van twee meter hoogte op het dak van de kajuit neer en begon zich kreunend van het touw te ontdoen.

„Idioot, is dat een manier van doen! Zoo haal je geen menschen aan boord!" steunde Kees.

„Nou-nou, 't is geen idee van mij, maar van de schipper. Zanik nou niet en kom mee, dan gaan we het schip bezichtigen." Hij blies in z'n handen, om het schroeiende gevoel te verzachten.

Kees stond overdreven stuntelig op, maar Dirk toonde heelemaal geen medelijden. De schipper wilde weer aan boord komen, maar Dirk deed net, alsof hij het niet zag en haalde de loopplank binnen boord. Half verontwaardigd en half verbaasd over deze manoeuvre bleef de schipper aan wal toekijken, maar hij zei niets.

Heckie had Kees in z'n overall achterdochtig begroet en snuffelde met zichtbaren afkeer aan het smerige pak.

„Laten we hem eerst even in z'n hok leggen, Dirk. Waar staat dat hok?“

„Voorop, meen ik. Ja, kijk maar, daar staat het.“ En Dirk wees op een klein hondehokje, dat voorop stond, naast het luik van het vooronder.

„Hè, watte?“ schrok Kees, „is dát het? Allemachies, dat is net groot genoeg voor een pekingeesje of 'n malthezer leeuwte! Dat staat toch te gek, Dirk?“

„Ja, 't lijkt me van hier af óók wel wat klein; maar we zullen eens zien, 't kan meevallen. Kom mee!“

Ze stapten van de kajuit in het gangboord daarnaast en bekeken het hok van dichtbij. Heckie keek ook vol interesse toe. Het hokje kwam hem met de nok van het dakje tot onderaan de borst, wanneer hij stond en toen Dirk hem bij zich riep aan den anderen kant, stapte Heckie heel gewoon over z'n toekomstige hok heen.

„Probeer toch maar is, of t-ie erin kan, Dirk. Je kan nooit weten. 't Kan meevallen,“ vond Kees.

„Heckie, vort, in je hok!“ gebod Dirk en hij wees op de opening, die als entré van het hokje dienst deed. Heckie begreep het wel en liet z'n kop zakken om naar binnen te kijken. Hij richtte zich weer op en keek Dirk kwispelend aan, alsof hij zeggen wilde:

„Wou je mij in de luren leggen, ouwe knaap?“

„Hij denkt zeker, dat het een ratteval is, Dirk,“ grinnikte Kees. „Probeer het nog is.“

„Vort, Heckie, in je hok hoor, allé, gauw wat!“ beval Dirk met stemverheffing.

Gewillig voldeed Heckie nu aan het bevel en stak z'n kop naar binnen. Bij de ooren kostte het wat moeite, maar toen ging het makkelijker tot aan z'n schouders. Hiermee bleek het hok ook geheel gevuld te zijn en kon er niets bij. Dit begreep Heckie heel goed en hij haalde z'n kop weer terug, d.w.z., hij probeerde het, maar het hok bleef achter zijn ooren vastzitten.

Dergelijke gewaarwordingen veroorzaken een panischen

schrik bij honden en ongerust schudde Heckie wild met z'n kop, om het hok kwijt te raken. Het lukte niet en een ver-
vaarlijk gegrom kwam uit het diepst van zijn borst, terwijl
z'n haren overeind gingen staan. Hij schudde nogmaals woest,
eveneens zonder resultaat, sprong wild opzij en jankte schel.
Toen greep de panische schrik hem aan en hij begon te
rollen, gillen, springen, enz. in het wilde weg, waardoor hij
en het hok overal tegenaan sloegen, omdat hij niet zien kon,
wat hij deed.

„Allemachtig, hij wordt dol, Dirk,” opperde Kees. „Hij denkt
zeker, dat het een muilkorf is. Haal t-em eruit!”

„Ja-ja, makkelijk gezegd,” antwoordde Dirk, die al een
paar keer misgegrepen had. „Help dan even mee en sta
niet te kijken!”

Samen grepen ze Heckie en hielden hem met moeite in
bedwang. Voorzichtig duwden ze het hok van z'n kop en
het lukte zonder Heckie te bezeeren. Wild van opluchting
holde Heckie met dwaze sprongen over het schip en beet
van uitgelatenheid in Kees' overall, tot diens niet geringen
angst.

„Wat zullen we nou doen, Dirk?” vroeg Kees. „Heckie kan
t-er onmogelijk in.”

„Nou, weet je wat?” was het antwoord. „We leggen hem
vannacht in het vooronder en morgen halen we hem er weer
uit en binden hem vast naast het hok. Dat ziet de weduwe
toch niet. Dan heeft ze zooveel te zien, dat ze daar niet
op let, hè?”

„Ja, da's een goed idee,” stemde Kees in. „Voorals t-ie
er naast ligt, dan valt het nog niet zoo heel erg op. In elk
geval is Heckie aan boord. Hier zal ik hem aan vastleggen.”
En de daad bij het woord voegende, bevestigde Kees het
touw van Heckie aan het stevige handvat van het voorluik.
„Zoo ligt-ie goed. Nou gaan wij is verder kijken, Kees,” vond
Dirk. „De loopplank heb ik maar ingehaald!”

„Waarom?”

„Wel, de eigenaar kan dan niet aan boord komen en jouw
stommiteiten van nabij hooren. Als t-ie vijf minuten met ons
rondloopt, geeft-ie ons het schip niet meer, snappie?”

Kees begreep het en grijnsde eens naar den eigenaar, die nog altijd vlak bij het water stond en stom verbaasd naar Heckie keek.

„Wat zie je voor bijzonders, schipper?“ vroeg Kees, en hij stootte Dirk aan, om hem opmerkzaam te maken.

„Wat ik zie? Genade, wel, da's een beetje raar. Daarnet had uw hond witte pooten en een witte vlek op z'n kop en nou is daar haast niks meer van te zien. Daar snap ik niks van. Genade!“

„Allemachies, da's waar ook!“ fluisterde Dirk geagiteerd. „Jij bent met Heckie de valreep afgebliskemd!“

„O, is dat een valreep. Eerst noemen ze het een loopplank en nou is 't weer een reep, en nog wel een valreep. Geen wonder, dat je daar vanaf dondert! Een reuze mop, hoor, dat moet ik zeggen!“

„Ja, schipper, grappig hè?“ wendde Dirk zich tot den eigenaar. „Dat komt, omdat hij ziek geweest is. Nou moeten we hem van de veearts een paar weken lang kalken, net as de pereboomen bij de boeren, omte beletten, dat het ongedierte van de straat langs z'n pooten omhoog kan kruipen. Het paard van den melkboer had hetzelfde en toen ze hem een week of zes de pooten gekalkt hadden, was 't beest heelemaal beter. En omdat hij daarnet in 't water viel, is de kalk eraf, da's alles.“

Genade, 'k dach, dat het beest zoo gebore was!“ meende de schipper. „'k Wist niet, dat ze dat bij dieren óók deden. Bij appele en pereboome heb ik dat vaak gezien, maar bij dieren nog nooit. Da's zeker wat nieuws hè, genade!“

Dirk knikte zelfbewust en vroeg, of de schipper even het verpotje wilde aangeven met den kwast, dan konden ze het veearts-voorschrift even vernieuwen. 't Was noodzakelijk voor den hond. Na een minuutje zag Heckie er weer precies eender uit als toen hij 's morgens het huis verlaten had.

De schipper was langzaam teruggekeerd naar de roeiboot, die hij aan het bouwen was en keek zoo nu en dan eens naar z'n schip en z'n huurders. Dirk leidde Kees over het schip en wees hem alles, waarvan hij zelf het doel onthouden had. Zoo nu en dan keek hij op een papiertje, waar hij zoo-

veel mogelijk opgeschreven had van datgene, wat de schipper hem had gewezen en uitgelegd. Kees was zoo verstandig om alleen maar te luisteren en niets te vragen, bang, dat misschien de eigenaar wat hooren zou. Zoo bezichtigden ze het schip bovenop, van voor naar achter. Ze begonnen heelemaal voorop, bij het anker. Dirk wilde hem het gebruik van de kleine ankerlier verklaren, maar Kees vond dat heelemaal niet noodig, want ze waren toch immers van plan om te gaan varen en niet om te gaan ankeren. Dat was Dirk met hem eens. Toen verdwenen ze door het luikgat naar het vooronder, nieuwsgierig nagegluurd door Heckie, die daar gemakkelijk komen kon.

Het vooronder was een ruim vertrek en kreeg licht van een groote koekoek op 't dek. Rechts en links waren twee flinke slaappleatsen boven elkaar, in het midden stond een tafel met twee stoelen en heelemaal voorin was een ijzeren nis, waarin een potkachelkje stond, waarvan de schoorsteen een eindje boven het dak uitkwam en afgesloten was met een dop. Verder stonden er nog eenige kisten met gereedschappen, scheepsmateriaal, touwwerk, verf, kwasten, enz. De achterwand werd gevormd door den voorwand van de luxe kajuit. Midden in dezen wand verrees het massieve ondereind van den geweldigen mast, die daar paste in een duimen dikken, enorm sterken stalen koker. De mast kon neergelaten worden door z.g. „bokkepooten“ aan de fokkestag. Dirk wilde verklaren, hoe dat ging, maar Kees interesseerde het niet. Volgens hem zeilen ze toch vast niet met den mast naar beneden en bruggen waren er niet.

„Een leutig hok hier, Dirk. Knus, zeg! Gezellig gewoonweg. Hier kan jij je verhaal in een goede omgeving voor de weduwe afsteken, terwijl ik aan het stuur sta. Als 't op een stoel niet naar je zin is, kan je altijd nog naar kooi gaan,“ grinnikte Kees.

„Hou je fatsoen, onbeschaamde vlerk!“ wees Dirk Kees terecht. „Alles zal in 't nette afgehandeld worden. Maar je hebt gelijk; dit is een aardige en romantische omgeving voor een liefdesverklaring. Vooral, wanneer we de golven nog tegen de boeg hooren breken. Hè, ik wou, dat het al zoo

ver was. Ik krijg er werkelijk aardigheid an. 't Was toch een reuze idee van jou, Kees en we hebben meer dan lef en durf genoeg, om dit voor elkaar te brengen. Wat jij?"

„Nou, en of!" stemde Kees in. „Maar nou ben ik nieuwsgierig naar de rest van het schip. Laten we verder kijken gaan."

Ze klommen weer aan dek en kuierden naar den mast. Dirk wees Kees, hoe het zeilen ophalen ging en waar de touwen waren vastgebonden. De zeilen zelf zaten keurig opgevouwen op de giek en op een bokkepoot, degelijk afgedekt met een geolied zeil. Kees begreep alles onbegrijpelijk vlug en vervolgde al nonchalant zijn weg, voordat Dirk nog heelemaal was uitgesproken. Ze gingen langs de kajuit, door de breede gangboorden en bekeken de zwaarden, die nu rustten op het dikke berghout. Aan het eind van het gangboord voerde een trapje naar de stuurkuip en de entr ee van de luxe kajuit. De stuurkuip was een meter of vier lang en besloeg de heele breedte van het schip. Groote banken en kasten waren in het rond aangebracht en een flinke ton voor drinkwater stond middenin op een stut en was afgedekt met een blad, waardoor het tegelijkertijd een tafel was.

„Kijk, dat is de schoot van het grootzeil, Kees," onderwees Dirk, wijzende op een flink touw, dat onder en boven door een driedubbele katrol liep van de giek naar een sterken beugel boven het roer. „Die schoot hou je vast, als we varen en ook die knop van 't roer, snappie?"

Kees snapte dat ook direct.

„Dus hier bivakkeer ik in hoofdzaak, h e?" vroeg Kees, en hij nam z'n plaats in.

„Ja, zoo is 't goed," vond Dirk. „Je bent er geknipt voor, Kees! Naar je houding te oordeelen, kon je 't al jaren lang gedaan hebben."

„Wat zijn dat voor machines, Dirk?" vroeg Kees, wijzende op een paar kleine liertjes rechts en links achterin de stuurkuip. — „Dat zijn, eh, laat is kijke, o ja, daar halen we de zwaarden mee op, Kees."

„Zoo, en hoe laat je ze dan weer neer?"

„Wel, natuurlijk ook met die lier, suffert!"

„Waarom zitten die zwaarden er eigenlijk an, Dirk?”

„Ja, dat weet ik óók niet. 'k Denk voor as het roer kapot is. We laten ze dus maar heel gewoon zitten, zooals nou. We hebben ze niet noodig, hoop ik.”

„Mooi zoo, daar komen we dus makkelijk van af. Nou is binnen kijken?”

De deuren van de kajuit, die met mooi lofwerk waren versierd en kunstig geëtste ruiten hadden, stonden open. Een gebeeldhouwde eiken trap, met koper afgezet, voerde naar beneden in de kajuit, die wel haast een meter lager lag dan de stuurkuip en daarvan bovendien nog gescheiden was door een waterdichten drempel van 15 cm hoog.

Kees was het eerst binnen en stond sprakeloos van zoo-veel comfirt en luxe aan boord van een schip. Langs alle wanden stonden banken, bedekt met lange, rood pluche kussens. In 't midden een tafel met een karmijnrood tafelkleed. Daarboven een mooi bewerkte koperen petroleum-lamp, hangende aan de zoldering; rechts en links twee groote bedsteden, met zware gordijnen afgesloten. Voorin eenige groote kasten met keukengerei en kooktoestellen. Op den grond een zacht en dik tapijt tot in de hoeken en van warme kleuren. Het licht kwam van boven door twee groote koekoe-ken en nog door twee kleine ramen hoog in den zijwand. 't Was af!

Met een zucht lieten zij zich vallen op een bedstee.

„Nou, as dit nog geen onweerstaanbare indruk maakt, Dirk dan heb je weinig kans, hoor! Reken maar, dat het voor mekaar is, zeg!”

Dirk knikte zelfbewust en presenteerde een sigaar. Hoogst voldaan en gelukkig bleven ze even stikzwijgend rooken en roedzien. De asch tipten ze zorgvuldig in een der aschbakken op tafel.

„Zeg,” begon Dirk na eenigen tijd, „daar denk ik er ineens aan, dat we de drinkwaterton nog moeten vullen. Er zijn emmers aan boord. Ga jij nu ergens water halen, terwijl ik eens opschrijf, wat er alzoó voor fourage noodig is.”

„Best, maar hoe kom ik van boord?” vroeg Kees, terwijl

hij ongerust was opgestaan en de trap naar de stuurkuip opklom, gevolgd door Dirk.

„Wel, ik zal de plank wel even uitleggen en dan maar voorzichtig aan, op handen en knieën.“

Na eenig aarzelen schepte Kees moed en op handen en knieën bereikte hij zonder ongelukken den wal. Eén keer slechts gleeed z'n hand van de gladde plank, maar hij wist zich er bovenop te houden.

Toen hij zich met een zucht van verlichting oprichtte, riep Dirk: „Zeg, kom nog even terug, je hebt je emmers vergeten. Je kan toch geen water halen in je pet. Denk toch eerst eens na, voor je wat doet.“

„Jazeker, mijn niet gezien; gooi ze maar op, 'k vang ze wel. Vandaag kom ik niet meer aan boord, of 'k blijf er slapen ook.“

„Wacht maar even, meneer, 'k zal ze wel even aanpakken!“ riep de schipper, die naderbij gekomen was. Dirk reikte ze aan en de schipper gaf ze door aan Kees. „'t Zijn heel groote emmers, meneer. Aan vier emmers hebt u zeker wel genoeg. Dan is de ton al iets meer dan half vol. Als u hier den dijk rechts opgaat, dan komt u na vijf minuten aan een café'tje. Daar krijg ik altijd gratis drinkwater, omdat ik veel van de kastelein betrek. Zeg maar, dat ik u gestuurd heb. Kijk uit in de schuur, meneer!“

„'t Komt in orde, schipper. 'k Ben zoo terug.“

Kees verdween. Eén keer hoorde men een vloek en een neerkletterenden emmer uit het donkere schuurtje. Toen sloeg de buitendeur dicht.

Dirk maakte ondertusschen een lijst van allen mondvoorraad, dien hij wilde meenemen. Brood, worst, boter, jam, eieren, kaas, suiker, zout, vruchten, allerlei blikjes, ook advocaat, likeur, enz.

Na een kwartiertje hoorde men Kees zuchtend door het schuurtje terugkomen. De twee emmers waren bijna boordevol en hij zweette bij stralen.

„Nou, da's ook een karweitje voor de galeien, ouwe knaap. M'n armen zijn uit het lid,“ kankerde Kees, terwijl hij de emmers bij den waterkant neerzette.

„Hijsch ze maar weer aan boord met de fokkeval, meneer!“ ried de schipper Dirk aan.

„Ja, da's een goed idee,“ vond Dirk, want hij wist nog precies, welk touw hij hebben moest.

Hij stak Kees, die dat wel een leuk spelletje vond, de katrol toe met een lange vaarboom. Kees haakte den emmer eraan en vlug haalde Dirk op, veel te vlug, want de emmer vloog omhoog en zeilde vliegensvlug op Dirk af, ketste venijnig tegen den mast en kieperde om boven Dirks hoofd. Het nog akelig koude kraanwater plonsde over Dirk neer, in z'n nek, over schouders en rug. Met een gil sprong hij opzij, liet het touw los en viel over de reeling, terwijl de emmer kletterend op het voordek terecht kwam. Dirk wist zich echter nog vast te grijpen aan den beugel, waarover de fok heen en weer glijdt, zoodat hij niet in het water viel.

Bulkend van den lach om het malle figuur van Dirk, huppelde Kees langs de schoeiing, keek niet uit en struikelde over den anderen emmer, die omviel en in het vieze water verdween. Dat werkte kalmeerend op z'n vreugde en kwaad begon hij op Dirk te schelden en vroeg, of t-ie daarom z'n eigen een dubbele breuk gesjouwd had aan die ellendig zware emmers.

Dirk had zich weer geheel binnen boord gewerkt, sloeg het water uit z'n pet en kneep z'n haren droog.

„Kan ik daar soms wat an doen? Die emmer vloog op me af as een stier. As ik niet had losgelaten, lag ik nou hier met een schedelbreuk.“

„Liever een schedelbreuk as nog is zoo'n eind loopen met die vervloekte emmers. 'k Zal wel zien, of 'k een paar jonges vinden kan, die 't voor een dubbeltje doen!“ morde Kees ongemakkelijk.

De schipper had met een haak gauw weer den emmer opgevischt en Kees verdween in de schuur, om nieuw water te laten aanrukken.

„Spoel ze goed om, hoor!“ balkte Dirk hem nog na, „vooral die, welke naast het schip is gevallen! Anders krijgen we cholera of typhus aan boord!“

„Nou, dan mag jij de weduwe verplegen en ik de dochter.

't Zou me een zorg zijn. Wij zijn er toch onvatbaar voor geworden in de loop van de jaren," mompelde Kees. Spoedig was hij weer vertrokken en Dirk vervolgde z'n lijst van den mondvoorraad.

Na een kwartier was Kees weer terug, vergezeld van twee pootige jongens, die ieder een emmer droegen. Kees liep er naast als een korporaal en wees op het schip.

„Daar moeten ze aan boord zijn. Zet ze hier maar neer.“

„Welnee, we brengen ze wel even aan boord, meneer," was 't antwoord.

Flug en zonder de minste aarzeling liepen de jongens met een zwaren emmer water over de zwiepplank en zetten deze neer op het voordek. Stom verbaasd waren Dirk en Kees getuige van deze verrichting, die zoo ver boven hun kunnen ging. Snel en met heel weinig morsen ledigden de jongens de emmers in de ton en verdwenen op eigen houtje om er nog twee te gaan halen.

„Ja, dat gaat beter, heeren. Die zijn dat wel gewend!" lachte de schipper.

„Wij zijn wel echte zeerobben, schipper," antwoordde Dirk, „maar aan boord van een zeeschip heb je zulke plankjes niet, maar een valreep of een landingsbrug. Dit moet je eerst leeren, geloof ik.“

De schipper knikte toestemmend.

Spoedig waren de jongens weer terug. Het schouwspel herhaalde zich en als belooning voor hun afdoende hulp kregen ze van Dirk ieder een kwartje, waarna ze nog sneller weer vertrokken.

„Ziezoo, ik ben klaar met de lijst, Kees. Ga jij nou even dit alles inkoopen, terwijl ik hier blijf om over de verdere dingen na te denken. Hier, vang op!" Hij maakte een prop van de lijst en gooide deze op den wal. Kees nam hem op en wilde vertrekken.

„Neemt u nog het een en ander te drinken mee, heeren?" vroeg de schipper.

„Ja, wis en drie, schipper," lachte Dirk. „Limonade, bier, likeur en een paar fleschjes wijn.“

„As 't niet te veel gevraagd is, meneer, doe mij dan een

plezier en haal dat bij de kastelein, waar u het drinkwater gehaald hebt!"

„Natuurlijk, da's niet meer as billijk," stemde Dirk toe. „Heb je 't gehoord, Kees?"

Kees knikte en ging op weg.

Bij het schuurtje keerde hij zich om en riep:

„k Laat alles hier bezorgen, hoor, anders moet ik een handkar huren. Jij rekent dan maar gelijk af!"

„Ol reit!" riep Dirk in het Engelsch en hij vlijde zich weer op de bank neer.

Toen Kees een kwartiertje weg was, kwam de eerste bestelling: het fruit: 't Leek wel of Kees een heelen groentewinkel had leeggekocht, want er waren twee mannen met groote manden. Ze brachten alles in de stuurkuip, die al ras op een grooten drijvenden moestuin of een broeikas begon te lijken. Met groote oogen sloeg de schipper dit alles gade.

„Genade, wat bent u in 's hemels naam van plan, meneer? Daar hou je bijna alles van over!" riep hij tot Dirk.

„Geeft niet, schipper. Wat er over blijft is voor jou, hoor!"

„Meent u dat, meneer?"

„Wis en waarachtig, beste vrind."

„Dan zal ik maar vast een winkelpand gaan huren, meneer, om er een zaakje bij te beginnen!"

„O, er komt nog meer, schipper. Wat gij doet, doe dat goed, is onze leus. Beter wat te veel, dan wat te weinig, hè?"

„Dat is zoo, meneer."

De groentemannen waren nog niet weg, toen de bakker en de kruidenier kwamen. Allerlei soorten brood, gebak, broodjes, krentebollen, koekjes, chocolade, thee, suiker, boter, kaas, eieren, enz. werden op het dak van de kajuit opgestapeld.

Deze waren nog maar net weg, toen de kastelein kwam, met z'n drieën. Vijftig fleschjes bier, twee limonadestroop, twee likeur, twintig kogelfleschjes, koffie-extract, tien fleschen melk, spuitwater, enz.

Toen de slager, met onmogelijk veel worst, gerookt en gekookt, leverworst, bloedworst, boterhammenspek, rookvleesch, biefstuk.

Op initiatief van Kees verscheen ook nog een bloemist met eenige bouquets en twee kransen van vergeetmijnetjes.

„Hée daar had ik niet aan gedacht. Da's een goed idee van Kees!” juichte Dirk en vol zorg zette hij de vazen op de tafel in de kajuit neer en vlijde de kransen voorzichtig in de stuurboord bedstee.

Toen hij daarna z'n plaats weer ingenomen had in de stuurkuip, was alleen z'n hoofd nog zichtbaar tusschen den berg van drink- en etenswaren, die opgestapeld lag vanaf den helmstok tot den ingang van de kajuit.

In stomme verbazing bleef de schipper toekijken.

„Genade, u gaat toch maar voor één week, is 't niet, meneer?” vroeg hij aarzelend aan Dirk.

„Ja, natuurlijk, schipper. Hoogstwaarschijnlijk niet eens een heele week,” antwoordde Dirk met een gewichtig gezicht, en hij besepte gelukkig niet, dat hij nu eens prompt de waarheid sprak.

In onoverkomelijke verbazing keek de schipper naar den berg van levensmiddelen, lekkers en bloemen, waartusschen het hoofd van Dirk nog te vinden was door een rookwolk, welke hij uit z'n sigaar zoog.

„Ja, met vrouwvolk aan boord moet men van alles overvloed hebben, schipper. Dat heeft de ervaring mij wel geleerd. We zullen anders nog wel een aardig karwei hebben, om dit alles op z'n plaats te zetten.”

„O, gaat u gerust weg, als dat noodig is, meneer. Dat zal ik wel voor u opknappen,” bood de schipper ijverig aan.

„Dat is heel aardig van u. U weet aan boord van uw eigen schip ook beter, waar alles staan moet. Ga uw gang dan maar, want wij moeten nog weg en vanavond op bezoek.”

„'t Komt voor elkaar, meneer; ik begin direct,” en de schipper kwam vlug aan boord. Ijverig begon hij alles te stouwen, zooals dat behoorde.

Pas was hij bezig, of Kees kwam het schuurtje uit en riep:

„Hallo! Alles in orde?”

„Puik!” riep Dirk terug. Kruip jij even over de plank, dan zullen we Heckie opbergen met wat brood, rookvleesch en water. Dan smeren we hem naar huis. De schipper zorgt voor

de rest. Een goed idee van jou, zeg, die bloemen en kransen. We kunnen naar behooren ons verlovingsfeest vieren. Zelfs bloemen ontbreken niet!"

Kees kroop aan boord. Daar werd hij al handig in. Dirk droeg Heckie voorzichtig de trap van het vooronder af, want die wilde zelf niet gaan. Kees bracht water in een puts, brood en rookvleesch. Ze aaiden Heckie nog eens en sloten 't vooronder.

„Nou, schipper, tot morgenochtend negen uur dan, hè? U slaapt ons hieruit tot in de Oranjesluizen!"

„In orde, meneer. Stipt op tijd ben ik er. Komen de dames hier aan boord, of in de sluzen?"

„Dat weet ik nog niet zeker. Ik denk van in de sluzen. Maar dat zeg ik u morgenochtend wel. Tot ziens dan!"

„Dag heeren. Voorzichtig aan maar!"

Kees kroop het eerst over de plank. Dirk volgde. De plank boog ijsig en trilde door Dirk's krampachtige bewegingen als riet in een zwaren stroom.

Behouden kwamen ze aan den wal. Kees mocht de overall aanhouden, pikte z'n natte plunje mee en een klein uurtje later zaten ze weer in hun donkere, dichtgespijkerde voor-kamer.

„Hè-hè!" zuchtte Dirk, „is dat werken vandaag." En hij liet zich neervallen in z'n fauteuil, nadat Kees het licht had aangeknipt.

„Weet je, wat je nu allereerst maar eens moest doen, Kees?" begon Dirk.

„Nou?"

„Wasch zoo gauw mogelijk je goeie pak uit in kraanwater met groene zeep en hang het dan te drogen boven de groote petroleumkachel. Dan is het om vier uur zeker al kurkdroog. Gooi 't heele gevalletje maar in een emmer en zet die een kwartiertje op de petroleumkachel, dan is het een beetje warm. Dan gaat het beter en vlugger. Vanavond moet je het pak weer aan, want je hebt er maar één!"

Kees zag de noodzakelijkheid ervan in en toog direct aan het werk. Na een kwartiertje kwam hij weer binnen en be-

richtte, dat het goed ging. Het water was al zoo heet, dat hij z'n handen er niet in kon houden.

„Wring het nou dan eerst uit en spoel het na in koud water, Kees. Dan weer goed uitwringen en boven de petroleumkachel hangen. 's Kijken, 't is nou bij half één, 'k wil wedden, dat het dan om drie uur al weer kurkdroog is.“

Kees ging weer aan het werk volgens het voorschrift van Dirk en deze bleef de zaak liggen overpeinzen, onder het genot van een fleschje bier en een sigaar.

Eenigen tijd later kwam Kees weer binnen en meldde, dat de zaak te drogen hing en dat het snikheet werd in 't kleine keukentje. Dirk knikte tevreden.

„Wacht, ik neem ook nog een fleschje bier, 'k heb dorst,“ zei Kees.

„Doe maar geen moeite, Kees. Jammer voor jou, maar dit is het laatste,“ vertelde Dirk onbewogen.

„Hm,“ bromde Kees, „as je nog is wat weet!“

„Nou-nou, één van ons beiden moet toch de laatste flesch leegmaken, en waarom zou jij dat nu juist moeten zijn? Van gisteren ben ik nog aardig wat achter bij jou.“

Daar viel niets tegen te zeggen en mopperend haalde Kees twee blikken erwtensoep met kluif uit de kast, ging ze op het gasstelletje warmen en kwam even later terug met de geopende blikken en twee lepels. Ze begonnen zwijgend hun middagmaal uit het blik zelf te nuttigen, nadat Kees voor ieder een stuk van „De Telegraaf“ als servet had uitgespreid.

„Zeg,“ begon Dirk weer, „denk erom, dat je je pak weer zoo netjes mogelijk maakt, want je moet vanavond mee op bezoek bij de weduwe. We moeten piekfijn voor den dag komen, hoor!“

„'t Komt in orde, Dirk,“ antwoordde Kees, dank zij de heerlijke erwtensoep in een veel beter humeur. „Er is geen luchtje meer aan, hoor.“

„Gelukkig maar, want je stonk een uur in den wind,“ vond Dirk. „En zeg, weet je wat ik nou eigenlijk nog 't beste vind?“

„Nou?“

„Wel, ik heb er zoo is over nagedacht, dat het veel makkelijker is de familie aan boord te nemen, waar dat schip nu

ligt. We laten de heele mikmak morgen afhalen door een groote taxi, die ze tot voor het schuurtje brengt om een uur of negen. De schipper is er dan ook allang en met zijn hulp krijgen we de familie gemakkelijk aan boord. Dan varen we met z'n allen tegelijk daar vandaan door de Oranjesluizen en hoeven we onderweg niemand op te pikken. Ook met het oog op hun bagage is dat voor hen veel makkelijker."

Kees was het met hem eens. Dat stond bovendien veel sjieker en hielp goed mee om een buitengewonen dunk te geven van hun financieele omstandigheden.

Ze bleven nog lang alles bepraten, tot tegen een uur of drie Dirk vond, dat het tijd werd om naar het pak te gaan kijken, want dat zou nu wel droog zijn. Ze gingen naar het keukentje en een dikke wolk van zware roetvlokken sprong hen tegemoet vanuit een inktzwarte duisternis, toen Kees de deur opendeed. Een klein lichtje als een gloeiende spijker gaf ergens in die duisternis de plaats aan, waar de groote petroleumkachel staan moest.

„Heilige Godfried!" blerden Dirk en Kees tegelijk. „Die vervloekte kachel is als een brandende olietank gaan walmen. Gooi de achterdeur open, Kees!" riep Dirk, terwijl hij snel terugging in de gang en de deur sloot.

„Schiet een beetje op, je hebt toch je overall nog an. Doe die verdomde kachel uit."

Kees liep op den tast naar de achterdeur en de felle wind hielp alras de zwarte duisternis en de tastbare, zwevende roetmassa uit het keukentje te verdrijven, waardoor het vroolijk zonlicht weer sprankelend naar binnen stroomen kon. De keuken zelf leek echter wel een doodskapel, zoo intens zwart was alles, en het pak, dat nog altijd boven de kachel hing, scheen tweemaal zoo dik van stof door de enorme massa roet, die zich erop had vastgezet in dikke vlokken. Vloekend borg Kees de petroleumkachel weg en Dirk, die dat achter de deur hoorde, deed deze op een kier. Zoodra hij zag, dat alles weer helder verlicht was en er geen roetmoppen meer rondreven, kwam hij binnen en bekeek peinzend het pak van Kees.

„Wat mot ik nou beginnen, Dirk? Vanavond mot ik toch op bezoek?“

„Natuurlijk ga jij mee op bezoek. Het koopen van een nieuw pak stellen we uit tot ik getrouwd ben. Dan krijg je een prachtige smoking van me. Vanavond trek je dit nog maar aan. We zullen het goed uitkloppen. Inplaats van donkerblauw is het nou gelijkmatig zwart. 't Is toch avond en niemand ziet dat dan. Hang het nou maar even buiten neer, klop het goed uit en veeg het dan flink hard af met een vloervarken. Zoo'n ding hebben we toch, hè?“

Kees knikte.

„Vanaf dat we hier zijn gaan wonen, maar ik heb het nog maar een keer of drie gezien. 'k Zal is kijken.“

Dirk ging weer naar de geblindeerde voorkamer en knikte tevreden, toen hij de harde slagen hoorde, waarmee Kees z'n moole pak naar alle windstreken sloeg.

Een kwartiertje later kwam Kees stralend melden, met een pikzwart vloervarken in de hand, dat het reuze meeviel en dat het heele pak keurig diepzwart geworden was. Ook was het heelemaal droog!

„Reusachtig, zeg. Trek dan gauw een schoon overhemd aan en een andere das. Dan gauw je nieuwe zwarte pak an en klaar zijn we. We zullen nog zeemanstaal blijven studeeren tot een uur of acht en dan gaan we naar de weduwe. Schiet maar op. Geef even dat zeemanswoordenboek, Kees.“

Kees nam het boek uit de kast, legde het op Dirks knieën en verdween. Dirk verdiepte zich in een keur van zeemans- termen en begon te repeteeren, wat ze al doorgewerkt hadden. Zoo was hij een klein half uurtje bezig, toen hij Kees weer hoorde vloeken in de keuken. Vlak daarop kwam Kees kwaad de kamer binnen in een keurig zwart pak, maar de mouwen kwamen hem tot halverwege den elleboog en de vingertoppen, terwijl de pijpen van de patalon niet verder reikten dan tot ongeveer twaalf centimeter boven den enkel. Zoo nu en dan gluurde de gesp van z'n sokophouder onder de pijp uit, hetgeen nu niet direct een gekleeden indruk maakte. Met moeite had hij een knoop van het jasje dicht

kunnen krijgen en z'n handen, die hij zoeven had gewaschen, waren bedekt met zwarte roetstrepen.

„Verrek, zou het gekrompen zijn, Kees?” informeerde Dirk belangstellend.

„Twijfel je er nog an soms, of kan je 't van daaraf niet zien?” was 't vinnige antwoord. „Zoo kan ik niet mee, hoor! Dat gaat niet. 'k Mot eerst een nieuw pak hebben.”

„Ik weet wat beters, Kees. Hou dit nou an voor vanavond. Ik haal vanmiddag nog een matrozenpak voor je bij een uitdrager op de Rozegracht. Overmorgen zijn we toch uit alle zorgen. Bovendien is het al pikdonker om half acht en naar jouw beenen kijkt toch immers niemand? Je bent toch geen jonge dame, wat? Verder steek jij die turftrappers van jou maar goed onder de tafel. Erop leg je ze toch immers niet, zooals je hier zoo vaak doet, is 't wel?”

Kees bromde wat.

„En,” ging Dirk gemoedelijk verder, „zoo nu en dan trek je je mouwen wat naar voren, dan valt dat ook niet op. Wacht, trek je jasje uit, dan zullen we de mouwe even wat oprekken.”

Kees deed het en met lichten schrik stelde Dirk vast, dat z'n pas schoone overhemd diep zwart was overal, waar het jasje gezeten had. Ook de mouwen, die hagelwit behoorden te zijn, waren zwart als kachelglans.

„Getvergeme, kijk nou weer!” blèrde Kees. „Blijft dat nog lang zoo, Dirk?”

Deze haalde de schouders op, nam een der mouwen in z'n beide handen, gaf Kees de andere en samen trokken ze zoo hard, dat plotseling een krakend geluid aankondigde, dat de zaak begon te scheuren. Van schrik liet Dirk ineens los en Kees sloeg achterover, waardoor de jas met een wijden boog langs het behang streek, een spoor nalatende van dikke strepen zwart op den kleurigen achtergrond.

„Luizige suffert,” mopperde Kees, terwijl hij opkrabbelde. „Kijk me jasje nog is afgeve!”

„Wat zou het, jô, 't is toch donker vanavond. Trek nou maar weer an,” ried Dirk en hij hielp Kees voorzichtig in z'n roetjas.

„Denk erom, dat je bij de weduwe om een stoel met rieten zitting vraagt, anders krijg je weer heibel. Zeg maar, dat je

pluche stoelen niet hebben kan, as ze die heb tenminste. Leg hier even een Telegraaf op je fauteuil, anders bevuil je me meublement maar. Kom mee, eerst even weer handen waschen; en nou je jas niet meer uittrekken, hoor!"

Nadat ze zich gewasschen hadden, ging Kees verder studeeren in het zeemanswoordenboek en Dirk trok z'n jas aan om een matrozenpak voor Kees te gaan koopen.

„Zie je," legde Dirk uit, „zoo'n matrozenpak staat gewoonweg puik aan boord. Je zal eens zien, wat een figuur jij daarmee slaat en wat een sjans jij dan hebt bij de dochter. Ik weet niet veel, maar wel, dat het toch algemeen bekend is, dat matrozen over heel de wereld reuze sjans hebben, is 't niet?"

Heelemaal opgekikkerd door dat vooruitzicht, lachte Kees gelukkig en maande Dirk aan tot den meesten spoed.

Meer dan een uur bleef Dirk weg. Meermalen had Kees z'n lectuur al opzij gelegd, in de meening, dat Dirk thuis kwam. Zóó verlangde hij naar z'n matrozenpak.

Eindelijk was Dirk het werkelijk. Het matrozenpak had hij onder den arm. Verheugd begroette Kees hem en wilde het pak passen.

„Zou je dat nou wel doen, Kees? Dan wordt alles weer zwart van je roetpak," waarschuwde Dirk.

„Ik weet iets veel beters, Dirk. Ik ga vanavond op bezoek in m'n nieuwe matrozenpak. Dat staat toch immers veel beter. Bovendien durf ik het niet goed aan met dat roetpak. Stel je voor, dat ik den boel vuil maak. Dan geven we de weduwe geen goeien indruk, hè. En nu kunnen we zeggen, dat we zoo juist van boord komen, omdat ons schip is gearriveerd uit den Helder en dat het „ligplaats gekozen heeft" daar, waar het nu ligt."

„Hm, ja, da's een goed idee. Da's zoo gek nog niet! Trek uit dan die vuiligheid en gooi die rommel, die je nou aan hebt, dan maar weg."

Vlug voldeed Kees aan Dirks bevel en hij bofte, dat het overhemd ook weg kon. Alleen z'n pikzwarte onderbroek moest hij aanhouden. Snel had hij het matrozenpak aange trokken. Er was ook een matrozenmuts bij. Het geval was

heelemaal compleet. Het was een echt matrozenpak, heel nauw bij de knieën en naar beneden heel wijd uitlopend. De pijpen van de pantalon waren iets te lang, maar dat werd al verholpen, door de broek zoo stevig mogelijk op te hijschen, zóó hoog, dat z'n derrière strak en natuurgetrouw door de pantalon werd weergegeven. De blouse was iets te kort en bolde als een varkenblaas naar alle kanten uit. De kraag was stijf als een plank en stond in een hoek van ongeveer 45 graden van z'n schouders af. Met de muts erbij, die — daar Kees maar een klein hoofd had — tot op z'n neuswortel wegzakte, maakte hij een grappig figuur en het geheel stond hem beslist niet kwaad. De broek was diep blauw en de nog helder witte blouse met blauwen kraag stak vroolijk tegen de pantalon af. Dirk was uiterst tevreden en samen togen ze weer aan het studeeren in 't zeemanswoordenboek. Tegen een uur of zeven kreeg Dirk honger, maar Kees gaf den raad, nu nog niet te eten, maar te wachten tot ze bij de weduwe waren, dan zouden ze hun schade wel inhalen. Dirk kon toch wel op z'n vingers nagaan, dat de weduwe bijzonder goed voor den dag zou komen?

Dirk begreep dat en zoo bleven ze aan de studie tot even voor acht. Toen sloegen ze het boek dicht, Dirk trok z'n jas aan en Kees moest zóó mee in het vrij gure weer, want matrozen dragen geen jassen, volgens Dirk.

De weduwe woonde, zooals gezegd, in een der zijstraten van de Meeuwenlaan, met haar oude moeder, haar dochter van 24 en een zoon van 13 jaar. Dezen avond heerschte er een zenuwachtige drukte, zooals nog nooit na den dood van haar man zaliger. 's Middags om een uur of drie waren allen aan het werk getogen, om alles tot in de puntjes in orde en helder te hebben, wanneer de door de vrouw des huizes aangekondigde gast zou aanbellen.

In hoofdzaak had de weduwe haar moeder en kinderen ingelicht over Dirk en dezen tot onwaarschijnlijke hoogten opgehemeld. Zoo losweg had ze er nog bij gezegd, dat het niet onmogelijk was, dat er nog een ondergeschikte van haar goeden kennis zou meekomen, maar ze gaf hun den raad

zich niet te veel in te laten met dien ander, want die bracht ongeluk aan.

Met echt vrouwelijke intuïtie hadden de dochter en de oude vrouw al gauw begrepen, dat de weduwe tot over de ooren verliefd was en dat de hoofdpersoon van het komende bezoek een ernstige huwelijksandidaat moest zijn. De dochter, Bets Bolgras heette zij, wist niet, hoe ze daarover dacht, maar schortte haar beslissing zwiĳgend op, totdat ze haar toekomstigen stiefvader van nabij zou hebben leeren kennen. Van alles, wat zij met allerlei listige vragen van haar moeder wist te weten te komen omtrent den mogelijken tweede, die wellicht mee zou komen, leek die tweede, gezien van haar jongemeisjesstandpunt, wel zoo interessant. Hij bracht ongeluk aan. Griezellig idee! Enfin, afwachten maar.

Arie, de zoon van 13 jaar, was pas van school en draafde den heelen middag af en aan om boodschappen te halen en te bestellen, die beslist noodig waren om den avond te doen slagen en ook een gedistingeerden indruk te maken bij de gasten. Zijn moeder had hem „in 't geheim" verteld, dat ze hoogstwaarschijnlijk met z'n allen morgen een vaartocht zouden gaan maken met dien meneer. Hij moest dus maar heel netjes en beleefd zijn, dan mocht hij ook mee. Nu, zooals alle jongens van dien leeftijd, was hij daar enthousiast over en vloog hij op den minsten wenk van grootmoeder, moeder en zuster.

Na het avondeten, waarvan mevrouw Bolgras van zenuwachtigheid haast niets naar binnen krijgen kon, gingen de dames groot toilet maken en zoo tegen half acht was de heele familie op z'n paaschbest in „de salon" bijeengezeten, in afwachting van de dingen, die komen zouden.

Het was een teeken van buitengewone eer, dat zij in den salon zouden blijven, een keurige kamer aan den achterkant van het huis, uitkomende op een klein achtertuintje. Slechts enkele keeren per jaar zaten ze daar en doorgaans waagde Arie het niet om er een voet in te zetten, want dan vielen alle vrouwen in huis als furiën op hem aan. In zijn oogen moesten het dan ook wel heel hooge oomes zijn, waarvoor de salon nog eens bijzonder werd opgepoetst om hen te ontvangen.

Bets zorgde voor de thee, want moeders handen beefden een beetje te veel van zenuwachtigheid, welk feit met een verholten lachje door de andere vrouwen was geconstateerd. 't Was een gezellige omgeving, waarin Dirk en Kees zouden worden ontvangen. Een beetje pijnlijk zindelijk en wat gevaarlijk om je in te bewegen door de vele zachte kleedjes op een spiegelgladden vloer. Vier fauteuils stonden op een meter afstand rond een kleine, lage tafel, waarboven een enorme kroon hing, 'n nieuwerwetsche, elektrische kroon van perkamentpapier in teere kleuren en zwaar met zwartzijden franje versierd, die wel wat laag bij de tafel hing. Maar dat hinderde niet, want wanneer men in de fauteuils zat, kon men elkaar nog royaal in de gaten houden tusschen het tafelblad en de franje. Verder stond er een mooie haard, een smaakvol ouderwetsch theekastje, een zwartmarmeren schoorsteenmantel met daarop een moderne pendule. Daarboven een kleine spiegel met doeken versierd. Ook nog een groote canapé voor drie personen, die schuin in den hoek stond, tegenover de theekast, en in de andere hoeken nog twee bijbehorende stoelen. Buiten een stuk of vijf kleine kleedjes, lag er een groot kleed met warme, gezellige kleuren, waarop de tafel stond. Achter de canapé een allernieuwst model radio, met 'n hoom, zonder koptelefoon, dus een met spoelen, die men verzetten kon. Tusschen dit alles stonden nog enkele kleine en lage tafeltjes, waarop wat vazen met droge bloemen, judaspenning, bruine beukeblaren, lampionplanten, enz. Op den schoorsteenmantel ook een paar vazen met gedroogde planten en eenige potten met de door Dirk geschonken hyacinthen en tulpen. De rest daarvan prijkte op een rij in de lage vensterbanken, bezijden de twee naar buiten openslaande deuren, die op het achttertuintje uitkwamen. Dat was echter momenteel verborgen door zware, donkerbruin pluche overgordijnen, die gesloten waren en reikten van de zoldering tot aan den grond. Een gezellig interieur dus, dat met blijkbare voldoening werd gadeslagen door eenige familieportretten aan de muren, waaronder ook een portret van mevrouw Bolgras' man zaliger, hetwelk met een verbaasd gelegenhedsgezicht de ongewone drukte scheen te aan-

schouwen. Ook het bruidsportret van haar eerste huwelijk had daar gehangen, maar uit begrijpelijke overwegingen had de weduwe dat 's morgens al weggenomen en de donkere plek op het behang verborgen achter een schilderijtje, dat een zeegezicht voorstelde. Haar verwachte gast, een gewezen zeeman, zou allicht liever een zeegezicht zien dan een bruidsportret van haar. En dat zouden allicht velen met Dirk en Kees gemeen hebben, al waren het geen zeelui. Om vijf voor achten werd er plotseling hard gebeld. De weduwe kreeg een schok van agitatie en hikte. Arie wilde naar voren draven om open te doen, maar z'n moeder hield hem bij den arm vast en beval hem netjes te blijven zitten. Bets ging naar de deur en de anderen bleven in gespannen verwachting achter. Een oogenblik later kwam Bets terug en zei:

„Moeder, de kruidenier laat vragen, of hij de gember er wel heeft bijgedaan.“

Het meest verrukkelijke lachje, dat de weduwe al had geproduceerd, verdween oogenblikkelijk en dit ontspande haar aanschijn eenigszins.

„Ach, laat hij dat morgen maar komen hooren. O — wacht eens, Bets — ja, 'k heb het zelf opengemaakt. 't Is goed.“

Bets bracht de boodschap over. Ze was net terug, toen er weer hard werd gebeld en stemmen aan de deur te hooren waren.

„Daar heb je ze, Bets. Arie, hou je behoorlijk, hoor! Beleefd zijn! Bets, ga maar opendoen!“

„Ja, moeder,“ antwoordden haar beide kinderen en de verrukkelijke lach kwam weer op het aanschijn van de weduwe, die popelend naar de deur keek. Stemgemompel in de gang bij de deur. Bets kwam vlug terug met een pakje in haar hand.

„Sigaren, moeder; hij wacht op geld.“

Het beminnelijke lachje verdween weer, om schijnbaar niet terug te komen.

„Neem het maar uit m'n portemonnaie. Die ligt in de la van 't buffet voor!“ antwoordde de weduwe kortaf.

De grootmoeder zei niet veel. Zoals ze daar zat en de zaak opnam, was het beslist een venijnig wijfje en kon men

duidelijk zien, dat de weduwe Bolgras een dochter van haar was. Ze wachtte schijnbaar op goede gelegenheden, om op verrassende wijze uit haar hoek te komen op een manier, dat er geen woord meer tusschen te krijgen was. Het was hetzelfde gedecideerde type als haar dochter, dat voor geen klein geruchtje vervaard was. Zwijgend zaten ze weer een oogenblikje bij elkaar in drukkende stilte door gespannen verwachting. Alleen het brandende theelichtje knetterde genoegelijk en gaf blijk van z'n aanwezigheid.

Ring, tingeling, ring, ring!

Zoo hard was er in de buurt nog nooit gebeld. Opoe schrok overeind en keek verontwaardigd. „Zijn die lui gek,” bitste ze mompelend. De anderen waren ook geschrokken, maar de weduwe tooverde gauw weer haar glimlach, rekenende met de mogelijkheid, dat het haar bezoek zou zijn.

„Ga maar weer kijken, Bets,” kommandeerde ze geagiteerd.

Bets ging weer in haar leuke witte jurk, die tot even over de knieën hing, waardoor haar vast niet leelijke beenen een genot waren voor het oog.

De deur ging open en daar hoorde mevrouw Bolgras Dirks stem. De glimlach bleef en werd breeder. Haar gezicht glom van zenuwachtige voldoening.

„Goedenavond, beste meid,” klonk Dirks stem, „we komen hier is binnenzeilen om een tijdje ons anker uit te gooien. Ik heb er nog een op sleeptouw, die ook graag een uurtje deze haven wil aandoen. M'n naam is Hamersteen en dat is Kees Hoefnagel. U bent zeker de dochter van mevrouw Bolgras? Uw moeder verwacht me, lieve kind. Wil je even gaan zeggen, dat we angelegd hebben?”

Bets had het licht angeknipt in de gang en schudde vriendelijk lachend de handen, die haar werden toegestoken. Met verholen belangstelling keek ze naar dien dullen matroos, die achter den dikken kapitein naar binnen stapte.

„Dag, lieve dochter,” groette deze, terwijl hij smakkend haar hand zoende, „hier ben ik; breng ons maar naar de kajuit.”

„Volg mij maar, heeren,” noodigde Bets uit en ging hen voor naar den salon.

„Door dik en dun, juffrouw,“ bralde de matroos, en beiden volgden Bets, die de deur van den salon opende en de heeren binnenliet.

De weduwe was opgestaan en begroette Dirk allerhartelijkst bij de deur. Kees kreeg een los handje en een knikje.

„Ga zitte, meneer Hamersteen, ga zitte, hier. 'k Heb een gemakkelijke stoel voor u klaargezet. Kijk, da's me moeder.“

Ze stelde Dirk voor aan de oude vrouw en deze begroette hem zoowaar vriendelijk. Dirk schudde haar gul en voorzichtig de hand en herinnerde zich nog juist op tijd, dat hij de dame de hand moest kussen. Hij deed dit dan ook, hoewel niet onstuimig, en opoe grinnikte koket.

„U lijkt wel een ridder uit de middeleeuwen, meneer Hamersteen,“ ginnegapte de oude vrouw, terwijl ze haar hand aan haar japon afveegde.

„Ja-ja, die hebt u zeker nog wel meegemaakt, hè mevrouw,“ antwoordde Dirk, niet direct complimenteus. Hij had geen ahnung, hoe lang die middeleeuwen wel geleden waren.

Gelukkig was de oude vrouw al op een leeftijd, dat ze eer trotsch dan verlegen over haar juiste aantal winters was en zij antwoordde, niet zonder eenigen trots:

„Nou-nou, meneer Hamersteen, zoo fossiel ben ik nou nog niet, maar toch al 78, meneer; 78, hoor!“

Dirk liet zich vallen in den fauteuil, waarheen de weduwe hem had gevoerd en legde z'n pet op z'n knieën.

„En nog laat ze zich de kaas niet van 't brood eten, hè; ik bedoel, u laat zich nog door niemand de loef afsteken, hè mevrouw?“ antwoordde Dirk de oude dame, die al niet meer op hem lette, maar haar scherpe oogjes, een tikje buiten den bon ton, onderzoekend over Kees liet gaan, die nog bij de deur stond te ginnegappen met Bets en in robuste zeemanstaal een onvergetelijken indruk trachtte te vestigen, een indruk, die door z'n onvervalschte zeemansuiterlijk niet te betwijfelen was. Hij had z'n matrozenmuts opgehouden en volgde Bets op den voet.

„Ah, dat oude fregat, da's zeker uw opoe, hè juf? Aardig wijffie, aardig wijffie.“

Bets knikte eenigszins verbaasd, maar herinnerde zich, wat

haar moeder van dien zeebonk had gezegd en gichelde zacht. Opoe had Kees gelukkig niet verstaan en schudde gereserveerd de haar toegestoken hand. Arie kwam lachend op Dirk en Kees toe, met de nieuwsgierigheid en de belangstelling van de jeugd voor zeelui, die de geheimzinnigheid van verre, verre landen om zich heen dragen, plus het aureool van vele levensgevaarlijke avonturen.

Bets loodste Kees weer naar den anderen kant van de tafel, tegenover den spiegel en gaf hem den fauteuil naast den hare. Dat was zeer naar Kees' zin. De tafel tusschen hem en de weduwe, de dochter naast hem. Opoe bleef met Arie op de canapé en nam een klein haakwerk ter hand.

„Ja-ja, meneer Hamersteen,“ vervolgde de weduwe het gesprek, „moeder is al 78, maar ze is nog van 's morgens tot 's avonds in de weer. Ooren en oogen en geheugen nog best in orde, hoor! We zijn een sterk ras.“

Dat laatste leek wel als een aanbeveling voor zichzelf bedoeld.

„Meneer Hamersteen,“ mengde Bets zich in het gesprek, „geef me uw pet toch, en de uwe ook, meneer Hoefnagel! Ik zal ze wel even in de gang ophangen.“

Kees nam nu óók z'n muts af en Bets bracht ze naar de gang. Kees draaide zich heelemaal om om haar na te kijken en geboeid bleef zijn blik op haar mooie beenen gevestigd. Mevrouw Bolgras zag het niet, maar opoe wel en strak richtte ze zich op, terwijl ze het haakwerkje rusten liet en een giftigen blik op Kees afvuurde, alsof ze zeggen wou: „Wat een ongemanierde, onzedelijke vlegel is dat. 'k Zal je in de gaten houden.“

Bets kwam direct terug en Kees nam de gelegenheid weer waar om haar beenen te bewonderen. Opoe hield hem scherp in 't oog; ze kende die zeelui, genoeg van gehoord! Op verlangen van haar moeder schonk Bets thee in en diende rond. 't Ging haar vlot en gracieus af en Kees keek haar overal na met verliefde blikken, tot stijgende ergernis van opoe.

De weduwe had het veel te druk met Dirk, om ergens anders op te letten. Bets ging rond met gebakjes, daarin bijgestaan door Arie, die kristallen schaaltes rondbracht.

„Alstublieft, meneer Hamersteen,” zei Arie, terwijl hij een kristallen bakje voor hem op tafel neerzette, en toen: „Eh, meneer Hamersteen, waar is nou dat ongeluk, dat jullie mee zouden brengen?”

„Ongeluk, brasem, ik een ongeluk meebrengen? Bedoel je die daar soms, ha-ha-ha! Ja, dan heb je gelijk, brasem!” En bulderend van den lach sloeg Dirk op z'n knie, met de andere hand Kees aanwijzende.

„Arie, wat heb ik je nou gezegd? Je houdt je mond met je rare gezegden. Ga gauw zitten!” zei mevrouw Bolgras met ingehouden woede, en tot de anderen: „Hij heeft de klok hooren luiden, maar hij weet niet, waar de klepel hangt, heeren. 'k Heb hem verteld, en dat mag u gerust weten, dat ik u verwachtte, meneer Hamersteen, en dat er misschien — let wel, misschien — nog iemand mee zou komen, die volgens mijn idee ongeluk aanbrengt, en dat is meneer Hoefnagel. Me zoontje heeft nou begrepen, dat meneer Hamersteen een ongeluk zou meebrengen, zoo zit dat. Die kinderen ook; je moet zóó op je woorden letten, hè?” En in zichzelf mompelde ze nog: „'t Kind had het bij 't rechte eind.”

Kees lachte gul mee. Vond het een reuze mop en wendde zich tot Bets, die de gebakjes weer op de theetafel zette:

„U wordt toch niet bang voor me, hè juf? U kan ik alleen maar geluk anbrengge, hoor! Ik zou best voorgoed bij u willen blijven als uw geluksdiertje, hi-hi!”

„Dan kan ze nog wel wat beters krijgen, hoor,” mengde opoe zich in 't gesprek, meer oprecht dan beleefd. „Geen zeelui lang in de buurt van me kleindochter, en vast niet, zooals u dat uitdrukt, as geluksdiertje. Die zeegeluksdiertjes verliezen mijns inziens veel te gauw de betamelijkheid uit het oog. Toen wij jong waren...”

„Ach, moeder,” viel mevrouw Bolgras haar in de rede, „dat weten we nou wel. U komt altijd met: toen wij jong waren... Maar dat is nou te lang geleden, hoor en Bets kan goed op zichzelf passen.”

Bets was in haar fauteuil naast Kees gaan zitten en sloeg haar eene been over 't andere, zeer tot vreugde van Kees, die telkens z'n oogen gaan liet over deze welgevormde

beenen, waarvan zooveel te zien was, dank zij de huidige damesmode. Opoe kreeg het in de gaten en begon zich te ergeren.

„Geloof maar gerust, hoor juffrouw, dat ik ook geluk anbreng kan,” begon Kees weer tot Bets, die geamuseerd naar hem keek en luisterde. „k Geef toe, aan land gaat me dat niet altijd even goed af, maar op 't groote water! Wilt u wel geloove, dat me maat, de kapitein, een tijd gehad heeft, dat ie zonder mij beslist het zeegat niet uit wou?”

„Zeg dat wel, stuur; die tijd heb ik gehad en de laatste keer herinner ik me nog deksels goed, want toen was jij aan land gegaan met de scheepskas.”

„Net iets voor hem,” grinnikte mevrouw Bolgras instemmend en opoe knikte heftig van ja.

„Kijk,” bedacht Dirk opeens, „nou we het toch weer over 't water en varen hebben, kunnen we wel eens goed afspreken, hoe laat we morgen zullen vertrekken en waar u bij ons aan boord wilt komen. Willen alle aanwezigen mee?”

„Heel graag, meneer Hamersteen,” antwoordde mevrouw Bolgras en Bets riep: „Dolletjes!”

Opoe wilde ook wel mee, als er voor haar een makkelijke armstoel aan boord gebracht werd, want zoo'n heelen tijd op een bank of gewonen stoel zitten, daar bedankte ze voor.

„Natuurlijk, daar kan voor gezorgd worden, mevrouw,” stelde Dirk haar gerust. „U zult niets van uw komvort van thuis behoeven te missen,” en tot alle aanwezigen: „Kijk, ons schip is vanmiddag gearriveerd en ligt zeilklaar in Nieuwendam, dicht bij de Oranjesluizen. Wanneer de familie nu zorgt, dat ze om negen uur morgenochtend reisklaar zijn, dan stuur ik op dien tijd een auto hier voor de deur en die brengt u vanzelf bij het schip met uw bagage. Dan varen we door de Oranjesluizen en zoo naar Marken of Urk of Lemmer of zoo en keeren weer terug, als u weer naar huis wilt. Is dat goed zoo?”

„O ja, best, meneer Hamersteen; uitstekend, hoor!” juichte mevrouw Bolgras en keek rond, of iemand soms van een andere meening was. Ieder was het met haar eens en zoo was dus de zaak beklonken. Opoe was heel vroeger al eens

naar Marken geweest en opperde het plan om nu eerst naar Urk te gaan kijken en terug naar Marken.

„Kan dat, meneer Hamersteen?“ vroeg mevrouw Bolgras met haar liefste lachje en 'n onweerstaanbaar vleistemmetje.

„Gewis, mevrouwtje; wij zijn geheel tot uwes dienst. U zegt maar waarheen, en wij brengen u er wel.“

Opoe was tevreden. Dat had ze al zoo lang gewild. Urk eens bekijken, en dan nog wel op een schip, waarop je zelf de baas bent!“

Bets schonk weer eens thee in en presenteerde er een gebakje bij.

„As 't morgen nou maar mooi weer is, dan is het wel zoo gezellig,“ begon opoe weer.

„O, mevrouw, wat dat betreft, dat komt er weinig op aan, hoor! Er is een heel groote kajuit en een heel ruim vooronder. Ik hoop zelfs, dat er maar een flinke wind zal staan, dan kan het nooit vervelend worden, is 't niet, stuur?“

„Nou, zeg dat wel, kappie,“ antwoordde Kees met z'n mond vol, daar hij juist de helft van z'n gebakje had afgehappt. „As ik tenminste nog terugdenk an die weke, dat we zonder wind op de groote oceaan hebbe legge dobbere, nou, dan zeg ik maar: liever een flinke storm as heelemaal geen wind. Maar misschien is t-er hier nog wel een krant van vanavond, waarin we de weersvoorspelling kenne leze.“

„Gut ja, die ligt nog voor!“ riep Bets en ze haalde hem gauw. „Kijk, hier staat het!“ zei ze, wijzend op de bekende weersvoorspelling in „De Telegraaf“.

„Lees is voor, Bets,“ vroeg opoe belangstellend en Bets las: „Verwachting tot den avond van den . . . sten April 19. . . : Krachtige, later nog toenemende, stormachtige Zuidwestelijke tot Westelijke wind, half tot zwaar bewolkt. Waarschijnlijk eenige regenbuien. Weinig verandering in temperatuur.“

„Prachtig, prachtig!“ juichte Dirk. „Kan niet beter. Die enkele buien nemen we op de koop toe; dan gaan we fijn in de kajuit zitten, uit de wind. Koud wordt het niet, want de temperatuur is net as vandaag. 't Wordt een weertje, of we het voor ons speciaal besteld hebben!“

Kees wreef zich de handen van louter plezier over het weerbericht.

„Gelukkig, juf,” wendde hij zich weer tot Bets, dan kan u ook meehelpen met loggen of met het dieplood of met het roer en de zeilen!”

„Gut, 'k weet er niks van, maar dan moet u maar zeggen, wat ik doen moet, meneer Hoefnagel,” antwoordde Bets met een koket lachje naar Kees.

„Zult u dan heusch alles doen, wat ik u vraag, juf?” vroeg Kees met een onschuldig gezicht.

„Natuurlijk, meneer Hoefnagel, zoo goed als ik kan tenminste,” was het vriendelijke antwoord.

„Komt niks van in, Bets,” klonk opoe d'r stem plotseling van de canapé. „Jij moet eerst nadenken, voor je wat belooft. Jij weet nou toch zeker nog niet, wat een zeegeluksdiertje al zoo vragen kan!”

Bets kleurde en dat werd nog wat erger, toen Kees haar een ondeugend knipoogje gaf en weer veel te onbescheiden naar haar beenen keek.

Arie was op Dirk toegelopen en vroeg hem honderd uit over het schip, de reis en of hij óók sturen mocht, enz. De familie luisterde glimlachend toe en dronk thee.

„Hè, kijk nou is, nou is 't al bij tien en nou heb ik u nog niet eens een sigaar geprinsenteerd!” riep de weduwe plotseling, verontwaardigd over zichzelf. „Bets, prinsenteer is!” — Bets deed dit en begon bij Kees. Toen Dirk. Gewichtig beten ze de punt eraf en luisterden glimlachend naar den opgewonden Arie. Dirk had geen lucifers en vroeg Kees om vuur. Met al z'n aandacht bij de beenen van Bets streek Kees in gedachten een lucifer aan en reikte die, zonder goed uit te kijken, over de tafel aan Dirk. Het vlammetje kwam veel dichterbij de franje van de groote lampekop dan bij Dirks sigaar en in een oogwenk stond de geheele enorme lampekop in lichter laaie. De weduwe vloog overeind, opoe ook en ze gilden:

„Jezus, de salon, de salon! Help, brand, brand!”

Dirk sprong wild op van z'n fauteuil en probeerde de kap uit te slaan, maar daardoor werd het nog erger en het ding

brandde als celluloid. Door het slaan van Dirk vlogen er brandende stukjes af en die zweefden door de kamer. Een paar nestelden zich in de vazen met gedroogde bloemen en eenige seconden later brandden die als vuurmakers. Ook de doeken om den spiegel vatten vlam en op een oogenblik leek de toestand op een catastrophe te zullen uitloopen.

Bets was sprakeloos blijven zitten. In z'n verbouwereerdheid had Kees het melkkannetje van de theetafel gegrepen en dat tegen de lamp leeggegooid. De fel brandende lamp spotte echter met deze bluschpoging, knetterde mal en laaide nog feller op. Opoe gilte nu aan één stuk door, greep een potje hyacinthen en smeed dat naar Kees, krijschend:

„Eruit jij, geluksdiertje! Eruit, brandstichter! Me huis uit, zeggeluksdiertje!“

Dirk rukte alles, wat brandbaar was, in z'n verbijstering gewoon met z'n bloote handen van de kap en voelde niet eens, dat hij zijn vingers aardig brandde. De weduwe rukte den spiegel van den wand en trapte alles uit op den grond. Gelukkig hing de spiegel tegen den schoorsteen en brandde het behang daar op den muur nog niet.

Opoe hielp ijverig alles uit te slaan, wat van de lamp op de tafel viel en onder het werk door krijschte ze en greep zoo nu en dan een pot hyacinthen of tulpen, die ze dan naar Kees gooide, gillende:

„Eruit jij, geluksdiertje! Eruit! O, me salon, me salon!“

Kees hield haar in de gaten en retireerde eenigszins naar de deur. Eindelijk was alles gebluscht en verlegen stond Dirk even achter de tafel, met plekken roet op z'n gezicht, evenals de weduwe en haar moeder. Een oogenblik werd er niets gezegd; toen stapte de weduwe om de tafel heen op Kees af, met een gezicht, zóó woest en dreigend, dat Kees' haren te berge rezen en hij ervoor zorgde, den fauteuil tusschen hem en de weduwe te houden. Eén keer liepen ze beiden om den fauteuil heen; plotseling greep de weduwe razend vlug toe, sleurde Kees naar de deur, terwijl het slagen op z'n hoofd regende, sleepte hem door de gang, sloeg z'n muts met een dreun op z'n hoofd en schopte hem toen de stoep op. Met een daverenden slag sloeg de deur weer dicht.

Amechtig kwam ze terug, nog met fonkelende oogen. Toen ze echter de verwoesting in haar salon opnieuw aanschouwde, liet ze zich snikkend in haar fauteuil vallen, met de handen voor haar gezicht. Dat was te veel voor Dirk. Hij knielde naast haar neer en legde z'n arm om haar schouders. Opoe keek aandachtig toe en zag, dat haar dochter door de vingers heen scherp naar haar gluurde, alsof ze zeggen wou: Hoe vindt u hem?

Dirk begon haar zoo goed mogelijk te troosten.

„Stil maar, mevrouwtje; 't komt allemaal terecht, hoor! U krijgt een prachtlamp van mij terug. We zullen hem samen uit gaan zoeken. Is dat goed? En een paar nieuwe blommetjes erbij, wat? Inplaats van dat dorre struikgewas. Schreeuw nou maar niet. U hebt gelijk. Aan de wal schijnt die Kees Hoefnagel ongeluk an te brengen. Maar hij meende 't niet kwaad. Geloof me, mevrouwtje, 't was heel gewoon onoplettendheid van hem. Let maar eens op, morgen aan boord: een kerel uit één stuk, hoor!”

Langzamerhand draaide de weduwe weer wat bij, verheugd alleen Dirk nog maar in de kamer te zien van haar bezoek. Allen keken zwijgend toe en het aandoenlijke tafereel werd hel beschenen door de nu kale lamp, omgeven door het verbogen en verwrongen geraamte van wat eens de trots van den salon was geweest: de prachtige lampekop.

Met eenige kwinkslagen tooverde Dirk weer een glimlachje op het gelaat der weduwe en Bets maakte gauw de kamer weer wat gezelliger, door over 't geraamte van de kap een paar kleurige doeken te hangen. Dat scheelde een heel stuk en al gauw kwam de stemming er beter in. De weduwe begon weer genoegelijk en tenslotte druk te babbelen en beschreef enthousiast een prachtige salon-lampekop, die ze in een dure zaak in de binnenstad had zien hangen. De beschrijving alleen al deed Dirk de haren te berge rijzen, als hij aan den prijs maar dacht. Desondanks beloofde hij gul en met een krampachtigen lach, dat ze het zoo vurig gewenschte zoo spoedig mogelijk zouden gaan koopen.

Zoo was al gauw de stemming op nog veel beter peil geraakt dan tijdens de aanwezigheid van Kees. Opoe en Arie

veegden de scherven en aarde bij elkaar van de bloempotjes, die opoe als projectielen had gebruikt en Bets ruimde het theegerei weg. Zoo hadden Dirk en de weduwe ruim gelegenheid om, dichter bij elkaar zittend, zoowaar met Dirks hand op de hare, een intiemer gesprek op zachten toon te gaan voeren. Het resultaat was, dat er een glans van geluk verscheen op het gezicht van de weduwe, dat toch nog voor kort door zoo matelooze woede vertrokken was. Opoe probeerde te luisteren, maar ze hoorde slechts de laatste woorden van Dirk:

„Maar de hoofdzaak zal ik u morgen verklaren en vragen. Morgen aan boord, als we samen een rustig plekje hebben uitgezocht,” onder welke fluisterend gesproken woorden hij haar een oolijk en geheimzinnig knipoogje gaf. „Ziet u,” besloot Dirk z'n gefluister, „hier is het niet de goede plaats en omgeving!”

De weduwe knikte instemmend en, gehoorzamend aan het tintelende gevoel van jeugd, dat haar weer doorstroomde, riep ze tot Bets:

„Vooruit, Bets, weg maar met de theerommel. Zet de advocaat, de Bols en al het andere maar op tafel.”

Al gauw was er een reuze stemming in, die dreigde om te slaan tot uitgelatenheid, zelfs van den kant der weduwe.

Onder het feestgedruisch door hoorde Bets aldoor aan de klep van de brievenbus wriemelen, die snel achter elkaar hard dichttikte.

„Hoor,” zei ze, „d'r zit iemand aan de deur te zaniken. Hij hoort zeker, dat hier feest is.”

„O,” juichte Dirk, met z'n zooveelste neutje in de hand en z'n andere hand ongegeneerd op de linker knie der weduwe, „o, dat zal Kees zijn. 'k Zal hem even wegsturen.”

En Dirk liep vlug naar de buitendeur. Met een ruk trok hij die open en Kees rolde van schrik half de gang in. Hij had met z'n oor tegen de brievenbus staan luisteren.

„Ha, Dirk! Wat ruik je lekker naar de jajem! Is ze nog kwaad? Ken ik weer binnekomme? Nou begint 't feest pas, hè, en 'k rammel van de honger, want we hebben expres niks gegeten, weet je wel?”

„Wil je maken, dat je wekomt, sufferd!“ bulderde Dirk, quasi verontwaardigd, en zachtjes fluisterde hij: „Donder nou op, jô, 't gaat nou veel te goed. Hier, neem een gulden en smeer 'm. Om twaalf uur ben ik weer thuis en dan gaan we naar boord.“ En toen weer veel harder: „En nou op-dondere, hè; en direct naar boord gaan.“

„Ja, kappie,“ was het bedeesde antwoord en fluisterend vroeg Kees: „K enje niet een half flessie voor me achterover drukke, Dirk?“

„k Zal zien,“ was het hoopgevende antwoord.

„Tabéh dan, kappie!“ blêrde Kees hardop, „de groete hoor en tot morgen dan.“

Brommend sloeg Dirk de deur weer dicht en kwam in den salon terug, met de houding van een veldheer, die zoopas een verpletterende overwinning heeft behaald.

Het feest werd steeds meer geanimeerd; steeds werd de houding van Dirk en de weduwe onderling intiemer. Het werd een onvergetelijke avond en volgens Dirk heeft deze avond er heel wat meer toe bijgedragen om de zaak tot een goed einde te brengen, dan de heele boottocht zelf.

Om kwart voor twaalf liet de weduwe hem persoonlijk uit. De feestvreugde en het genotene hadden hun gevoel voor het betamelijke zoozeer afgestompt, dat ze zelfs even stonden te vrijen. Ze gaf hem wel drie zoenen op z'n koonen en z'n voorhoofd en Dirk wilde niet voor haar onderdoen. Tenslotte werd het een langdurige, innige omhelzing, waarbij de weduwe gelukkig het halve kruikje oude klare niet voelde, dat nieuwsgierig uit Dirks achterzak stak, of wel, ze deed alsof ze het niet merkte.

De weduwe bleef hem nawuiven, tot hij om den hoek verdwenen was en Dirk had tot het laatst teruggezwaaid, met z'n eene hand op het kruikje, dat door het loopen uit z'n zak probeerde te kruipen.

Precies om twaalf uur was Dirk weer thuis.

Door een paar kleine openingen tusschen de planken voor de ramen zag hij licht branden. Kees was er dus al. Hij had Dirk blijkbaar hooren komen, want het licht in de gang ging aan en Kees deed de deur open.

„Ha, kappie!” juichte Kees, „is alles nog goed afgeloopen? En is de brandweer er nog bij moete komme? 'k Schrok me bijna een zenuwberoerte!”

„Van die lampekop?” vroeg Dirk.

„Nee, van de weduwe, toen ze op me af kwam. Grote genade, 'k had geen luis in te brengen, jô! 'k Voel nóg de slag, waarmee ze me matrozemuts op me test neerhamerde. In heel onze loopbaan ben ik nog nooit zóó bliksemsnel en hardhandig ergens uitgesodemierd. Kijk maar uit, jô en wees heel voorzichtig, as je met er getrouwd bent! Ik heb in 't café hier in de buurt daarnet gehoord, dat haar eerste man z'n nek gebroken heeft. Hoe dat kwam, konden ze me niet vertellen, maar nou heb ik een akelig vermoeden! Maar, wat ben je stil. Vertel nou is. hoe 't is afgeloopen!”

Onder het gebabbel door hadden ze zich weer makkelijk in hun fauteuils genesteld en langzaam, als in gedachten, haalde Dirk het halve kruikje oude Bols te voorschijn. Zonder iets te zeggen, zette hij het langzaam op tafel, alsof z'n gedachten héél ver weg waren.

„Ha, je heb dus nog an me gedachte, ouwe jongen! Dank-ie wel, hoor. Da's een pleister op de wonde, hoewel we aan boord nog volop hebben. Maar daar hebben we hier niks an. Vertel nou is op! Ben je nogal opgeschoten in de goede richting? Kijk niet zoo diepzinnig, Dirk. 't Lijkt wel, of je zit te bepeinen, of je soms les in 't worstelen of boksen nemen wil, vóór je gaat trouwen. Dan kan je beter les nemen in 't hardloopen, jô, want tegen de weduwe heb jij alléén óók geen kans. Een reden temeer, waarom ik óók bij je moet komen inwonen „snappie?”

Dirk zuchtte en nam met een vermoeid gebaar het glas oude Bols, dat Kees onder het praten voor hem had ingeschonken, van de tafel op.

„Proost, ouwe jongel!” joelde Kees druk en wipte met één beweginkje het neutje door z'n keelgat. Dirk volgde z'n voorbeeld en scheen wat tot zichzelf te komen.

„En ben je wat gevorderd, Dirk?” drong Kees weer aan.

„Ja,” antwoordde Dirk plechtig en langzaam, en Kees

meende zelfs een glimp van angst in z'n oogen te bespeuren.

„Ja, we hebbe mekaar al gezoend!”

„Hè, watte? Al gezoend? Hoera, hoera!” gilde Kees, gooide z'n muts in de lucht, trapte van louter plezier en opwinding een stoel ondersteboven en wendde zich met een kleur van agitatie weer tot Dirk, die met een bedrukt gezicht rustig was blijven zitten.

„Vertel dan op, jô! Hoe is dat gekomme? Kijk niet as een oorwurm, nou er reden is om te juichen. De zaak gaat fijn zoo, zeg, en morgen zetten we de kroon op ons werk met de zeiltocht. Vertel nou op!”

„Ja,” begon Dirk, eenigszins plechtig, „jij kan juichen, maar ik, ik, ik! Stel je voor, dat het waar is, dat haar eerste man z'n nek gebroken heeft, dan zou ik toch wel eerst eens willen weten, hoe dat gekomen is, vóórdat ik met haar trouw. Vind je ook niet, Kees?” En somber staarde Dirk weer voor zich uit.

„Ach wat, jô, da's allemaal van later zorg! Je bent nou op de goeie weg. Binnenkort zijn we voorgoed uit den brand!”

„Ja, jij uit den brand en ik in den brand!”

„Schei nou uit, Dirk; neem nog een neutje, dat zal je sombere idee wel verjagen,” en Kees schonk nog eens in.

Een tijdje werd er toen niets gezegd en slurpten de twee vrienden stilzwijgend hun glaasje. Kees hield ondertusschen Dirk scherp in 't oog en al gauw zag hij de symptomen, dat de gewone optimistische geestesgesteldheid bij Dirk begon terug te komen.

„Zeg,” begon Dirk eensklaps, „dee jij dat nou expres of per ongeluk, dat in brand steke van die lampekap? De weduwe had wel een beroerte kenne krije van schrik en nijd en dan was alles voor niks geweest.”

„Ja, kijk is, expres natuurlijk heelemaal niet, want dan zou ik ze maar onnoodig tege me in 't harnas jage. Nee, 't was zuiver per ongeluk. Ik keek niet goed uit, en wie hangt er nou zoo'n groot flodderding boven de tafel? 't Is een wonder, dat het ding door de electriche lamp zelf niet in brand gaat. Ik keek naar je stiefdochter d'r mooie beenen en lette niet genoeg op, dat geef ik toe. Mooie beene heb dat kind, Dirk. Met haar zou ik wel wille trouwe, zeg!”

„Komt niks van in, Kees. Zet dat maar uit je hoofd. Dat ken ik je nou alvast zegge als haar stiefvader. Geen kwestie van, hoor!”

„Zoo, waarom niet? Ben ik soms niet even goed as jij?”

„Ja, natuurlijk wel, hm-h,m, maar eh, we kenne mekaar te goed, hè. Nee-nee, dat kind verdient een beter lot. En eh, ze vindt je een griezavent, zei ze. Ze denkt, dat je ongeluk anbrengt. Dat hebbe ze d'r wijs gemaakt en dat gevalletje met de lampekap heeft het wel duidelijk bewezen.”

„Affijn, je kan toch nooit wete, hoe een koe een haas vangt, Dirk! Stel je voor, dat ik met je stiefdochter trouwde en jij dan ook je nek brak. Verhip, 'k mot er niet an denke. Da's om te watertanden, want dan had ik de heele erfenis met de dochter erbij!”

„Schei nou maar uit met je lage veronderstellingen, want ik ben heelemaal niet van plan om ook m'n nek te breken of te laten breken,” kwam Dirk opeens resoluut. „Drink leeg en kom mee, want we gaan aan boord slapen vannacht; dan loopen we de kans niet, dat we ons verslapen. Neem het zeemanswoordenboek mee, Kees. We loopen gelijk even bij de taxidienst aan en bestellen een groote wagen voor de familie Bolgras voor morgenochtend 9 uur. Da's een moole tijd, hè? Kom mee nou, want we moeten nog een aardig eindje loopen.”

„Ja, even m'n jas antrekkel” riep Kees.

„Nee, ben je nou heelemaal! Een matroos met een jas an! Nog nooit vertoond. Jij gaat zóó mee, hoor! Je zou de zaak bederven.”

„'t Is nog aardig frisch, Dirk en 'k heb alleen dit bloessie an me bloote lijf!” wierp Kees tegen.

„Dat geeft niks,” antwoordde Dirk, terwijl hij zich moeizaam in z'n zware jas wurmde. „Dan loopen we maar flink door.”

Kees mopperde wat, maar liet toch z'n jas uit.

„Geef me de jouwe maar over m'n arm. Wanneer we morgen eens een buitje krijgen, dan kan je hem aan boord nog wel aantrekke, as 't wat lang duurt,” troostte Dirk en vlak daarop verlieten beiden hun woning. Dirk in z'n warme

jas en die van Kees over z'n arm en Kees naast hem, bibberend in de kille avondlucht.

Oogenblikkelijk zetten ze er een stevigen pas in en met de minuut werd Kees wat warmer. Z'n houding werd vlugger en meer matroosachtig en z'n magere beenen deden door hun vluggen pas z'n derrière grappig heen en weer gaan in de angstig strakke matrozenpantalon.

Ze liepen even bij een taxidienst aan en bestelden een wagen voor de familie Bolgras. De waker noteerde het en snel vervolgden ze hun weg. Onder het loopen legde Dirk Kees uit, dat de familie Bolgras hem beschouwde als iemand, die aan land ongeluk bracht, omdat hij op zee thuis hoorde. Kees moest dus morgen maar eens z'n beste beentje voorzetten om te laten zien, dat hij een bruikbaar mensch was en een eerste klas zeeman. Toch moest hij maar niet te veel in de buurt van de weduwe komen! Tegen dat laatste had Kees in 't geheel geen bezwaar en goed gemutst, ja, in vroolijke stemming, bereikten de twee vrienden het schuurtje, waarachter hun boeier lag te wachten. Dirk lichtte de klink op en bleef toen lichtelijk verbaasd staan. Er klonk luid gezang uit wel acht of tien rauwe kelen vanaf de dwarshelling. De groote kooldraadlamp op het erf brandde en zette den omtrek ver in het rond in helder licht. Zoo nu en dan hoorden ze gedempt Heckie blaffen met een dreigende bas.

Dirk bleef staan in 't schuurtje en keek op z'n horloge. 't Was twee uur. Bescheiden was Kees achter Dirk gebleven en keek vragend naar hem op.

„Wat zou dat zijn, Dirk?“ vroeg hij. „Er is hierachter toch geen feestzaal of zoiets?“

„Zoover ik weet niet. Maar dat kan ons niet schelen; wij gaan aan boord slapen en laten hen, die feest willen vieren, hun gang maar gaan. Kom meel!“

Ze waren wat aan 't halfduister in de keet gewend en vlug liepen ze het erf op en wilden de dwarshelling oversteken, om aan boord van hun schip te kruipen. Halverwege bleef Dirk sprakeloos van verbazing staan. Het schip lag in het volle licht van de booglamp op het erf en er klonk gezang, gejuich en gelach uit de kajuit. Een paar absoluut onbekende

kerels zaten nog in de stuurkuip rond de waterton en dronken bier of oude klare van 't blad. Zij zongen met eenige anderen in de kajuit mee en sloegen de maat met bossen radijs, zoo nu en dan op elkaars hoofd, zoodat de radijsjes in 't rond stoven. En een pret, dat ze hadden!

Perplex waren Dirk en Kees blijven staan en staarden ongeloovig naar hun schip. Dat duurde zoo eenigen tijd, totdat er iemand met een flesch uit de kajuit kwam om de lui in de stuurkuip nog eens in te schenken. Dirk en Kees herkenden hem. 't Was de eigenaar van den boeier, die deze aan hen verhuurd had. Eén van de lui in de stuurkuip zag hen ineens staan, zwaaide naar hen en wenkte hen met een bos radijs om ook aan boord te komen feestvieren. De eigenaar zag dat, keek op en liet van schrik de flesch uit z'n handen vallen. Sprakeloos bleef hij bijna een halve minuut Dirk en Kees aanstaren. Toen kwam hij plotseling met een schok weer tot zichzelf, greep het eerste, wat hem voor de hand kwam en ranselde plotseling op de lui in de stuurkuip los met een langen rookworst, waar de „gasten“ al aan begonnen waren.

„Genade, eruit, schorum, oplichters! Help, politie!“ gilte hij.

Verschrikt sprongen de lui in de stuurkuip op de kajuit en de eigenaar vloog naar binnen, waar een geweldig tumult ontstond. Daar tusschendoor hoorde men uitroepen als:

„Schei nou uit, Janus, maak geen amok!“ of: „Hij hèt het delirium, pas op, jonges!“

Eén voor één vlogen de bezoekers uit de kajuit en zochten veiligheid bovendeks, ieder met een flesch, een stuk worst of een gebakje in z'n hand. De eigenaar, die Janus heette, bleef razen en tieren in de kajuit en om hulp roepen. Eindelijk kwam hij weer te voorschijn en riep naar Dirk en Kees:

„Gooi ze eraf, heeren. Ze gappe uw spulle en zuipen alles leeg! Laat de hond los, heeren, want ik durf dat beest niet an te pakke!“

„D'r af, schoeljes!“ loeide Dirk en Kees balkte mee:

„Mot ik bij jullie kommel? D'r af, zegge we, en gauw wat, of we roepe de pelisie!“

Even was het doodstil. Toen kwam er een stem vanaf de kajuit:

„Kom mee, jonges, anders luize we d'r in. Jou neme we nog te graze, Janus! Wacht maar! Hou die twee in de gate, kamerade, we zijn toch met z'n negene! Kom meel!”

Eén voor één kwamen ze wankelend over de loopplank, gingen langs Dirk en Kees, die geen hand naar hen uitstaken en verdwenen in 't schuurtje. De eigenaar bleef achter, hijgend van opwinding nog met den worst in de hand. Hij kwam op Dirk toe en stotterde:

„Genade, meneer, 'k roep de ppelisie, 'k roep de pppelisiel Hou ze tegel Hou ze tegel Ik kom hier anananwandeke, genade, om de zzaak nog eens ttite inspectteere en genade, ddaar vind ik die bbende schorum op uw boot aan 't zuipe en vvrete. Genadel 'kkk Was net bbbezig ze eruit te ransela, tttoen u ankwam. Genadel Ik mmmmaak er dddirect werk van, meneer! Zzzoo waarachtig as ik hier vvvoor u sta, dat dddoe ik, gggenadel!”

„Laat maar zoo, ouwe jonge, dat komt best terecht, as t'er voor ons nog maar genoeg overblijft, anders laat ik er morgenochtend nog wat bij brengel!”

„O, genade, meneer; da's in orde hoor, dat hhheb ik al voor u opzij gezet,” verried de eigenaar zich in z'n half-dronken agitatie en toen hij z'n stommitteit inzag, mompelde hij weer: „genadel!”

Zooals ieder in zijn omstandigheden, wilde hij zoo gauw mogelijk weggkomen en mompelde zoiets van:

„Genade, heeren, u bent er nu gelukkig. Ik had u pas morgenochtend om een uur of half negen verwacht. Ik ga nou maar; u vindt het nu wel verder. U gaat zeker an boord slapen? Genadel!”

„Ga uw gang maar, meneer; we vinden het wel, hoor! Maar we rekenen erop, dat u er morgenochtend om acht uur weer bent om te helpen bij het aan boord brengen van de dames. En zeg, hebt u soms nog een paar luie stoelen, fauteuils of zoo? De dames zitten graag gemakkelijk!”

De eigenaar keek even verbaasd, maar begrijpende, dat hij wat goed te maken had, knikte hij ijverig van ja en zei:

„Genade, meneer, 'k zal twee crapauds late bringe uit me

voorkamer. Morgenochtend om acht uur zijn ze hier, hoor! Tot ziens dan, heeren. Slaap lekker!"

„Evenzoo, schipper," antwoordde Dirk en eh, nog wel bedankt voor het wegjagen van dat gespuis, hoor!"

De eigenaar mompelde verlegen wat en verdween in de schuur, den worst gedachteloos meenemende. De lamp liet hij branden. Dirk en Kees bleven staan luisteren, tot ze hoorden, dat Janus op den dijk liep. In de verte hoorden ze nog een clubje joelen en zingen van: „Wie zal dat betalen, zoete lieve, enz."

„Hoor dat tuig is een plezier hebben, Dirk," begon Kees. „Hoe kan je nog zoo vrindelijk blijve tegen die slemiel van een schipper. Die vent was zelf an 't inschenke!"

„Wat zou het, Kees? We hebben hem toch immers nog niet betaald! Dat komt vanzelf terecht. Hij is zèlf 't kind van de rekening. Wij niet, hoor! Waar zie je me voor an?"

Kees begreep het en grinnikte.

Toen kropen ze voorzichtig aan boord, gelukkig in het scherpe licht van de booglamp en bereikten over leege blikjes, peentjes, radijsjes, enz. de kajuit. Een groote krans vergeetmijnietjes hing over de lamp, die brandde en het lint met „Welkom" erop noodde vriendelijk tot binnenkomen.

„We ruimen nou niks meer op, hoor Kees," vond Dirk. „Dat kan Janus morgen doen. We gaan nou maffe. Even nog naar Heckie kijken. Kruip jij er vast maar in."

Met Heckie was het heelemaal in orde. Onstuimig begroette hij z'n baas. De verf had goed gehouden en hij had nog genoeg water, brood en rookvleesch.

Zoo vlug mogelijk ging Dirk ook naar bed en spoedig beeweet een zwaar tweestemmig gesnork, dat Dirk en Kees een heerlijk verkwikkenden slaap genoten na dezen dag vol inspanning, vermoeienis en ongewone bezigheden met verrassingen.

IV.

Rang, boem, bom, rom. Kees schrok wakker, vloog over-eind, met z'n hoofd akelig hard tegen de lage zoldering van zijn bedstee.

„Au, oh, verdomme, Dirk! Waar zijn we? Wat is t'er an de hand? Ze loope op het dak. Wat is dat, Dirk? Au, oh!”

't Was nog schemerig donker in de kajuit en bij 't wakker worden kon Kees zich niet erg gauw herinneren, waar hij eigenlijk was. Na een paar minuten drong dat langzamerhand tot hem door en, voorzichtig den angstig groeienden buil boven op z'n hoofd wrijvende, klom hij uit de bedstee en schudde Dirk bij de schouders.

„Wordt wakker, Dirk; d'r zijn lui aan boord gekomen. 'k Hoór ze loope. Wie zouwe dat zijn?”

Dirk bleef snorken, tot Kees hem ten einde raad een beetje water uit een bloemenvaas over z'n gezicht gooide, als onfeilbaar middel om Dirk weer tot de kille werkelijkheid terug te roepen.

Het koude water hielp dan ook probaat en Dirk vloog met een schreeuw overeind, stootte, evenals Kees z'n hoofd verschrikkelijk tegen de even lage zoldering van zijn bedstee en sloeg met een tweeden gil weer terug op z'n kussen.

In elk geval was hij nu wakker, maar 't duurde, net als bij Kees, nog eenigen tijd, voor hij zich duidelijk kon realiseeren, in welke omgeving hij zich bevond.

„Au, oh, verdomme! Wat is t'er? Getvergeme, me harses, au, verdullemel!” kermde Dirk en kwam kreunend onder de dekens vandaan.

Roem, bom, boem, knats, klonk het weer bovenop het dek en voetstappen verplaatsten zich vlug boven hun hoofd. Iets zwaars werd daar neergezet.

„Hé, wat is dat, Kees; en eh, hoe laat is het?”

„Grr, woef, woeff, grr!” klonk het achter den voorwand van de kajuit.

„Hoor, Heckie is ook al wakker geworden. Hoe laat? 'k Zal is zien!" zei Kees.

Hij keek op Dirks horloge, want hijzelf had er geen.

„Kwart voor acht, Dirk. Opstaan, we hebben nog het een en ander te doen. Om negen uur komt de vermielje al. Vort, kappie, deze dag zal ons zijn, de kroon op het werk!"

Boem, bons, rang.

Wie zou dat zijn, Kees?" vroeg Dirk weer. „O, ik weet 't al. Da's natuurlijk de eigenaar met de crapauds!"

Als om Dirk gelijk te geven, klonk daar de stem van den schipper:

„Opstaan, heeren; bij achten!" En hij bonsde hard op de deuren van de kajuit.

„In orde, schipper," antwoordde Kees. „We zijn ons al an 't ankelel!" En hij schoot gauw z'n matrozenpantalon over z'n pikzwarte roet-onderbroekje aan.

Nog altijd kreunend z'n hoofd wrijvende, begon Dirk zich ook te kleeden en Kees gooide de deuren van de kajuit open. Om even over achten waren ze klaar en had Kees al thee gezet op een der petroleumstellen. De schipper was bovenop en in de stuurkuip uit zichzelf ijverig aan den gang gegaan, om alle bewijzen van het ongepaste feestmaal en drinkgelag der onbekende gasten van dien nacht op te ruimen of schoon te maken.

Toen de eigenaar daarmee al haast klaar was, kwamen Dirk en Kees naar buiten, nadat Kees de kajuit had opgeruimd en de sporen van z'n roet-onderbroek in de bedstee zorgvuldig verborgen had.

Zoodra ze in de stuurkuip kwamen, werden ze begroet door een stevigen morgenwind en een morgenwensch van den schipper:

„Môge, heeren! Goed geslapen? Genade, dat wordt een flinke bries vandaag, heeren. Toch zal er wel wat zonneschijn komen, met zoo nu en dan een buitje. Wat zegt u van deze fauteuils, heeren? Uit me voorkamer. Dat zal wel naar de zin van de dames zijn, wat?"

En hij wees trots op twee groene crapauds, die nu in de

stuurkuip stonden en die hij had meegebracht op een handkar, welke nog vlak bij het water stond.

Dirk knikte tevreden en vlijde zich in één ervan neer.

„Ze zitten fijn, schipper,” vond hij, „dat zal de ouwe vrouw wel bevallen, zoo'n makkelijk zitje.”

„Nou en of,” vond Kees, die zich, rillend van de frissche ochtendlucht, in den anderen fauteuil had neergezet. „'t Kan niet beter.”

„Kom, stuur, ga jij nou ook niet voor anker legge,” bromde Dirk. „Kijk liever is na, wat er nog bijgehaald moet worde. Haal dat dan nog, terwijl ik me laat scheren. Is de kapper al op in deze wereldstad, schipper?”

„Zeker, meneer; u kunt nu al terecht, hoor. Vlak hier in de buurt, twintig huizen verderop,” lichtte de schipper Dirk in.

„Dank u wel; dan zal ik maar gauw gaan. U ruimt alles in de puntjes op, schipper?”

„'t Komt in orde, meneer. Genade, 'k heb wel grootere karwetjes in korter tijd opgeknapt!” blufte de schipper.

„Dat hebben we gisteravond wel gezien, ouwe jonge,” mompelde Kees tegen Dirk, toen ze samen over de plank naar den wal kropen.

Zoodra ze weer recht op aan den wal stonden, gaf Kees Dirk een overzicht van wat er alzo bijgehaald moest worden. Volgens hem nog twintig fleschjes bier, gebakjes, een kruikje Bols en wat fruit. Ook nog een paar blikjes zalm, sardines, kreeft, enz., want, zooals hem bekend was, hield de weduwe dolveel van hors d'oeuvre of een sla'tje. Daarom nog een paar flesschen mayonnaise en een twintig kropjes sla.

Dirk knikte toestemmend en op den dijk gekomen, ging ieder aan zijn taak: Dirk naar den kapper, om er zoo jeugdig, frisch en appetijtelijk mogelijk uit te zien, en Kees ging de winkels langs, om het „tekort” in de menage bij te vullen. Hij hoefde niet naar den kapper, omdat er een duidelijk verschil in uiterlijk moest bestaan tusschen hem en Dirk, daar Dirk kapitein was en hij stuurman en matroos. Hij was „ondergeschikte”, de eigenlijke bemanning.

Dirk was eerder terug dan Kees en vlijde zich neer in de kajuit, waar hij bleef liggen toekijken naar de werkzaam-

heden van den eigenaar, in afwachting van Kees en de gasten. Een kwartiertje na Dirk was Kees terug, bepakt en beladen, en datgene, wat hij niet had kunnen meenemen, werd direct gebracht. De eigenaar nam alles van Kees over en stouwde het op de juiste plaats, terwijl Kees weer aan boord kroop.

„'t Waait fijn hard, Dirk,“ stelde Kees vergenoegd vast, toen hij de kajuit binnenkwam.

„Gelukkig wel, stuur,“ antwoordde Dirk hard en zachtjes tot Kees: „Denk erom, stommeling, dat je me geen Dirk noemt en dat je van nu af alleen maar zeemanstaal uitslaat, vooral nu we aan boord zijn. En denk in 's hemelsnaam om je zee-mansgang. Dat gaat aan boord nog makkelijker, nietwaar? Hier, steek dit vast in je zak,“ en hij reikte Kees het pakje pruimtabak over, dat hij van huis had meegenomen, toen hij het op het allerlaatste moment nog op den schoorsteenmantel had zien liggen.

Kees knikte instemmend en propte het zakje in z'n broekzak, waardoor de spanning rond z'n derrière nog toenam.

„Zal ik nou maar alvast een pruim neme, kappie?“ vroeg Kees hardop aan Dirk en voegde er zachtjes aan toe: „Hoe doe je dat eigenlijk, zeg; je weet, ik heb nog nooit gepruimd!“

„Nee, geen kwestie van, nou nog niet, stuur!“ vond Dirk. „Straks komen de dames en dan gaat dat niet. Wacht maar, tot je soms eens een tijdje alleen aan 't roer staat. Dat gekwajjer kenne me nou nog niet hebbe.“

„Gelijk hebbie, kappie. Laat is zien. 't Is nou kwart voor negen. Over een twintig minuten is de vermielje voor de deur. Hoe krijge we ze an boord, kappie?“

„Ja, da's 't moeilijkste van alles. We zullen de schipper eens vragen, hoe dat het beste kan. Kom mee.“

De schipper wist er wel wat op. Dames durfden nou eenmaal niet over zoo'n plank. Maar hij zou de plank op de hoogte van den mast leggen en dan de giek vieren, alsof ze heelemaal voor den wind voeren. Dan viel de giek loodrecht op het schip en vlak langs de loopplank. Als iemand dan de giek vasthield, hadden de dames een mooie leuning, om voorzichtig over de plank aan boord te komen. Hij zou

dan wel de behulpzame hand bied enen alvast de giek uitzetten. Terwijl de schipper daarmee bezig was, werd het bier gebracht. Even later de rest van wat Kees had besteld.

Net was de schipper klaar met de giek, toen een auto ronkend stilhield voor de keet op den dijk.

„Daar is de vermielje, kappie,” fluisterde Kees zenuwachtig. „Hou je nou goed, hoor! Je moet ze tegemoet gaan om ze te ontvangen. Gauw maar.”

Zoo goed en zoo kwaad mogelijk liep Dirk nu rechtop over de plank, krampachtig steunend op de giek, die altijd nog meer dan voldoende speling overliet, om van de plank te vallen, vooral toen Dirk hem in z'n angst te veel opzij duwde en zich eraan vastklampte. Gelukkig bleef hij er nog aan hangen, onder den oksel van z'n linkerarm, vol leedvermaak gadeslagen door Kees. De schipper hield Dirk veilig aan den wal en met den schrik nog in z'n beenen stapte hij zoo vlug mogelijk over het erf naar de keet.

Toen Dirk de buitendeur opende, werkte de weduwe zich juist achterwaarts uit het portier en de chauffeur had een stapel bagage op de smalle stoep gelegd, daarbij ijverig geholpen door Arie, de zoon des huizes.

Door het achterportier wuifde Bets druk naar Dirk, die minzaam lachte, boog en salueerde. Oogenblikkelijk daarna bood hij de weduwe de behulpzame hand bij het uitstijgen en begroette haar met aandoenlijke zorg, waarbij hij haar stevig de hand zoende. Opoe, die naast Bets achterin gezeten had, knikte beheerscht, maar niet onvriendelijk. Ook Bets en de grootmoeder werden door Dirk bij het uitstijgen geholpen en begroet. Arie juichte aan één stuk door en zong van opgewondenheid voortdurend 't laatste repertoire straatliedjes.

Royaal rekende Dirk af met den chauffeur en noodigde daarna de dames uit hem te volgen naar zijn schip.

„Voorzichtig aan maar, dames; 't is hier een beetje donker, pas op.”

Allen volgden hem en ieder droeg flink wat bagage. Alleen opoe struikelde een keer in 't halfduister, viel op handen en knieën, maar bezeerde zich niet. Ook haar humeur leed er nog niet onder en in vroolijk drukke stemming be-

reikte het gezelschap het volle licht op het erf. Het woel stevig, maar een heldere zon kwam toevallig achter een paar dikke wolkenbanken vandaan en gaf alles een frisch en helder voorkomen.

„Kijk, dames, daar ligt nu ons schip!” en met een breed gebaar wees Dirk op den boeier, die op z'n voordeeligt uitkwam en waarop Kees als matroos druk bezig was met zwabberen, om zich een houding te geven. De schipper stond bescheiden bij de plank op den wal.

„Sjonge, sjonge, wat een pracht van een schip, en wat 'n enorm groot schip, meneer Hamersteen!” vond de weduwe. „Daar moet je toch wel een goed zeeman voor zijn, om zoo'n schip te besturen,” en bewonderend lonkte ze naar Dirk, die trotsch z'n borst vooruit stak en antwoordde:

„Ach, mijn lieve mevrouwtje, een peulschilletje. Dit is nog maar een klein zeeschip. Dan had u die andere schepen moeten zien, waarmee m'n maat en ik over de wereld hebben rondgezwalkt.”

„Hoe heet het schip, meneer Hamersteen?” vroeg Bets nieuwsgierig.

Dirk schrok zich een ongeluk, want hij wist het niet. Daar had hij niet eens naar gekeken. Allemachtig! Maar gauw een grapje van maken!

„Kunt U dat niet raden, juffer?” lachte Dirk kramperig. „Hoe zou zoo'n schip nou heeten? Raai is?”

„Zeester?” vroeg Bets.

„Mis, mis!” juichte Dirk, wat al te druk.

„Hè? En dat staat op die reddingsboei,” antwoordde Bets nuchter, en ze wees verwonderd op een boei, die tegen den mast aan stond.

„Watte, eh, waar dan?” stamelde Dirk verward. „Oh, eh, ja. Ach, dat u dat nu ook zoo direct moest zien. 'k Had u zoo graag een tijdje willen laten raden. Maar nou u het toch al in de kluisgaten gekregen hebt, ja, „Zeester” heet-ie. Een mooie naam, hè?”

Bets knikte instemmend en hield haar schreden in, omdat het gezelschap aan het begin van de loopplank was aangekomen. Daar stond de schipper en hield de giek zoo goed

mogelijk in bedwang. Zoo nu en dan wilde de wind de giek over de plank heen naar voren drukken, en dan was het natuurlijk goed opletten. Arie was met de zorgeloosheid der jeugd al over de plank heen gehuppeld en over den emmer, welken Kees met dezelfde zorgeloosheid had laten staan, juichend aan boord gesprongen. Kees zelf stond geïnteresseerd toe te kijken, steunend op z'n zwabber, een goed eind van de loopplank af.

Dirk, die met de weduwe voorop liep, bleef staan bij het begin van de plank en wendde zich met angst in 't hart en een mislukte lach op z'n gezicht tot de weduwe:

„Mag ik u over de valreep helpen, mevrouwjtje? 't Ding is wat smal en eischt voor een mensch alleen wat veel vaardigheid om aan boord te klimmen. Steunt u maar op deze boom en geef mij maar een stevige hand. Goed zoo!”

Dirk moest achteruit loopen en het angstzweet parelde op z'n voorhoofd. De plank boog griezelig ver door onder hun gewicht en één keer tastte Dirk achterwaarts mis, doch had gelukkig de giek stevig in den hoek van den elleboog. Een klein gillette van Bets en een gedempt lachje van Kees was het eenige gevolg. Voetje voor voetje bereikte het tweetal het gangboord en Dirk stapte achterwaarts in den emmer koud water, dien Kees daar, zoo stom mogelijk, had laten staan. Met opeengeklemden kaken struikelde Dirk eenige passen achteruit, bleef de weduwe stevig vastgehouden en botste tegen den mast. De emmer rolde kletterend opzij door het gangboord, zoodat de weduwe daar gelukkig niet over viel.

„Neem me niet kwalijk, mevrouwjtje, dat ik u zoo ruw binnen boord haalde, maar welke idioot zet er nou een emmer op zoo'n plaats? Hè, stuurman, wat is dat voor een landrottestreek? Ongelukke makel Vort, haal weg dat ding!”

Kees, die wat verder naar voren gevlucht was, toen hij z'n stommitieit had ingezien, stapte langzaam naar achteren, naar gelang Dirk en de weduwe het achterschip bereikten.

„Zoo, is het geluksdiertje weer aan den gang, meneer Hamersteen? Nou hier kant-ie alleen z'n eige spulle verinne-

were. Wat een pracht van een schip anders, meneer Hamersteen. 't Lijkt wel een drijvend patriciërshuis!"

Behoedzaam leidde Dirk haar het trapje van het gangboord af naar de stuurkuip en deed haar neerzitten in één der fauteuils.

„Maak het u hier nou maar even gemakkelijk, mevrouw. Ik ben zó terug, hoor! Even uw moedertje de hand reiken. Kijkt u maar vast eens rond hier. Leuk, hè?"

Dirk ging gauw weer naar voren, zoo nu en dan even omkijkende naar de weduwe, en dan wisselden ze glimlachjes.

Bets en opoe stonden nog aan den wal. Bets had al een keer één stap gedaan, maar was snel weer getireerd. Ze vond het meer dan griezelig om over zoo'n zwiepende plank hoog boven water te loopen. Arie schreeuwde allerlei aanwijzingen en wilde haar tegemoet gaan om te helpen, doch Kees hield hem terug, raapte al z'n moed bij elkaar om Bets van dienst te kunnen zijn, gooide z'n zwabber neer en liep zoo kordaat mogelijk over de plank, geen oogenblik zijn hand van de giek.

„Morgen, juf, hier ben ik al. Geef mij maar een stevige hand, juf. Nou zijn we op 't water, hoor en u breng ik zeker geluk, nu."

„Een oogenblikje, meneer Hoefnagel! Erg vriendelijk van u, maar helpt u eerst oma even. Kom daarna mij maar halen," antwoordde Bets zenuwachtig.

„Net zooals u wilt, juf. Komt u maar, mevrouw."

Aarzelend zette opoe een voet op de plank en greep Kees' hand, alsof ze die nooit meer zou loslaten. Raadgevingen werden Kees toegeschreeuwd door Dirk en Arie moedigde opoe aan. Voetje voor voetje ging het langzaam vooruit. Kees liep net als Dirk met de weduwe en glimlachte voortdurend over opoe heen naar Bets, die z'n geheele aandacht in beslag nam door haar mooie beenen. Ook de schipper, die de giek hield, keek vol belangstelling naar Bets' aardige figuurtje. Door deze afleiding stapte Kees mis, viel met z'n volle gewicht tegen de giek en deze ontglijpte aan de handen van den onoplettenden schipper, zwaaide een eind terug en nam Kees mee van de plank, terwijl opoe zich krijschend aan hem vast-

klampte en haar beenen zoo hoog mogelijk optrok. Halverwege den wal en het schip bleef de giek stilstaan. Gelukkig was opoe niet zwaar en had Kees kans gezien om één been over de giek te gooien, waaraan hij nu dus hing met één hand en één knieholte, terwijl opoe krijschend aan z'n anderen arm hing en zich met haar vrije hand aan z'n broeks-
pijpen had vastgeklemd.

De weduwe was ontsteld uit den fauteuil opgestaan en riep:
„Moeder, moeder, kom hier!”

Dat wilde opoe natuurlijk heel graag, maar niemand scheen te bedenken hoe, totdat de schipper, die wel vijf keer genade riep, van z'n schrik bekwam en zoo snel mogelijk op 't schip sprong, om de giek heelemaal binnen boord te duwen.

Toen dit gebeurd was, hingen Kees en opoe net boven de stuurkuip en met een zucht van verlichting werd opoe door drie paar handen in ontvangst genomen en in den fauteuil neergevlijd, waarboven ze juist terecht gekomen was.

Gelukkig had de weduwe geen tijd voor Kees, die daar wijselijk gebruik van maakte om zich te laten zakken en gauw naar voren te sluipen, bang, dat hij de schuld van alles krijgen zou. Dat liep echter nogal los, want Dirk redde de situatie door hem luid te prijzen om z'n tegenwoordigheid van geest, waardoor hij opoe niet had losgelaten. Oogenblikkelijk verzachtte de woedende blik, waarmee de weduwe al naar Kees zocht en sloot ze zich aan bij Dirks lofuitingen, al was het dan ook in zeer gematigde termen.

Bets stond nog op den wal en had nu nog veel minder moed om aan boord te komen over de plank. Toen ze echter goed begrepen had, dat dank zij Kees opoe niet in het water gevallen was, kwam ze huiverig vooruit en reikte Kees haar hand. Vrij vlug en zonder ongelukken bereikten ze het schip en met haar waren nu allen aan boord. Ook de schipper, die rap de bruine dekzeilen begon weg te nemen, waaronder het grootzeil en de fok waren opgeborgen.

„Genade, ziezoo, heeren; nu hebt u alleen maar deze banden los te maken, dan kunt u het zeil hijschen. Ik ga nu de motorboot halen en u kunt de plank binnen boord nemen. Over een kwartier ben ik hier met het motorbootje, heeren.”

„In orde, schipper; we zijn klaar, hoor! Maak maar wat voort, want we verlangen uit dit gat te komen.”

Intusschen was opoe wat van den schrik bekomen, had haar kleeren weer in orde gebracht en haar kapotheidje den goeden stand teruggegeven.

Spoedig keerde de vroolijke stemming weer terug en tapte men zelfs aardigheden over het avontuur van opoe, die nu ook eens gevlogen had. Volgens opoe was het echter geen hoogvlieger geweest, die haar had meegenomen — en dat waren allen, zelfs Dirk, met haar eens.

„Kom aan, dames, het duurt nog een kwartier, voor ze ons hier uit dit gat brengen en in dien tijd kan ik u dus mijn schip laten zien. Kijk maar eens rond. Dat is de kajuit, ga maar eens binnen kijken!”

Allen volgden hem. Kees bleef bescheidenlijk in 't gangboord staan.

De gasten waren verrukt. De weduwe was zelfs aangedaan door de bouquet en de kransen met „Welkom” erop en Dirk zag kans, haar stiekum toe te fluisteren, dat hij die speciaal had laten komen met een heel bijzonder doel, dat alleen voor haar bestemd was.

Begrijpend en met hoopvolle verwachting knipoogde de weduwe tegen Dirk en drukte hem heimelijk de hand.

Overal neusde men rond en keek in alle hoeken en gaten. De enorme hoeveelheid en verscheidenheid van de proviand viel iedereen op en Dirk verklaarde dat, door erop te wijzen, dat dit wel noodig was, omdat hij en Kees nooit wisten, wanneer ze terug kwamen, als ze het zeegat eens uitgingen.

„En blijft u dan 's nachts op het water, meneer Hamersteen? Zoo maar in 't donker?”

„Natuurlijk, lieve juf,” antwoordde Dirk, „da's heel gewoon. Dan gooiën we het anker uit en gaan weer verder, als we wakker worden. 's Avonds in 't donker is het ook heel gezellig aan boord!”

Toen alles bezichtigd was, ging het gezelschap naar voren en Kees deed het luik van het vooronder open. Oogenblikkelijk stak Heckie z'n kop eruit, want hij was alvast tegen de steile trap opgelopen. Dirk schrok weer. Heckie was hij

zoowaar het laatste half uur heelemaal vergeten!

Bets gaf een gillette van schrik, toen zoo plotseling die vreemde hondkop met die hel witte streep tusschen een paar felle, wilde oogen te voorschijn kwam. De weduwe deed angstig een pas achteruit en kneep in Dirks arm. Opoe bleef gewoon, maar Arie was een en al belangstelling.

„Hé, wat een rare hond! Kijk is, moeder, wat een groot, gek beest!”

Intusschen was Heckie heelemaal aan dek gekomen en vertoonde zich ongekunsteld in z'n zonderlinge uiterlijk, alsof hij niet beter wist of hij was zoo geboren.

„Gut, 'k heb wel een hond hooren blaffen daarnet, maar ik wist niet, dat het daar vandaan kwam. Is dat ook een kajuit, meneer Hamersteen?”

„Ja, in zekeren zin wel, lieve juf. Het is echter wat ruwer en eenvoudiger. We gebruiken het ook als bergplaats. Kom maar eens kijken.”

Allen volgden Dirk en neusden nieuwsgierig rond in het vooronder. Intusschen legde Kees Heckie vast aan het zware handvat van den ingang naar het vooronder en Heckie ging kalm liggen naast het hokje. Niemand had opgemerkt, dat dit toch voor Heckie veel te klein was. Vlug inspecteerde Kees Heckie's kleuren en met een zucht van verlichting constateerde hij, dat de sloopshond gelukkig niet behoefde te worden bijgeverfd.

Het gezelschap kwam weer boven en Heckie begroette de weduwe, alsof ze een oude kennis was. Hij snuffelde aandachtig aan de punt van haar linkerschoen, maar geen slagroomgeur merkende, sprong hij dartzel op Dirk af en blafte schel.

„Hé wat een eigenaardig dier is dat, meneer Hamersteen. Hij lijkt nog grooter as die hond uit de theetuin.”

Dirk aaide Heckie voorzichtig over z'n kop en roemde z'n trouw en waakzaamheid.

„Ja, zonder Heckie varen we niet graag uit, mevrouwetje. Dat is als 't ware een levende mascotte voor ons.”

„Wel-wel,” mengde opoe zich in het gesprek, „dan hebben we dus nou twee geluksdiertjes an boord. Ik hou het dan

maar bij dien hond, hoor! Dat lijkt me nog de beste van de twee!"

Dirk grinnikte en Kees grijnsde wat. De weduwe betuigde openhartig haar instemming en keek naar Kees, alsof ze zeggen wou: „Dat heb je goed gehoord, hè? Gedraag je dus gewoon en verder niks!"

Arie was druk en vroeg over alles, wat hij zag, inlichtingen aan Dirk of Kees, waardoor hij ze dikwijls in groote verlegenheid bracht en Dirk al z'n levendige fantasie moest te hulp roepen om uit de impasse te geraken.

Toen de gasten alles gezien hadden, verzamelden zij zich weer in de stuurkuip en opoe ging in de kajuit zitten, omdat ze het aardig frisch vond in de morgenlucht buiten. De anderen konden het door hun jonger bloed beter hebben en bleven in de stuurkuip zitten, om getuige te zijn van de handelingen, wanneer de motorboot gekomen was.

Dirk liep nog even vlug naar voren en keek Heckie na. Kees kwam bij hem en Dirk drukte hem nog eens goed op z'n hart vooral te denken aan z'n zeemanstaal en andere veronderstelde zeemaneigenschappen.

„'t Komt in orde, Dirk. 't Gaat best hè, tot nog toe, vin-je niet?"

„Alleen heb je in dit korte oogenblik al bijna m'n toekomstige schoonmoeder verzope en mij m'n nek late breke, kaffer!" bromde Dirk tusschen z'n tanden.

„Nou jô, wat betreft dat verzuipe van die schoonmoeder, daar verlangen genoeg getrouwde mannen naar en die emmer, dat was een kleinigheid. Jij moet ook een beetje uitkijken."

„Nou, zand erover. 'k Ga weer naar de gasten. 'k Zal wel roepen, wat je doen moet. Let goed op mij, hoor!" waarschuwde Dirk en daalde vlug weer af in de stuurkuip.

Met argusoogen bewaakte Kees nu zijn „kaptein", om zoo goed en snel mogelijk elken wenk of ieder bevel van hem ten uitvoer te brengen.

Dirk was echter al spoedig in een vroolijk gesprek gewikkeld met de weduwe en Bets. Zoo nu en dan kwam er een rake opmerking van opoe uit de kajuit. Dat duurde zoo

een minuut of tien, toen Arie, die verlangend op den uitkijk was gaan zitten, schreeuwde:

„Daar komt de motorboot, meneer Hamersteen! Daar hebbie 'em! Wat gaat-ie hard!”

En hij wees op een kleine motorboot, die in volle vaart om een bocht van den vliet kwam aanstuiven en een breede boeggolf met schuim naar beide zijden stuwde.

Dirk sprong uit z'n fauteuil, keek even en riep naar Kees: „Hé, stuur, haal de valreep binnen boord en maak los van de wal! Daar komt de sleeper!”

Snel en vlug deed Kees, wat bevolen werd en de weduwe knikte zelfs tevreden. Binnen twee minuten was de motorboot bij den boeier, keerde om en lag toen met den achterstevan vlak tegen den voorstevan van de „Zeester”. De schipper-eigenaar stond achterin de motorboot en een kennis van hem zat aan het stuur daarvan. Handig wierp de schipper een sterke lijn aan boord en Kees maakte vast op zijn aanwijzingen. Dirk was naar voren gekomen om toe te zien en fluisterde Kees nog vlug in 't oor:

„Denk eraan, dit schip heet „Zeester”, hoor! Daar had ik verdorie nog niet eens op gelet!”

„Zeester? Best, kappie; goed dat ik 't weet!”

Dirk ging weer naar achter en riep:

„Alléh, stuur, kom gauw an 't roer, want we gaan weg!”

„Alles klaar, heeren?” riep de schipper.

„Alles in orde, schipper!” riep Dirk. „Trekke maar!”

De motorboot zette aan, Kees snelde naar het roer en allen keken belangstellend naar den wal. De „Zeester” kwam echter niet van haar plaats.

„Heidaar, heeren! Er zit zeker nog een lijn vast. We komen niet vooruit. Ja, daar, ziet u wel; op de achterbolder van de stuurkuip!”

Dirk zocht even en waarachtig, daar zat nog een touw vast aan den wal.

„Alléh, stuur, kijk toch uit! Maak los dat touw, of wou je die paal meenemen?”

Bets gichelde en ijverig haastte Kees zich om het touw los te maken. Zoodra dat gebeurd was, trok de motorboot

weer op en nu volgde de „Zeester“ oogenblikkelijk.

„Nou oplette, stuur, want 't is hier maar nauw en we zijn an 't groote water gewend, hoor!“

„'t Komt voor mekaar, kappie,“ balkte Kees. „'k Zal goed uit me spuigate kijke, hoor!“

Bets gichelde en zelfs de weduwe kramplachte. Dirk stond op met ingehouden woede en deed, alsof hij even achterin de stuurkuip moest zijn.

„Verdomme, idioot, zeg niet zulke onbeschaamde dinge. Kluisgate, kaffer! Wat moete de gaste wel van ons denke?“

„Getvergeme, ja, 'k raak ook heelemaal in de war. Kluisgate, spuigate, d'r zijn zoo'n hoop gate in zoo'n schip.“

„Nou, in elk geval goeie en nette zeemanstaal, hoor!“ waarschuwde Dirk en zocht z'n fauteuil naast de weduwe weer op.

Intusschen hadden ze een goede vaart gekregen en waren ze al in de bocht van de vliet. Om die bocht heen kon men het Y al zien langs wat struikgewas en laag weiland, dat de zachte oevers vormde van deze landelijke vaart, die niet veel meer was dan een breede sloot. Kees stond aan het roer met een echte zeemanshouding en rilde zoo nu en dan door den frisschen wind. Het woei heel hard, maar slechts zelden verdween de zon achter een donkere wolkenmassa en dan was het beslist kil.

Ze waren nu dicht bij de bocht. Dirk was opgestaan om eens rond te kijken en stond voor den ingang van de kajuit. Plotseling hoorde men hard schreeuwen uit de motorboot. Vlak daarop een hevige schok. De weduwe sloeg met haar fauteuil achterover, Dirk verdween met een dreun van de trap in de kajuit en Kees beschreef een kleine boog door de lucht, om daarna met z'n hoofd vooruit op den vloer van de stuurkuip terecht te komen. Bets en Arie, die op de bank in de stuurkuip zaten, schoven alleen ongeveer een meter opzij en poe krijschte van schrik in de kajuit.

Dirk vloog aan dek en keek naar den wal. De motorboot dreef een meter of dertig verder met gebroken tros en de „Zeester“ zat meer dan een meter in den zachten oever. Heckie, die verschrikt en nieuwsgierig was opgestaan, keek

over de reeling in de groene wei, bedacht zich niet lang, sprong overboord en rolde zich vroolijk in het gras heen en weer, stond toen plotseling weer op en deed op drie pooten heel ongegeneerd een eindeloozen plas tegen den boeg van de „Zeester“. Want Heckie was een zindelijke hond.

Dirk en Kees sprongen eveneens in de wei en probeerden de „Zeester“ weer geheel in haar element terug te brengen. Dat lukte pas, toen de twee mannen uit de motorboot kwamen helpen. Zonder voorafgaande waarschuwing schoot de „Zeester“ achterwaarts terug en op 't laatste moment kon Dirk zich nog met z'n buik op de reeling werken. Kees was minder gelukkig, want hij klampte zich, vrij onverstandig, vast aan het laaghangende anker, waardoor hij tot over de knieën door 't water werd gesleurd. Op zijn roepen keek Dirk eerst verbaasd naar alle kanten rond en ontwaarde eindelijk zijn stuurman aan het anker, nadat de eigenaar onder veel genade's hem op Kees attent gemaakt had.

Heckie was het land opgedarteld, zoover het touw het toeliet en toen de „Zeester“ terugschoot, was hij haar onder hevig verzet in het brakke sop gevolgd en zwom voor het anker heen en weer. Dat zag Dirk, toen hij bezig was Kees binnen boord te hijschen en van schrik liet hij Kees bijna weer los.

„Getvergeme, Kees! Heckie, kijk Heckie nou toch. Alle Jezus, nou verschiet-ie van kleur! As de weduwe dat in de gate krijgt, zal er wat gebeure. Haal em op!“

Kees was binnen boord gekomen en keek met even groote schrik naar Heckie, die nu recht vooruit bleef zwemmen, alsof hij de „Zeester“ wel even naar de Oranjesluizen brengen zou.

„Gauw, Kees, heel em op en dan as de bliksem in 't vooronder met de sloopshond. Hoe vlugger hoe beter!“ beval Dirk.

Kees haalde Heckie binnen boord, door hem als een zwaren visch op te halen. Dirk moest nog helpen, want Heckie was zwaar en toen hij eindelijk aan dek was en zich eens goed had uitgeschud, bleek hij egaal bruin te zijn en geen spoor van wit meer over te hebben. Zelfs de vlek op z'n kop was totaal verdwenen.

Niemand zag het gelukkig nog en zoo snel mogelijk loodste Dirk Heckie het vooronder in, terwijl Kees voor het luik ging staan. Spoedig was Dirk weer boven en wendde zich zenuwachtig tot Kees. „Wat stond je nou toch te lummele an 't roer, ezelsveulen! Je ken met een schip geen bochte afsnijden. Je zit niet in een kermiswage op de heil Je stuurt de heele mikmak nog in de war!”

„Nou, ken ik er wat an doen, Dirk? Ik douwde het roer naar die kant en de „Zeester” vloog de andere kant uit. Nou weet ik tenminste, dat-ie net andersom gaat, as dat ik hem stuur. Daar zal ik rekening mee houden. 't Zal niet meer gebeuren, Dirk. Nou ken ik het wel, hoor. Kijk, daar komme ze weer met de motorboot!”

„Genade, heeren, dat loopt nog goed afl 't Is gelukkig een zachte oever hier. Genadel 't Is opletten in deze sloot. We zullen maar langzaam optrekken tot we op het Y zijn, vindt u niet? Ik zal de einden maar even an mekaar knopen, dat houdt wel een oogenblikkie! Genade!”

De schipper greep het eind van het sleeptouw, dat nog van de „Zeester” afhing en verbond haar weer met de motorboot.

„Opgelet, heeren, daar gaat-ie weer!” en de schipper wenkte, dat ze naar achter aan 't roer moesten gaan. Beiden snelden naar de stuurkuip en Kees nam z'n plaats weer in, achterdochtig gadegeslagen door de weduwe en haar moeder, die beiden in een fauteuil lagen, want opoe wilde niet langer in de kajuit blijven, zoolang ze nog zoo dicht bij den wal waren.

Dirk maakte z'n excuses voor dit onprettige intermezzo en maakte z'n gasten er opmerkzaam op, dat dergelijke kleinigheden zoo vaak gebeurden, wanneer men op het nauwe water was. Opoe maakte de griezelige veronderstelling, wat dan wel de grootigheden op het wijde water zouden zijn en ongerust begon zij Kees te observeeren, doordat 'n onbestemde angst bij haar begon op te komen.

Na een paar minuten waren ze uit de vliet en kwamen ze op het Y. Een heel sterke westenwind woei recht naar de Oranjesluizen, die duidelijk zichtbaar waren in de verte.

Flinke golven rolden op de „Zeester“ aan, die daarop waardig reageerde, door langzaam met de golven mee te deinen, zoodat de opvarenden alvast een voorloopigen indruk kregen van datgene, wat hen op de Zuiderzee te wachten zou staan.

Het deinen van de „Zeester“ was niet onaangenaam en hinderde niemand. Dat is vaak zoo, wanneer men met de golven meevaart, zoodat het stooten van het schip door het geleidelijk opnemen achterwege blijft. Er gebeurde niets en alles leek in orde. Het vertrouwen keerde bij opoe terug en de gasten keken belangstellend naar de rivier, de schepen en gebouwen, waar ze langs voeren. Dat duurde zoo een kwartier en toen waren ze de sluizen al aardig dicht genaderd. De motorboot gooide het touw los en kwam even langszij. De schipper-eigenaar klom aan boord en wendde zich tot Dirk.

„Genade, meneer, een flinke wind. We kunnen nu wel losgooien. U ligt nu recht voor de Oranjesluizen. Ik zal nog even de fok voor u hijschen en alleen op de fok loopt u er al hard recht in. De linkersluis maar nemen, meneer, want daar zijn ze nef uitgevare, ziet u wel?“

Dirk knikte begrijpend.

„Wanneer u nu vlak bij de sluizen bent, zou ik de fok maar neerlaten tot voor drie kwart en wanneer u het remmingswerk met de haak te pakken hebt, dan alles maar naar beneden, want er zit veel gang in de „Zeester“. Nou, ik zal even de fok ophalen.“

De schipper liep naar voren en heesch de fok, die voor den mast over een ijzeren rail heen en weer kon loopen met laveeren. Dirk, Kees en de gasten keken toe en hoe hooger de fok klom, hoe meer bezorgd Dirk en Kees zich voelden worden over de enorme afmetingen van het kleinste zeil. De fok trok als een stier en bolde strak onder den geweldigen druk van den sterken wind. Oogenblikkelijk hadden ze al veel meer vaart, dan toen ze nog gesleept werden en een breede boeggolf met schuim werd door de „Zeester“ opzij geworpen op haar weg, dien zij door het woelige water kliefde. De fok stond goed en wel en de schipper kwam beleefd afscheid nemen.

„Genade, heeren, een stijve bries; goed uitkijken maar. U vindt het nu verder wel, hè? Goede reis en veel plezier, dames! Goede reis! Genade!”

De schipper groette, klom weer aan boord van de motorboot, gooide los, zwaaide nog eens en keerde op zijn weg terug. De „Zeester” vervolgde haar route, voortgestuwd door de enorme fok op de kracht van den zwaren wind en snelde als een paard, dat den stal ruikt, op de open Oranjesluizen af. Een groote motorvrachtboot voer voor hen uit, gevolgd door een flinke sloep, die door een dikken tros met den achterstevan van de vrachtboot verbonden was en dansend op de golven meesprong in het zog van het groote schip.

Na eenige oogenblikken had de „Zeester” in volle vaart het remmingswerk bereikt en herinnerde Dirk zich, dat de fok naar beneden moest, zooals de schipper had gezegd. Kees stond aan het roer en kon daar niet vandaan, dus stapte Dirk gauw naar voren en probeerde de fok naar beneden te halen. Dat ging echter niet erg vlug, want hij moest eerst kijken, hoe de schipper den fokkeval had vastgemaakt. Eindelijk had hij in de gaten, dat hij alleen maar een lus had los te trekken, maar toen waren ze ook al bijna halverwege de sluis. Zeer toevallig had Kees de goede sluis genomen en wat dat betreft hadden ze dus geluk.

De „Zeester” liep met de fok nog hoog op de sluis binnen en de sluiswachter, die dat onverantwoordelijk vond en in strijd met de voorschriften, snelde hen tegemoet, zwaaiende met z'n armen en schreeuwende:

„Neer je zeil, kaffer! Neer dat zeil! Maak vast, remme, remme!”

Vlak daarop vond Dirk de lus en kwam de fok snel naar beneden. De sluiswachter gilte nog van „remme, remme, gooi op een lijn, een lijn!” Maar dat begrepen de opvarenden niet en Dirk liep weer naar achteren, inplaats van voorop te blijven.

„Remme roept die grappemaker, Dirk!” zei Kees. „Maar 'k heb nog geen rem kenne vinde hier in de buurt.”

De groote vrachtboot, die voor hen uitvoer, had intusschen vastgemaakt in de sluis en met groote vaart stootte de „Zee-

ster" recht op den achterstevan daarvan af. Op z'n dooie gemak zocht Dirk onderwijl een touw om de „Zeester" vast te houden, totdat ze verder konden gaan. De weduwe en opoe wisselden van gedachten over de onwellevende houding van het sluispersoneel, dat vloekte en gilde en om touwen riep en zij prezen Dirk, die een dergelijke houding negeerde en kalm zijn plicht scheen te doen.

Er zat een man in de bijboot van het vrachtschip, dat even voor de „Zeester" de sluis was binnengelopen. Hij hoosde het water uit de sloep en zag plotseling de „Zeester" met groote snelheid op zijn sloep en vrachtschip afstuiven. Luidkeels gillende sprong hij uit de sloep en klom tegen de sluis op, waar hij zich vloekend voegde bij het sluispersoneel. Het volgende oogenblik ramde de „Zeester" in groote vaart den achterstevan van de vrachtboot en kraakte onder hevig gesplinter den sloep tusschen den sluismuur en haar berg-hout. Met een zwaren schok kwam de „Zeester" tot stilstand. De mast schudde ervan en voor de tweede maal sloeg de weduwe met haar fauteuil achterover. Zij klampte zich vast aan de crapaud van haar moeder en sleurde opoe mee, die achterover in de kajuit verdween, terwijl haar crapaud den toegang daartoe met het onderstel versperde.

De consternatie was groot. De sluiswachters sprongen aan boord, grepen touwen en maakten de „Zeester" vast van voren en van achter. Rustig lag ze nu langs den sluismuur, als een olifant, die pas in dolle woede was losgebroken, zijn kracht getoond had en nu weer in bespiegelende mijmering teruggezonden was, zich niet bekommerende om de schade, die hij had aangericht.

Terwijl Bets en Arie hun moeder en grootmoeder weer opvischten en Kees zich pijnlijk oprichtte uit de stuurkuip, voldeed Dirk aan het onvriendelijke verzoek van het sluispersoneel en den schipper van de vrachtboot en klom op de sluis. De sluiswachter wilde z'n naam weten en of hij de eigenaar was van de „Zeester". Dirk bevestigde dat en er blonk twijfel in de oogen van den wachter, die alle schepen uit de buurt kende.

In elk geval had Dirk de schade te vergoeden, die door

den schipper van de vrachtboot op f 50,— werd geraamd. Intusschen waren de gasten van hun eersten schrik bekomen en luisterden in angstige spanning toe naar de woordenwisseling op den wal. Met een hautain gebaar nam Dirk z'n portefeuille, gaf den schipper f 50,— plus f 5,— voor den schrik en daarmee veranderde de stemming van de lui op den sluismuur van woede en verontwaardiging in toegeeflijke vergevensgezindheid. Ook de sluiswachter kreeg een flinke fooi en een paar sigaren en toen kreeg de sterke wind van alles de schuld en begrepen de menschen aan den wal ook, dat iedereen wel eens een ongelukje houden kon.

Alras had de vrouwelijke nieuwsgierigheid den angst overwonnen en gingen de weduwe en de andere gasten de versplinterde sloep eens in oogenschouw nemen. Trotsch bewoog de weduwe zich over het schip en keek nog trotscher naar Dirk, die zoo kalm gebleven was en zonder eenig bezwaar royaal de schade had vergoed. Dat was tenminste een mán en dit ongelukje was natuurlijk niet zijn schuld, maar gewis van dien stompzinnigen stuurman-matroos, die nu weer bij 't stuur stond en bibberde, alsof t-ie het koud had, maar natuurlijk beefde van de zenuwen.

Onder deze gebeurtenissen door was de sluis volgelopen en gooide het vrachtschip alweer los. Kameraadschappelijk wuifde de schipper „vaarwel“ en Dirk wuifde terug. De weduwe volgde zijn voorbeeld en zwaaide, aangedaan over zooveel maritieme sportiviteit, met haar zakdoek. Dirk en de weduwe stonden voorop en het sluispersoneel bood vriendelijk aan hen aan een touw de sluis uit te trekken, dan hoefden ze niet te boomen. De fok konden ze direct weer ophalen, wanneer ze uit de sluis waren.

Verheugd, dat hij zoo gemakkelijk van het boomen afkwam, reikte Dirk een touw toe en maakte het flink vast op den stuurboordsbolder van den boeg Alras waren ze zoo uit de sluis en Dirk haalde het touw binnen boord, dat het sluispersoneel aan het eind van den sluismuur had losgelaten. Er werd weer gewuifd en gezwaaid en goede reis toegewenscht. Dirk haalde de fok weer op, zoo hoog mogelijk, al werd hij wel wat bang voor dat enorme stuk zeildoek, dat

fok genoemd werd. Om alles goed te doen, bond Dirk den fokkeval aan een zware klamp of kikker onderaan den mast vast en legde er een paar stevige knoopen op. Ziezoo, die zat goed; een knaap, die dat los zou krijgen.

Al spoedig had de „Zeester” weer haar flinken gang alleen op de fok en werd zij voortgestuwd door den krachtigen wind, die bij juiste waarneming zoo ongeveer uit het West-Zuidwesten kwam en dus een tikje op den Noordelijken wal van het Buiten-Y stond. Alles herademde aan boord, nu er nergens iets vlak in de buurt was, waar ze op konden loopen en opoe begon zich weer meer te interesseeren voor de omgeving en het schip zelf, evenals alle anderen en speciaal ook de weduwe Bolgras en haar zoontje Arie.

„Hé, meneer Hamersteen, dit groote zeil, moet dat niet opgeschen worden? Ik heb nog haast nooit gezien, dat zoo'n schip alleen op dat voorzeil voer,” vroeg Arie en hij drong verheugd verder aan: „Mag ik meehelpen om dat groote zeil te hijschen, meneer Hamersteen?”

Dirk knikte van ja, hoewel hij, staande voor de practijk van het zeilen, toch wel een beetje gereserveerder in zijn meening werd, wat betreft de ervaring, die men daarvoor ontegenzeggelijk noodig had. Maar hij begreep, dat hij nu door den zuren appel heen moest bijten en ofschoon het al hard genoeg naar z'n zin ging, besloot hij, gedachtig aan z'n leus: „vooruit met lef en durf”, ook het grootzeil bij te zetten en zoo te draaien, dat de wind er goed in kwam. Wat bliksie! Hij zou laten zien, wat hij kon.

„Kom dan maar mee, jij brasem, dan zullen we het groote zeil maar is hijschen. Hédaar, stuur, vier de schoot en duw de giek over stuurboord; we halen het grootzeil op!”

Kees deed, wat hem gezegd werd en de giek kwam over stuurboord. Eerst wilde dat ding, met het zeil er nog op, be-
sluit over bakboord, maar met alle geweld moest Kees het over stuurboord duwen en toen het eenmaal ver genoeg was, ging het zoo gewillig, dat Kees er geen moeite mee had. Dirk stond met Arie al bij de lier te wachten, want het grootzeil was zóó zwaar en groot, dat het door middel van een lier werd opgeschen.

Dirk begon te hijschen, maar kwam slechts tot een halven slag met de lier, want het zeil zat nog met banden op de giek vast. Kees moest dus eerst weer de giek inhalen en de zeilbanden verwijderen, waarbij Arie ijverig en enthousiast meehielp.

Zoodra die banden los waren, kreeg de sterke wind vat op het losliggende grootzeil en rukte dat van de giek, sloeg opoe's kapothoedje van het hoofd en begroef haar met de weduwe onder een flapperende massa zeil. Met geweld moest Kees nu de giek over stuurboord duwen, terwijl Dirk langzaam het grootzeil begon te hijschen. Eindelijk gelukte het Kees en toen de wind eenmaal vat had op het zeil, rukte hij met zooveel geweld de giek overboord, dat Kees van ontsteltenis alles losliet en het zeil voor een groot gedeelte in 't water terecht kwam. Dat gaf echter niet veel. Kees herstelde zich snel en greep naar het roer. Vol belangstelling volgden de gasten het stijgen van het groote zeil en voor alle zekerheid bond Kees den schoot vast aan den stuurboordsachterbolder. Dan hoefde hij hem niet vast te houden en kon hij niet uit zijn hand glippen. Bovendien had hij dan beide handen vrij, om het roer stevig vast te houden. En dat was dan ook wel noodig bij de vaart, die de „Zeester“ nu kreeg. Dat was werkelijk een lust om te zien. Ze bleven nu zelfs niet achter bij het groote motorvrachtschip, waarvan ze de sloep hadden gekraakt. Als een groote, wilde zwaan vloog de „Zeester“ over het Buiten-Y, de Zuiderzee tegemoet. Strak en mooi stond het grootzeil erbij, want Dirk had het zoo sterk en goed mogelijk opgehaald. Eén keer was er maar een bol stuk in gekomen naar den anderen kant, alsof de wind ging draaien, maar oogenblikkelijk nam het zeil weer zijn mooien strakken vorm aan en niemand der opvarenden had de waarschuwing begrepen, die hierin lag opgesloten.

Heerlijk ging het nu! Dirk was weer naar achteren gekomen, knikte tevreden en bleef eenigen tijd met z'n handen op z'n heupen de tuigage monsteren, met het gezicht van een ouden zeerob, en knikte toen weer eens tevreden. De zon werd slechts weinig verduisterd en nu het al een uur of half elf was, temperde ze eenigszins de frissche koelte van den wind.

Zalig ging het zoo. Bets en Arie begonnen bekende liedjes te zingen, zooals: „Hoe zacht glijdt ons bootje over het spiegelende meer“ en: „Als ik groot ben, wil ik zeeman zijn,“ enz. Glimlachend en verrukt luisterden opoe en de weduwe toe, gemakkelijk gezeten in hun crapauds. Arie was op het dak van de kajuit geklommen en keek langs de fok vooruit, of hij Pampus ontdekken kon, dat daar ergens liggen moest, zooals hij zich nog van school herinnerde. Vanaf zijn plaats had men nog een veel mooier uitzicht dan in de stuurkuip en hij juichte:

„Moeder, moeder, hier moet u komen zitten! Hier kan je veel fijner alles zien! Kom hier zitten, moeder!“

„Malle jonge,“ was het antwoord, „hoe kan dat nou, dan moet ik m'n fauteuil daarop zetten en dat is me te zwaar.“

„Hè toe, moeder, kom hier zitten. Leuk is het hier. Je kijkt zóó op 't water,“ drong Arie aan. „Meneer Hamersteen zal uw crapaud wel even op het dak zetten, hè, meneer Hamersteen? Van opoe ook, hè?“

„Zeker, brasem, as de dames dat willen, met alle plezier, hoor!“ bevestigde Dirk, vriendelijk lachend tegen de weduwe.

„Nou, vooruit dan maar,“ vond de weduwe en opoe wilde ook wel; maar wanneer ze het daar te koud vond, moesten ze haar direct weer naar beneden halen.

In een oogwenk had Dirk de crapauds op het dak van de kajuit gezet en de dames naar boven geholpen. Zelf nam hij plaats op de armleuning van den fauteuil, waarin de weduwe was gezeten en drukte zoo nu en dan beteekenisvol haar arm.

Zalig ging het zoo. Moedig vervolgde de „Zeester“ haar weg naar de Zuiderzee en opoe keek belangstellend naar alle kanten uit, om vele plekjes te ontdekken, waar ze jaren en jaren geleden eens geloopt of gezeten had, want ze was een geboren Amsterdamsche en vroeger wel eens in Durgerdam geweest met een Janplezier.

Dirk had trek gekregen. Bets bood aan koffie te zetten en al gauw was ze daarmee bezig, nadat ze op Kees' aanwijzingen de ingrediënten daartoe gevonden had. De weduwe, Dirk en Kees prefereerden een glas port om den

eetlust op te wekken en de stemming tot nog grootere vroolijkheid op te voeren.

Al spoedig was de koffie gezet, daar heerlijke extract voorhanden was en Bets haalde gebakjes te voorschijn, nadat Kees haar gewezen had, waar ze die vinden kon. Spoedig smulde men en genoot van de port en de heerlijke koffie, die Bets met wat room volgens haar speciale recept had klaargemaakt. De stemming kwam er werkelijk nu pas goed in en de groep op het dak van de kajuit was verrukkelijk om aan te zien.

Opoe slurpte behaaglijk van de warme koffie en boog haar hoofd wat opzij, om den wind uit haar oogen te houden. De veertjes van haar kapoethoedje stonden trillend strak van den wind en een frisch kleurtje versierde haar magere gezicht. De weduwe klonk vroolijk met Dirk op een voorspoedigen tocht en Dirk voegde er ondeugend knipoogend aan toe, dat hij tevens alvast klinken en drinken wilde op een anderen tocht, in een ander soort boot, waarmee hij, naar hij hoopte, spoedig met haar alleen van wal zou steken. De weduwe lachte gelukkig en begrijpend en drukte z'n hand met warme genegenheid. Arie hoorde men niet, daar hij al zijn aandacht noodig had voor z'n gebakje, waarmee hij zich naast den mast had neergezet, om tegelijkertijd vooruit te kunnen kijken. Geluk en vroolijkheid straalden van de groep op het dak van de kajuit, een geluk en levensvreugde, die door niets op dat oogenblik schenen te kunnen worden verstoord.

„Nogmaals proost, allemaal!“ juichte Dirk. „Proost en santé op onze „Zeester“ en de gasten, stuur! Leve de . . . Heilige Mozes! Help! Hou je vast! Om je roer, Kees! Hé, help!“

Een oorverdoovend gekrijsch en gegil steeg op van het dak van de kajuit. Het zeil werd door den wind met onweerstaanbaar geweld naar bakboord gesmakt, de zware giek vloog over de kajuit heen en veegde alles, wat zich daarop bevond, over boord. Opoe kreeg den eersten stoot tegen haar crapaud. Ze viel eruit en gelukkig tusschen het zeil en de giek door op het dak van de kajuit, waar ze gillend bleef liggen. Dirk had de weduwe onder de armen genomen en kreeg de giek tegen de beenen, waardoor hij viel, de weduwe los moest

laten en zichzelf aan de giek kon vastklampen. Evenals haar moeder, tuimelde de weduwe tusschen het zeil en de giek door op het dak van de kajuit, terwijl haar amant met vliegende vaart van het schip werd meegenomen en met een zwaren slag van het zeil tegen het want boven 't schuimende water hangen bleef. De schok was zoo hevig, dat het schip schudde en kraakte en de mast bijna brak. Met de kracht der vertwijfeling kon Dirk zich aan de giek vasthouden tijdens den schok, die hem z'n armen bijna uit het lid trok. De crapauds vlogen overboord en vervolgden, deinend op de golven, op eigen gelegenheid hun weg naar de Zuiderzee. Arie zat tijdens deze gebeurtenissen naast den mast en kwam met den schrik vrij, zoodat wonder boven wonder niemand overboord geslagen was. De „Zeester“ deinsde, evenals een verschrikt paard en vervolgde toen met nog grooter snelheid haar weg.

Onder vreeselijk gekrijsch van opoe en heesch geschreeuw van de weduwe sprongen Arie en Bets toe om moeder en grootmoeder weer in de meer veilige stuurkuip terug te halen. Als verlamd van schrik had Kees toegekeken en hield krampachtig den helmstok omklemd. Niemand keek nog om naar Dirk, die, om hulp loeiende, nog steeds een paar meter buiten boord aan de giek over de golven scheerde.

Opoë zocht zoo gauw mogelijk veiligheid in de beschutte kajuit en kroop, nog bibberend van schrik, weg in een verren hoek. Zoodra de weduwe zich veilig wist, kwam ze ziedend van toorn op Kees af. Deze liet, gedachtig aan zijn schermutseling van den vorigen avond, angstig zijn roer in den steek en stooft naar voren, achtervolgd door de weduwe, die een eind touw met een ijzeren haak zwaaide.

Zoodra de „Zeester“ niet meer bestuurd werd, loefde zij wat op en net toen de weduwe het gangboord betrad, om de hand op Kees te gaan leggen, begon het grootzeil te flapperen en kwam de giek langzaam binnen boord. In de meening, dat de oorzaak dezelfde was en dat de giek met onweersaanbaar geweld overkomen zou, gooide de weduwe het touw met een gil neer en kroop op handen en knieën naar de stuurkuip terug. Op het oogenblik, dat zij daar aankwam,

bereikte Dirk aan de giek met het flapperende zeil, dat knalde als zweepslagen, de hoogte van de kajuit. Hij liet zich snel vallen en was met één sprong en van angst uitpuilende oogen bij de anderen in de stuurkuip. Hijgend liet hij zich op een bank vallen en staarde de weduwe aan, die verzorgd werd door Bets, met eau de cologne op haar voorhoofd. Opoe hoorde men zachtjes kreunen en schelden uit de kajuit, terwijl Arie stil en met groote oogen in een hoekje bij het roer was gaan zitten en weifelend toekeek.

Plotseling besefte Dirk weer, wat er op het spel stond en hij vermande zich, greep het roer en heel toevallig duwde hij den helmstok naar den goeden kant, zoodat alras de „Zeester“ weer bijna vlak voor den wind ging loopen en weldra in volle vaart het eind van het Buiten-Y bereikte.

Zelf hoogst verbaasd door dit resultaat, herkreëg Dirk oogenblikkelijk een al te groot zelfvertrouwen en begon z'n excuses te maken aan de weduwe, die hem zwijgend had gadegeslagen, onder de zorgende handen van Bets doorglurende.

„Da's me nou nog nooit overkomen, mevrouw,“ begon Dirk.

„Mijn ook niet, geloof je dat wel?“ bitste opoe venijnig uit de kajuit. Dirk negeerde dat en ging verder.

„Vergeef me, mevrouwjtje. Ik zal de oorzaak daarvan wel opsporen en wanneer m'n maat, de stuurman, maar eenige schuld treft, dan zal ik de noodige strafmaatregelen tegen hem nemen. Gelukkig komen we allemaal met den schrik vrij. Alleen de crapauds, die 'k van die schipper geleend heb, zijn naar de weerlicht. Maar allé, da's 't minste. U bent alweer heelemaal de oude, hè mevrouwjtje? U bent tenminste een flink mensch en niet gauw uit het veld te slaan. Kijk, u lacht alweer!“

Glimlachend weerde de weduwe Bets af en beval haar, eens naar opoe te gaan kijken.

„O nee, meneer Hamersteen, ik ben alweer heelemaal in orde, hoor! 'k Schrok me alleen maar zoo ongeveer een hartverlamming van dat groote zeil en de enorme kracht, die daarin schijnt te zitten. Ja, 'k ben niet gauw uit het veld te slaan; maar wat betreft die stuurman van u, dat geluks-

diertje, die moest eens heel hardhandig uit het veld geslagen worden. Da's me een portret, hoor! Die stond natuurlijk weer te suffen."

„Och, mevrouwetje, laten we er maar niet meer over spreken. 'k Zal hem verder goed in de gaten houden, want 'k heb geen zin, zelf voortdurend aan het roer te staan, al zal dat misschien beter voor alles zijn, want mij zullen dergelijke dingen natuurlijk niet... getvergeme, past erop!"

Het zeil bolde plotseling weer naar den anderen kant, vloog razend snel over de kajuit en sloeg met een daverenden slag aan stuurboord tegen het dubbele want, waarvan één staaldraad uit het schip gerukt werd. Kees, die langzaam weer naar achter gekomen was om bescherming te vinden door Dirks aanwezigheid, kon zich nog juist in veiligheid brengen, door bliksemsnel naar de voorplecht terug te hollen. Dirk duwde ontzet den helmstok naar bakboord en onmiddellijk kwam, tot zijn grenzelooze ontsteltenis, het zeil met nog heviger slag weer naar bakboord, waar het want het nog uithield en dus niets vernield werd. Van dit oogenblik maakte Kees vliegensvlug gebruik om onwaarschijnlijk snel naar achteren te hollen door het gangboord, waarbij hij voortdurend het grootzeil in het oog hield. Vlug liet hij zich zakken en zocht een plaats naast Dirk, waarbij hij den afstand tusschen zichzelf en de weduwe zoo groot mogelijk hield.

Het achter elkaar overkomen van 't zeil met zulke angstige kracht begon de ongerustheid van de vrouwelijke gasten op te wekken en om die ongerustheid den kop in te drukken, wendde Dirk zich met een verpletterend air tot Kees en beet hem met verheffing van stem toe:

„Vooruit, neem het roer weer, jij driedubbel overgehaalde kaffer van een zeeschuimer! Je kijkt voor de weerlicht uit je kluisgate en je houdt nou deze koers, begrepe! Niet lummele, anders zal ik je is late kielhale. Je mot eran denke, dat we nou gaste an boord hebbe en dat de „Zeester“ zoo zachies mogelijk over het water gaan mot. Begrepe?"

„In orde, kappie. Maar wat dat schip vandaag mankeert, mag Neptunus wete, ik niet."

„D'r is toch niks bijzonders an de hand, hè meneer Hamer-

steen?" vroeg de weduwe ongerust, nadat ze even vooruit gekeken had en een kijkje op de Zuiderzee kreeg, waar flinke golven zichtbaar werden, met groote witte kuiven, die in een wolk uiteenspatten tegen den boeg van een passagiersschip, dat hen in snelle vaart tegemoet kwam.

„Iets bijzonders, mevrouw? Niks hoor!" stelde Dirk haar gerust. „Bij mijn weten niet. Alles gaat vrij goed en we schieten aardig op. Heb u 't niet frisch?"

„O nee, meneer Hamersteen. Maar toch blijf ik hier maar zitten, want daar bovenop is 't niet pluis, hoor!" en ze wees ondeugend knipoogend naar de plaats, waar ze met fauteuil en al vandaan geslagen waren.

Zoo langzamerhand herstelde de familie zich van den schrik. Kees hield het roer weer en stond zichtbaar doodangsten uit, dat het zeil weer naar den anderen kant zou overdaveren. Om den goeden geest er weer in te brengen, herinnerde Dirk de opvarenden aan hun onderbroken koffieuurtje en Bets ging opgewekt weer rond, na opnieuw te hebben ingeschonken. Zoo was de toestand op het oogenblik, dat de „Zeester" in razende vaart het Buiten-Y verliet en de eerste groote golven van de opgezweepte Zuiderzee te bekampen kreeg. Haastig kwam opoe uit de kajuit, om zich te overtuigen van de oorzaak van deze nieuwe angstige gewaarwording. Zonder notitie van de anderen te nemen, keek ze even naar stuurboord en naar bakboord, zag de groote, wilde vlakke, sloeg de handen voor de oogen en ging met een angstig „ogotogotogot" weer naar binnen. Bets was intusschen rondgegaan met koffie, gebak en port. Opoe weigerde, lag kreunend half op een roodpluche bank in de kajuit en beweerde, dat ze zoo raar werd in haar maag. Zeker van dien akeligen schrik, dien ze daarnet gekregen had. Dat was ook heelemaal verkeerd voor zoo'n oud mensch. Enfin, ze lag daar goed en uit den weg. Er werd geproost en gedronken en de goede stemming keerde eengiszins weer.

Dirk schonk het glas van de weduwe weer vol en ging vlak bij haar zitten op de bank en fluisterde wat met haar. Ze lachte uitdagend terug en knikte van ja. Toen stond Dirk op,

ging de kajuit binnen, kwam weer terug met een bouquet en wendde zich tot Kees:

„Nou stuur, nou goed uitkijke. Ik ga met mevrouw Bolgras eens voorop kijken en in het vooronder. Deze koers houwe, hoor!” En hij fluisterde erbij: „Neem nou maar is een flinke pruim, Kees. Dat staat flink voor een zeeman!”

„Mozes, Dirk. Zou ik dat wel doen?” mompelde Kees flauwtjes, met een vreemd wit gezicht. „Ik ben heelemaal niet lekker. 't Is gek, maar anders ben ik altijd in orde.”

„O, een pruim zal je dan zeker goed doen, Kees. Daar knapte ik altijd van op,” bemoedigde Dirk en hij klopte hem op z'n schouder. „Vooruit, neem een flinke pruim en hou je haaks. Ik ga de weduwe vrage, jô. Hou deze bak nou goed recht, anders kan ik me woorde niet goed kleze en neem nou direct een pruim, da's goed voor je en dat stáát. Ta-ta, over 'n half uurtje ben ik terug met de weduwe als m'n verloofde.”

Flauwtjes knikte Kees en haalde langzaam het pakje pruimtabak te voorschijn, hetgeen hij met zichtbaren afkeer bekeek, terwijl Dirk de weduwe in het gangboord hielp, ongerust lettende op zeil en giek. Eenmaal in het gangboord, snelden ze naar voren, waarbij Dirk nog z'n bouquet verloor en weer terug liep, om die op te rapen, waarna hij zich, met het oog op het zeil, weer met een sprong bij de weduwe voegde, de bouquet hoog in de lucht. Wankelend bereikte het tweetal over het stampende schip het luik van het vooronder, nagekeken door Kees en de flauwtjes glimlachende Bets.

Met een ruk opende Dirk het luik en oogenblikkelijk vloog Heckie aan dek, diep grommend en zenuwachtig door de rare bewegingen van den grond, waarop hij stond.

De weduwe slaakte een gil, wankelde achteruit en omarmde den mast, waardoor ze gelukkig niet viel. Radeloos keek Dirk van Heckie naar de weduwe en omgekeerd. De bouquet was op dek gevallen en de wind had ze naar bakboord gedreven, waar ze bleef liggen tegen de reeling.

„God, de dolle hond van de theetuin; hoe komt die hier, meneer Hamersteen? Bind hem vast, bind hem vast en laat uw eigen hond los, meneer Hamersteen!”

Dirk wilde doen, wat de weduwe riep, maar het touw glipte

uit zijn hand en Heckie smeerde hem zoo gauw hij kon door het gangboord naar achteren, waar hij Kees zag staan met Arie naast zich. De scheepshond had zoowaar een echte zeehondengang, want Heckie slingerde in den meest letterlijken zin des woords door het gangboord, daar het voor hem óók de eerste maal in zijn korte hondenleven was, dat hij zich op de woelige wateren bevond. Veilig bereikte Heckie de stuurkuip en sprong op Kees af, die hij, onder den druk van de ongewone omgeving, hartelijk begroette.

Ook Arie had oogenblikkelijk zijn sympathie en mocht hem zelfs aan de ooren kriebelen, waarop Heckie levendig kwispelde. Nieuwsgierig informeerde Arie, waar de andere hond was en of Kees die ook achter roepen wou. Kees antwoordde echter, dat hij zelf niet begreep, waar deze hond zoo ineens vandaan kwam en dat ze den andere dan beter voorop konden laten.

Intusschen had Dirk z'n bouquet weer opgeraapt en hij loodste de weduwe het vooronder in, hetgeen ook met de noodige moeite gepaard ging door 't steeds heviger slingeren van het schip en de groote fok, die, in de luwte van het groote zeil, onzeker heen en weer flapte en den hoed van de weduwe afveegde. Op het laatste moment kon Dirk dat hoofddekseel nog redden, toen dit zich op de vleugelen des winds in het luchtruim wilde gaan verheffen. In zijn pogingen het hoedje der weduwe te grijpen, verspeelde Dirk bijna weer zijn bouquet, maar tenslotte kon hij met een ruk het luik boven z'n hoofd sluiten en volgde hij de weduwe, die, wankelend als een dronken man, naar de tafel gestrompeld was en krampachtig daarop steunend Dirk opwachtte, met haar hoed op haar achterhoofd en een geforceerd glimlachje op haar gezicht, een lachje, waardoor een onbestemde ongerustheid waarneembaar was voor menschen met wat meer psychologische kennis dan Dirk.

Achterwaarts was Dirk de trap in het vooronder afgedaald en hij stapte nu met ongekunstelden zeemansgang op de weduwe af, de bouquet in beide handen.

„Ziezo, mevrouwetje, eindelijk, eindelijk zijn we dan alleen en kan ik u eens zeggen, wat ik u al een paar dagen geleden

in de theetuin had willen vragen. Ga zitten, mevrouwjtje, maak het u makkelijk; hier, kom maar eens vlak bij me zitten," en hij sleepte twee stoelen vlak naast elkaar bij de tafel. De bouquet legde hij voor haar neer, deed haar met de noodige zorg plaatsnemen en vervolgde: „Kijk, hier; dit is voor u als teeken van datgene, wat er in me omgaat. Ik heb maar gewacht om u dit te zeggen, totdat we hier alleen zouden zijn in deze knusse omgeving, waar ik me zoo thuis gevoel, net als ik hoop, dat met u het geval zal zijn, hè, mevrouwjtje?"

„O ja, meneer Hamersteen, ik vind het leuk hier, maar wanneer dat hier zoo blijft bewegen als nou, dan blijf ik hier toch niet graag erg lang en ben ik liever boven in de frissche lucht," en met een angstig gebaar bracht de weduwe plotse-ling haar hand voor haar mond, doch kon niet meer ver- hinderen, dat een ongewoon inwendig geborrel zich op on- wellevende wijze een uitweg naar de buitenwereld baande.

De opvoeding van Dirk was nu niet zóó aristocratisch ge- weest, dat hij daar aanstoot aan nemen kon en hij schoof nog dichter bij haar, om zijn arm over haar schouder te leggen.

„Kijk, lieve mevrouwjtje," ging hij onverstoorbaar verder, „ik voel, sinds ik u heb leeren kennen, dat ik niet langer ongetrouwd mag blijven en nu zou ik u willen vragen, of u. . ."

Rrr, fffjoep, sjsssj, rroem. Een geweldige schok trof plotse-ling het schip. De „Zeester" helde vervaarlijk over naar stuur- boord en kraakte en dreunde in al haar voegen. De weduwe vloog lijkwit overeind en sloot even haar oogen, om 't dwaze bewegen der wanden van het vooronder niet te zien. Dirk steunde haar en slap liet ze zich weer terugvallen op haar stoel. Dirk was ook even geschrokken, doch begreep al ras, dat het grootzeil weer naar den anderen kant gekomen was en dat aanvaardde hij in 't veilige vooronder als een heel gewoon iets, dat wel meer gebeurde.

„Wees kalm, lieve, wees kalm. 't Is het groote zeil maar, dat weer naar de andere kant gegaan is. Och, aan die dingen went men wel, als men lang op zee heeft rondgezwalkt. Maar om op mijn vraag terug te komen, lieve mevrouwjtje, zou u zoo goed willen zijn om met mij te trouwen, en liefst zoo gauw mogelijk? U zegt toch ja, hè mevrouwjtje?"

In uiterste spanning observeerde Dirk de weduwe, die nu met aschgrauw gezicht en gesloten oogen in elkaar gedoken op haar stoel zat.

Een oogenblik was het stil en juist op het moment, dat de „Zeester“ weer een hooge golf met een witte kuif beklom, vloog de weduwe overeind, zóó plotseling, dat Dirk ervan ontstelde. Ze klampte zich aan de tafel vast, hield haar hand weer voor haar mond, met hetzelfde resultaat als den vorigen keer, wendde zich toen met een doodsbleek gezicht en uitpuilende oogen tot haar amant en hijgde:

„Ja, maar breng me hieruit. 'k Wil eruit, naar boven, naar boven!“ en zonder Dirks steun af te wachten, liet ze de tafel los om op de trap af te stormen, die ze door het stampen van het schip miste, waardoor ze met een zwaren schok tegen den achterwand van het vooronder botste. De hoogst verbaasde Dirk, die nog nergens last van had, schoot haar te hulp en hielp haar naar boven, in de meening, dat ze zoo ontdaan was van zijn aanzoek en haar gegeven jawoord, waarvan zijn voldoening en vreugde even op den achtergrond gedrongen werden door den zenuwachtigen toestand van zijn aanstaande. Maar wacht, wanneer ze dadelijk eens stevig at, dan zou dat wel gauw overgaan. Hij zou wel even een heerlijk sla'tje voor haar klaarmaken, als ze weer in de stuurkuip terug waren. Dan zou het feest pas beginnen!

Met een wilden ruk opende de weduwe bovenaan de trap het luik en stak zoo snel mogelijk haar hoofd naar buiten. Op dat oogenblik kwam het grootzeil met een hevig gekraak weer naar bakboord en met een gedempte gil sprong de weduwe een paar treden naar beneden, waarbij ze met haar volle gewicht op het hoofd en de handen van Dirk trapte, die haar op de hielen gevolgd was langs de steile trap. Verschrikt retireerde Dirk en kermde inwendig van pijn. Zijn oog viel op de bouquet, die van de tafel op den grond gevallen was en haastig raapte hij ze op. Het verlangen naar de buitenlucht deed den moed van de weduwe snel terugkeeren en eenige oogenblikken later stonden zij weer naast den mast en wachtten even, om zich te vergewissen, of ze veilig door het gangboord naar achteren konden snellen. Toen Dirk over-

tuigd was, dat het kon, nam hij de weduwe onder den arm en zoo vlug mogelijk bereikte het jonge paar de veilige stuurkuip. Onderweg had de weduwe voortdurend de hand voor den mond gehouden en toen ze zich loom in de stuurkuip had laten zakken, bleef ze even met haar hoofd buiten boord leunen. Toen echter niet gebeurde, wat ze verwachtte, kwam ze weer binnen boord en verdween, zonder verder eenige notitie van het haar omringende te nemen, in de kajuit. Opoe lag daar al te steunen en stil zocht de weduwe aan den anderen kant een gemakkelijke ligplaats, waarop ze zich vaalbleek neer liet vallen en met gesloten oogen bleef liggen, terwijl ze haar zakdoek voor haar mond drukte.

In de meening, dat ze wat overstuur was van de zenuwen, waartoe zijn aanzoek niet weinig had bijgedragen, liet Dirk haar begaan en wendde zich, stralend van voldoening, tot Kees, die bleek en rillend nog steeds aan het roer stond.

„'t Is in orde, Kees. We gaan trouwen! En zoo gauw mogelijk, jô! Nou kenne me pas juiche! Ze is nog overstuur, maar ik ga direct een sla'tje voor haar klaarmaken, dan kan ze eens een fijn hapje eten en dan komt ze weer gauw bij. Dan gaan we feesten, jô! Dalijk, as ze weer de oude is, zullen we de vermielje bij elkaar halen hier in de stuurkuip en dan maken we onze verloving bekend. Dat wordt een feest, jô!”

En stralend gaf hij Kees een formidabelen slag op den schouder. Kreunend en hevig slikkend richtte Kees zich weer op, want hij was bij het hooren van woorden als sla'tje en eten gauw in elkaar gedoken en perste zijn lippen op elkaar.

„En hoe zit 't, ouwe jongen? 't Pruimen knapt je op, hè? Vooruit, neem gauw een nieuwe, hier!” En Dirk stak Kees gul het zakje toe, dat Kees met grooten afkeer naast zich had neergelegd.

„'k Durf niet, Dirk; 'k word er beroerd van, denk ik. De lucht alleen al ken ik niet hebbe!” verontschuldigde Kees zich met een benepen stem en een zucht.

„Schei nou uit, Kees, vooruit, neem een flinke pruim. La je niet kenne, doe het in 't belang van de goede zaak. Een stuurman van de groote vaart pruimt nou eenmaal, dus jij ook.

Hou je taai, jô. As 'k maar eenmaal getrouwd ben, heb je er pas plezier van!"

Even vermande Kees zich, greep het pakje pruimtabak en duwde wild zoo'n massa tabak in z'n mond, dat nog een groot gedeelte als een ruig baardje over zijn onderlip bleef hangen. Tweemaal knauwde Kees met den moed der vertwijfeling; toen verstarde zijn blik, een steunend geluid kroop uit z'n borst en hevig benauwd drukte hij den helmstok tegen z'n buik.

Het volgende oogenblik liet hij het heele roer in den steek, sprong naar de reeling en begon onder weerzinwekkende geluiden voor den eersten keer gedurende de reis met de „Zeester" op overvloedige manier aan Neptunus te offeren.

Bets had het laatste kwartier lusteloos rondgekeken, met steeds afnemende belangstelling. Even was ze wat opgeleefd, toen Dirk met Kees praatte, maar ze kon het niet verstaan. Een oogenblik later zag ze Kees naar de reeling springen en de geluiden, welke hij voortbracht, demonstreerden zoo overtuigend en suggestief zijn onmiskensbare bezigheid, dat Bets bleek om haar neus werd, even opstond, doch nerveus weer ging zitten, maar het volgende moment weer overeind vloog en over den anderen kant onder hevige benauwenis Kees' voorbeeld volgde.

Heckie scheen ook niet heelemaal in orde en lag loom en lusteloos in een hoek naast de entree van de kajuit. Alleen Dirk en Arie schenen nog geen last van zeeziekte te hebben, al was Arie het laatste kwartier in een wat gedrukte stemming geraakt, doordat hij ging beseffen, dat er iets niet in orde was met zijn vrouwelijke familie. Van zeeziekte had hij echter beslist geen last, al was hij nou niet zoo dol op een gebakje als aan het begin van de reis.

Dirk zag met schrik, dat Kees het roer onverschillig in den steek gelaten had en niet van zijn bezigheden was af te brengen en toen het grootzeil weer dreigde over te komen, greep Dirk snel den helmstok en duwde dat ding op goed geluk maar van zich af. En het geluk was met hem, want het zeil kwam weer goed en de „Zeester" hernam haar snelle vaart over de dansende golven in de richting van een klein

en heel laag eiland, dat in de verte zichtbaar werd, wanneer ze boven op een golf zaten. Dan zagen ze het lage eiland als een potloodstreep op het water liggen en op die streep verspreid hier en daar kleine groepen huisjes. Op de rechterhelft een groepje huizen met een kerkje en heelemaal rechts een toren, waarschijnlijk een vuurtorentje, dat wel los van het eiland scheen te staan.

„Alléh, Kees, schei t-er nou uit met dat geduvel. Je hou niks meer over op die manier. Vooruit, pak nou 't roer weer, dan ga ik een sla'tje make voor me aanstaandel!" En hij porde Kees nog eens flink in z'n rug, omdat die op het woord „sla'tje" weer heviger aan het overgeven gegaan was.

Eindelijk vermande Kees zich eenigszins, kwam moeizaam overeind en greep mat het roer, waarbij hij uitgeput, lusteloos en met glazige oogen zitten bleef. Hij keek niet eens even naar Bets, die nog altijd, hangende over de andere reeling, hevig benauwde geluiden uitstiet.

„Hou je nou flink, jô!" fluisterde Dirk, „dat gaat gauw over. Dat hebbie wel is meer, as je op zee bent, maar d'r is nog nooit iemand an gekrepeerd, hoor!" troostte Dirk z'n stuurman. „Hou nou vast, ik ga even naar binnen, hoor!"

„Oh, groote hemel, voor mijn part krepeerden we er allemaal an, as het dan maar direct gebeurt," kermde Kees. „Ja, direct liefst! Noeme de mensche dät nou pleziervare? Oh, ach, ach!"

Dirk lette verder niet op hem, klopte Arie eens op z'n schouder en ging naar binnen, waar hij de ingrediënten bij elkaar zette, om eens een lekker sla'tje voor z'n aanstaande klaar te maken. Dat zou haar de noodige kracht teruggeven en haar zenuwen tot bedaren brengen, vooral met zoo'n heerlijk glas wijn er bij.

Met goeden moed toog Dirk aan het werk. Garnalen, paling in gelei, ansjovis, sla, kreeft, sardientjes, enz. werden door elkaar geklutst en dat alles rijkelijk overgoten met mayonnaise. Dat was volgens hem de juiste manier om een sla'tje het lekkerst klaar te maken. Binnen een kwartiertje was hij er mee klaar en stapte hij verheugd op de weduwe af, die

geen oog open gedaan had en zacht had liggen steunen, evenals haar moeder.

Zachtjes tikte Dirk op den schouder der weduwe. Ze keek niet op, doch kreunde alleen van:

„Laat me, laat me maar doodgaan. Ik kom hier niet meer van bovenop. Dit is verschrikkelijk. Oh, ach, ogot.“

„Kom, kom, mevrouwtje, wees eens wat flink! Ik ben bij u en kijk eens, wat ik hier voor u heb! Neem dit is, dan bent u direct beter!“

Hoopvol richtte de weduwe zich even op om te zien, wat haar genezing brengen zou, doch toen ze zag, wat Dirk haar zoo hartelijk presenteerde, vloog ze kokhalzend overeind, gooide Dirk wild opzij, vloog de trap op naar de stuurkuip en bereikte nog juist op tijd de reeling, om onder verschrikkelijk misbaar aan de visschen te gaan offeren.

Dirk was haar beduusd en langzaam gevolgd en verscheen met zijn bord hors d'oeuvre in de stuurkuip. Bets, die even pauzeerde, zag het „sla'tje“, sprong vol walging overeind en hervatte oogenblikkelijk haar zoo juist gestaakte bezigheden.

Kees hief even het hoofd op, zag Dirks creatie op het bord en kripschte:

„Jezus, hou weg die vuiligheid, kerel, gooi weg! Mozes, het lijkt wel kattespaug! Oh, groote hemel!“

En steunend liet hij z'n roer weer in den steek, om naast de weduwe in pijnlijke benauwenis nogmaals een rekening aan Neptunus te gaan voldoen.

Eenigszins van zijn stuk gebracht, zette Dirk vlug z'n bord met hors d'oeuvre neer op een vrije plaats bij de kajuit en greep snel het roer, doch kon niet meer voorkomen, dat het zeil weer overkwam en met een slag als nog nooit daarvoor. Hevig ongerust door al die rare, benauwde geluiden en het kraken en stooten van het schip, kwam opoe halverwege de trap van de kajuit naar boven, bleef even duizelig staan, zag het bord met Dirks sla'tje, vloog toen plotseling de trap heelemaal op en boog zich naast haar kleindochter over de reeling. Dirks hors d'oeuvre had ook bij haar op den langen duur den doorslag gegeven en onder vreeselijk gesteun begon ook zij haar tol aan den zeegod te betalen.

Kees kwam uit zichzelf, krom van de kramp, terug naar het roer en vond zelfs even lucht voor de sarcastische opmerking, dat ze nu allen in de stuurkuip aanwezig waren en dat Dirk met zijn feest beginnen kon. Oogenblikkelijk echter verdween deze spotlust weer en kroop hij van narigheid maar weer bij het roer.

Niet wetende, wat te beginnen, liet Dirk allen maar even begaan en sprak wat met Arie, die nog zooveel belangstelling voor de vaart toonde, dat hij vroeg, wanneer ze nou begonnen met loggen en dieplooden. Hij wilde graag zien, hoe dat ging. Ook vroeg hij nog even naar zijn familie en wat ze toch eigenlijk mankeerden. Dirk stelde hem volkomen gerust en verklaarde hem, dat ze alleen wat zeeziek geweest waren, maar dat ze wel spoedig weer zouden opknappen.

De weduwe kwam een kort oogenblik wat bij, richtte zich moeilijk op en wilde de kajuit weer binnengaan. Daarbij viel haar oog weer op Dirk's creatie van hors d'oeuvre. Huilend van narigheid greep ze het bord en kwakte het, wild van afkeer, overboord; vlak daarop keerde zij zich om en nam haar plaats bij de reeling weer in.

Geheel van zijn stuk gebracht door de averechtsche werking van z'n vriendelijke bedoeling, begon Dirk in te zien, dat hij iets anders verzinnen moest om z'n gasten weer wat op te kikkeren en daar herinnerde hij zich, dat er wat betreft zeeziekte nog raad te vinden was in het zeemanswoordenboek, dat Kees aan boord gebracht had. Vlug daalde hij af in de kajuit en zocht onder „zeeziekte“. Snel vloog hij de regels door en kwam tot de conclusie, dat afleiding, bezigheid, het beste middel was om de gevolgen der zeeziekte te bestrijden. Ergo was het zijn plicht, de gasten voor het een en ander te interesseeren, totdat ze weer vasten wal onder de voeten hadden. Wat was dan nog beter geschikt, dan de vreugdevolle bekendmaking van zijn aanstaand huwelijk met mevrouw Bolgras?

Hij sloeg het boek weer dicht, greep de bouquet en zocht een plaats midden in de stuurkuip. Een paar keer schraapte hij hard z'n keel, terwijl hij alles in het werk stelde, om z'n evenwicht te bewaren, door het slingeren van de „Zeester“.

die nu werd beloopt door zware zeeën, opgezweept door een wind, die met recht een storm kon worden genoemd.

Toen Dirk zoo hard zijn keel schraapte, keek niemand op. Nog eens schraapte Dirk en kuchte hard „ehem, ehem!“ Niemand nam er notitie van.

In het geheel niet ontmoedigd, hernam Dirk:

„Ehem, geachte aanwezigen en opvarenden!“

Verbaasd hief alleen Kees even het hoofd op, maar liet het direct weer hangen, toen hij zag, dat Dirk het was. Deze ging echter hoopvol verder:

„Aangezien ik het als een plicht beschouw, het u allen hier zoo aangenaam mogelijk te maken, moet ik probeeren, uw aandacht van de golven af te halen en op mijn persoon te vestigen. Kijk allemaal nou is naar mij. Begint u daar nou is mee, mevrouwjtjel“ en hij tikte de weduwe troostend op den schouder. Even lichtte ze het hoofd op en fluisterde:

„O, laat me, laat me; 'k wou, dat we zonken!“

„Kom-kom, mevrouwjtje. We kunnen heel wat beters doen. Komaan, laten we nu eens allemaal verstandig zijn en afspreken, wat we doen zullen.“

„Ja, late we verstandig zijn!“ krijschte opoe plotseling. „Maar dan ook direct omkeere naar huis, naar huis! 'k Wil hier uit en naar huis om te krepeeren! Terug wil ik, terug!“

„O ja, o ja, asjeblijf, meneer Hamersteen, laten we omkeeren, naar huis terug! Terug!“ vielen de weduwe en Bets opoe hartstochtelijk bij.

„O ja, als u allemaal graag terug gaat, vooruit dan maar,“ vond Dirk en, zich tot Kees wendend:

„Hé, stuurman, om je roer; we gaan naar huis terug! Hé, zit niet te suffel Hé om je roer!“

Met een schok kwam Kees even tot de droevige werkelijkheid terug en duwde zoo hard hij er toe in staat was den helmstok naar bakboord. Oogenblikkelijk luisterde de „Zee-ster“ en kwam het grootzeil met zoo'n daverenden slag over, dat het bakboordswant geheel uit het schip gerukt werd en de giek afbrak op een meter afstand van den mast. Het grootste achterstuk viel overboord en werd in vliegende vaart mee door het water gesleurd naast de „Zeester“. Het grootzeil

verloor de onderste steun en flapperde met het geluid van gewerschoten.

De „Zeester“, gevoelig op het roer, wilde gehoorzaam den terugweg aanvaarden, maar bracht het niet verder dan precies in de lengte van den zwaren golfslag, waardoor ze begon te springen, stooten en steigeren als een gewond paard en zóó ziek konden de opvarenden niet zijn, of een panische schrik kreeg de overhand boven de zeeziekte en toen een enorme golf voor den eersten keer een zwaar, massief stuk water binnen boord plensde, ging er een oorverdoovend gegil en gekrijsch op van de dames, die zich door het ongelooflijke rukken, stooten en stampen van het schip niet vast konden houden en in de stuurkuip rond rolden. Dirk verloor ook zijn evenwicht en klemde zich vast aan de bevestiging van den schoot, waar hij bleef meeslingeren met de woeste bewegingen van het schip. Maar zijn bouquet hield hij vast.

„Gotogotogotogot, we vergaan, we vergaan!“ krijschte opoe. „Mot ik nou nog zoo an me end komme! O, kindere, o kindere, waarmee hebbe me dit verdiend? O, meneertje Hamersteen, breng ons toch terug, terug!“

„Zeker, mevrouw, zeker,“ antwoordde Dirk met horten en stooten, slingerende aan den schoot. „Zeker, we gaan terug, zoo gauw mogelijk, hoor, want zóó heb ik er óók geen aardigheid an.“

Het stooten werd minder, want de groote fok duwde de „Zeester“ weer voor den wind. De weduwe merkte dat en zei:

„O, meneer Hamersteen, keer dan toch om, late we omkeere, astublieft, astublieft!“

„Het gebeurt al, mevrouwtje, 't gebeurt al, hoor. Vooruit Kees, om je roer weer! De andere kant op dan maar!“

Zoo goed en zoo kwaad het ging, duwde Kees den helmstok naar den anderen kant en met een daverend kanonschot sloeg het grootzeil weer over, waarbij het zware stuk van de gebroken giek als een lucifertje over het dak van de kajuit werd geslingerd. Dirk had het gelukkig zien aankomen en kon zich nog juist laten vallen in de stuurkuip, waar de anderen al lagen en dus geen gevaar liepen.

Weer luisterde de „Zeester“ naar het roer en draaide nu

op over bakboord, doch bracht het niet verder dan dwars op de golven, die met onweerstaanbaar geweld recht op bakboord aanliepen en het schip steeds heviger deden slingeren en water maken. Het grootzeil flapperde geweldig, met zware knallen en begon halverwege de hoogte, op de grens van een baan, te scheuren. Om toch iets te doen en in de hoop, dat het niet heelemaal verkeerd zou zijn, wees Dirk op den schoot en beval Kees dat touw in te halen. Alleen zag Kees er geen kans toe en samen moesten ze den schoot losmaken van den achterbolder, waar Kees hem aan vast gemaakt had bij het begin van de reis. Intusschen was de „Zeester“ weer heelemaal voor den wind gedraaid door de fok en kostte het ontzaglijk veel moeite om den schoot in te halen, waarbij de gebroken giek sloeg en slingerde, dat het levensgevaarlijk werd en toen dat zware stuk hout de ruit van den koekoek boven op het dak van de kajuit verbrijzelde, greep Dirk een flink touw en bond het wilde stuk hout vast aan een zwaren kikker.

„Ziezoo, nou zal 't beter gaan, hoor! Wees nou maar gerust, dames,“ kalmeerde Dirk zijn gasten en toen tot Kees: „Nou vooruit, stuurman, om je roer weer en naar huis terug!“

Met inspanning van al zijn kracht probeerde Kees te gehoorzamen en weer draaiden ze tot ze de golven opzij kregen. Maar lieve hemel, wat was dat? Zoowel de fok als het grootzeil kregen nu den wind vlak opzij en de „Zeester“ begon zoo angstig naar stuurboord over te hellen, dat Kees' haren te berge rezen. Bovendien kreeg ze een vaart, dat het verschrikkelijk was en de mast, zonder steun van het gebroken bakboordswant, boog als een riet en kraakte, alsof hij wilde gaan splinteren!

Hevig gillend klommen de vrouwelijke gasten allen op de hooge bakboordsreeling en werden zoo nu en dan overspoeld door het overvloedige buiswater. Door haar ontzettenden angst, die uiteraard werkte als een bijzonder goede afleiding van de zeeziekte, vergat de weduwe haar ellendige lichamelijke gevoelens en schreeuwde, nee, gierde:

„De zeile neer, meneer Hamersteen, de zeile neer! We vergaan! Doe de zeile dan toch naar beneê! Vooruit, direct!“

„Zooals u wilt, mevrouwtje. Ik ga direct naar voren, hoor!“ riep Dirk terug en liet z'n bouquet vallen, doch durfde het veilige houvast van het schoottouw niet los te laten.

Een hevige rukwind deed de „Zeester“ haast kapseizen en een paar honderd liter water plensde in één keer over de stuurboordsreeling naar binnen.

Een hernieuwd gegil en gesmeek om hulp steeg op en de weduwe sommeerde nu Dirk oogenblikkelijk de zeilen naar beneden te halen. Nu durfde Dirk niet langer te wachten en met knikkende knieën werkte hij zich in het bakboordsgangboord, waarna hij op handen en knieën naar de voorplecht kroop. Druipend van het buiswater kwam hij daar aan en probeerde de fok te laten zakken. Daartoe kreeg hij geen kans, want de fokkeval was zoo stevig in den knoop ge trokken, dat deze zonder tangen niet meer te ontwarren was. Toen probeerde hij het grootzeil met de lier naar beneden te halen, maar hij kon niet ontdekken, hoe dat ging. Weer een hevige rukwind en de „Zeester“ kreeg zooveel water binnen, dat het al in de kajuit zichtbaar werd boven den vloer. Het gegil was niet van de lucht en opeens kwam de weduwe op handen en knieën naar voren, keek Dirk wild van angst aan en schreeuwde:

„As 't niet gaat, dan de mast naar beneden. Dat heb ik ook wel is gezien!“

Haar zeeziekte was vergeten en had blijkbaar plaats gemaakt voor een uitzinnige woede, gemengd met hevige angst. Beiden kropen naar voren en probeerden de lier, waarmee de mast door middel van bokkepooten naar beneden kon gelaten worden. Het duurde eenigen tijd, voor de weduwe in de gaten kreeg, hoe de lier ongeveer werkte en toen ze een pal oplichtte, sloeg, zonder eenige voorafgaande waarschuwing, de enorme mast met ontzaglijk geweld naar beneden, verpletterde midscheeps de kajuit over de heele lengte en vernielde het roer, dat compleet van het schip werd afgeslagen. Kees had het gelukkig zien aankomen en zich nog juist op tijd in veiligheid gesteld, door zich voorover in de stuurkuip te laten vallen en daar alle anderen vol angst boven aan de bakboordsreeling hingen, gebeurden er geen

ongelukken. Heckie, die een rustige plaats in de kajuit op een der zijbanken gezocht had, vloog verschrikt naar buiten, maar toen hij alles bedolven zag door een enorme massa zeil en houtspaanders, kroop hij terug naar binnen en strekte zich met stoicijsche kalmte weer op z'n prettige rustplaats uit.

Toen de mast was neergesmaakt, werd alles achterop bedolven en toegedekt door de geweldige massa zeil, die wild bleef bollen en flapperen, overal waar de wind er onder kwam. De „Zeester" echter had zich oogenblikkelijk opgericht en dreef stuurloos verder, voortgedreven door wind en golven. De groote fok was gescheurd en de schoot daarvan afgeknapt door het neerkomen van den mast, waarvan het onderdeksche gedeelte door het naar boven komen het gesloten voorluik versplinterd had. Het was nu levensgevaarlijk om zich buiten de stuurkuip over het dek voort te bewegen, want met onweerstaanbare kracht rukten en sloegen de groote lappen zeil naar alles, wat in de buurt kwam en zoo nu en dan was er van het schip heelemaal niets te zien dan zeil. Alle opvarenden bevonden zich in de stuurkuip, behalve Dirk en de weduwe, die voorop een wanhopigen strijd voerden tegen de fok, die halsstarrig probeerde hen beiden van het dek te vegen in het zilte nat. Met den moed der vertwijfeling aanvaardden Dirk en zijn aanstaande echtgenooten terugtocht door het bakboordsgangboord en na een verwoed gevecht met het grootzeil bereikten ze de veilige stuurkuip, al verspeelde de weduwe haar hoed, die door het grootzeil van haar hoofd gemept was en nu als een zwarte stip over de baren dobberde.

Opoë en Bets waren zich een weg aan het banen om bescherming te zoeken in de kajuit, maar werden door het grootzeil meerdere keeren teruggeslingerd, totdat opoë kans zag er onder te kruipen en de onzichtbare kajuittrap te bereiken. Bets volgde onmiddellijk. Kees zat, half begraven onder een massa zeil, weer op zijn plaats bij het gewezen roer en hield, met een afwezig en dwaas gebaar den helmstok weer in de hand, die binnen boord gevallen was, toen de rest van het roer van het schip geslagen werd door den vallenden mast. Met een onnoozel gebaar toonde Kees aan

Dirk den nutteloozen helmstok, toen de twee, die den mast hadden neergelaten, met van angst vertrokken gezichten over een heftig levenden hoop zeil de stuurkuip bereikten.

Dirk baande met veel moeite een weg voor de weduwe naar den ingang van de kajuit, waar ze uitgeput neerviel en sprakeloos van angst met groote oogen zitten bleef.

Dirk zocht nu voor zichzelf afleiding door te probeeren het grootzeil wat bij elkaar te binden en keek toevallig even over stuurboord, daar zijn aandacht getrokken werd door een donderend geluid, dat van dien kant kwam en wat hij toen zag, deed eerst zijn hart stilstaan van schrik, doch daarna kwam er plotseling een uitdrukking van hoop in zijn verschrikte oogen en hij schreeuwde naar binnen:

„Alle hens aan dek! Alle hens aan dek! We loope op de rotse, kijk, daar! We zijn er al vlak bij!”

En waarachtig. Kees keek ook even en zag, dat ze met groote snelheid een steenen zeekering naderden, waarop de golven in groote schuimmassa's uiteen spatten, met het donderende geluid, dat Dirks aandacht getrokken had. Het was het eiland, dat ze eerst in de verte gezien hadden en dat nu op een afstand van 30 meter genaderd was. In schuine richting dreef de storm de „Zeester” naar de steenen wering en toen de weduwe met de anderen naar buiten kwam om zich persoonlijk van het nieuwe gevaar te overtuigen, loosden ze een voor een een diepe zucht en opoe riep met verlicht hart: „O, goddank, we gaan stranden, we loope an de grond, goddank. 'k Ga direct van boord en nooit meer een voet op zoo'n schip, dat kan je gerust van me geloove.”

Hoe dichterbij de „Zeester” echter bij het eiland kwam, hoe griezeliger ze den aanblik van de op het gesteente uiteen spattende golven vonden en, vol zorg voor z'n toekomstige vrouw, overwon Dirk zichzelf, kroop zoo snel mogelijk naar voren en kwam weer terug met de reddingsboei om z'n hals, welke hij met een buiging aan de weduwe ter hand stelde, die hem direct om haar hals hing, daar ze geen kans zag om hem onder de armen te krijgen, zooals Dirk haar aanried.

Deze maatregel maakte de anderen nerveus en ieder zocht wat op om op te drijven, als dat noodzakelijk zou worden.

Dirk gaf den angstigen Kees den sloopsemmer met den raad het ding met den bodem naar boven te houden, dan bleef hij op de lucht erin wel drijven. Opoe, Bets en Arie gooiden in de kajuit alles overhoop en wat ze niet gebruiken konden, smeten ze achter zich. Zoo kwam de krans vergeetmijnetjes terecht voor de voeten van weduwe Bolgras, die hem met een impulsief gebaar oprapte en met één slag om Kees' nek mepte met de woorden:

„Daar, ellendig zeegeluksdiertje! Allemaal jouw schuld — jouw schuld! Drijf jij daar maar op, as we vergaan mottel”

En met vlamme oogen keek ze naar Kees, die beteuterd geen hand uitstak om den krans te verwijderen, doch z'n emmer stevig vasthield.

Opoe en Bets kwamen uit de kajuit gekropen, ieder met een groote aluminium pan in beide handen, waar ze op drijven wilden en Arie had, wat practischer, een lang rood pluche kussen op z'n buik genomen en knelde dat onder de armen vast.

Zoo wachtten de opvarenden in angstige spanning 't eerste stooten van de „Zeester” af. En die stoot kwam gauw, nog eerder dan men dacht en was zoo hevig, dat niemand op de been bleef en Kees met z'n emmer voor z'n borst voorover in de levende massa zeil tuimelde, waarbij de krans vergeetmijnetjes een ovalen vorm kreeg. Vóór allen weer opgestaan waren, volgde reeds de tweede stoot, waarbij de „Zeester” schuin naar beneden op de steenen vast bleef zitten en oogenblikkelijk een volgende flinke golf de stuurkuip binnenstortte, met zooveel geweld en massa's water, dat allen elkaar van angst verdrongen om boven op het dak van de kajuit te komen, waarbij het zeil zeer hinderlijk was en meerdere pogingen noodzakelijk maakte.

Heckie kwam ook uit de kajuit en rook land, waggelde naar de voorplecht, zag de steenen en was met één roekeloozen sprong aan land, waarbij een venijnige golf hem nog bijna achterhaalde en gedeeltelijk overstroomde. Het volgend oogenblik echter stond Heckie in een groene wei en begon, als elke zieke hond, gras te eten met een ijver, alsof hij van stonde af aan een geit wilde zijn en blijven.

Dirk, Kees en de gasten hadden zich verzameld op de voorplecht, welke zich schuin in de lucht verhief en dus wel bijna drie meter boven de steenen uitstak. Telkens donderde een zware breker over en langs de „Zeester“ en maakte dan het ontschepen even levensgevaarlijk. De „Zeester“ scheen stevig vast te zitten en weerstond trillend den steeds herhaalden stormloop van de zee.

Nu deed zich de vraag voor, wie het eerst van boord zou gaan om een touw aan den wal te brengen, want, hoewel in de verte door de groene weide een stuk of twintig mannen in heel wijde en lange broeken en met ronde mutsen op kwamen aanrennen, wilden de zeevaarders toch liever niet wachten, tot die mannen waren gearriveerd en alzoo besloot men met algemeene stemmen, op die van Kees na, dat Kees het eerst van boord moest, om een touw aan den wal te gaan brengen. Kees scheen te willen aarzelen, maar de weduwe kende geen omslag, deed Dirk een dik touw om Kees' middel binden en duwde hem naar het uiterste eind van de voorplecht.

„En nou an land, jij zeegeluksdiertje, en vlug wat ook!“ snauwde de weduwe, die heelemaal geen last meer scheen te hebben van zeeziekte. „Asjeblijft, schiet op, hè!“

Bibberend liet Kees zich een eindje zakken en bleef op het anker staan, met uit voorzorg den emmer aan het hengsel in den elleboog. Benauwd hield Kees de aanrollende golven in de gaten, waagde toen een sprong en kwam in het schuim van de volgende golf terecht, waardoor hij op handen en voeten even heelemaal kopje onder ging. Het water kreeg echter geen kans hem terug te sleuren en hij verspeelde alleen maar z'n emmer, die ratelend over de keien werd teruggezogen in de geheimzinnige, wilde zee.

De twintig mannen met de wijde broeken en ronde mutsen bereikten de „Zeester“ op het moment, dat Kees zich oprichtte uit het zilte nat. Zij hielpen hem overeind en begonnen op deskundige wijze de anderen van boord te halen, hetgeen vooral bij opoe, de weduwe en Dirk met veel moeite en verholten hilariteit gepaard ging. Geen van allen wilden hun drijfmiddel uit handen leggen, zelfs niet op aanraden van

de redders en na een half uur stonden allen bijeen in de wei, treurig sturende naar de „Zeester“, die sidderend de opgezweepte zee weerstond. Dirk legde op levendige wijze en zeer realistisch het gebeurde uit aan de redders en noemde de weduwe telkens z'n „aanstaande“, terwijl deze zich iederen keer luid in het gesprek mengde en al haar best deed Kees, die bescheiden op den achtergrond bleef, van alles de schuld te geven en Dirk in een helder licht te doen stralen.

Tenslotte werd opoe practisch en vroeg bibberend, waar ze waren en verbaasd antwoordde de woordvoerder der redders:

„Wel, Marken natuurlijk; weten jullie dat dan niet?“

Het gezelschap schudde van neen en volgde toen uitgeput de Marker redders, die hen vriendelijk een warm en verkwikkend onderdak aanboden en hen van droge kleeren voorzagen.

Halverwege de Kerkbuurt van het eiland kwam men de rest van de bevolking tegen, die zich groepsgewijze over de verschillende schipbreukelingen ontfermde en het hen aan niets liet ontbreken, wat in staat was hen snel tot zichzelf te laten komen.

In optocht bereikte men Kerkbuurt. Vooraan Dirk, de weduwe en de woordvoerder der redders; dan opoe, Bets en Arie, allen met hun drijfmetaal nog in de hand en dan kwam Heckie en daarachter Kees, bibberend, moe en half gebroken, den krans vergeetmijnetjes nog om z'n nek en het touw van Heckie in de hand.

Dien dag zijn ze op het eiland gebleven en ook 's nachts, want de storm werd met de minuut erger. Toen het gezelschap echter na eenige uren weer wat op verhaal was gekomen, keerde de latent gebleven energie snel weer terug en tegelijk daarmee een sterk verlangen bij Dirk en de anderen, om het gedwongen verblijf op het eiland zoo aangenaam mogelijk te maken en wat kon dan beter dienen dan het vieren van het verlovingsfeest? De doorgestane gevaren hadden het paar nog verder tot elkaar gebracht en de verwijdering tusschen de aanstaande bruid en Kees vergroot. Heel onnoodig echter bewees de weduwe dat voortdurend,

door Kees onophoudelijk te beschimpen, hoewel hij zich angstig en bescheidenlijk in een hoek bij een pronkbed had teruggetrokken, zoo ver mogelijk van de weduwe af.

Dirk dacht met spijt aan alle eet- en drinkwaar, die aan boord was achtergebleven en toen hij dat zijn gastheer mededeelde, trommelde deze oogenblikkelijk de burens bij elkaar en gezamenlijk toog men gezwind op weg om de kostelijke waar uit de „Zeester“ te gaan halen. In zeer vroolijke stemming kwam de karavaan na een uur terug, zoo vroolijk, dat het geen twijfel leed, om men had onderweg al van alles een proefje genomen. Toen begon eindelijk het feest, waarvoor, op aanraden van Kees, de heele onderneming op touw was gezet. Het feest duurde heel lang en uiterst voldaan zocht tenslotte iedereen, zelfs Heckie, de hem aangewezen rustplaats op.

Tegen den avond was de storm gaan liggen en de volgende dag was weer een stralende voorjaarsdag. Eenige schippers togen er met hun motorschepen op uit om de „Zeester“ vlot te sleepen, hetgeen na meer dan een uur van hard werken, eindelijk gelukte. Als een reddeloos wrak, maar toch drijvende, hield de „Zeester“ haar intocht in de haven van Marken en Dirk sprak af met zijn gastheer, dat deze de „Zeester“ op sleeptouw zou nemen en terugbrengen naar de plaats, waar ze vandaan gekomen was. De schipper moest maar zeggen, dat Dirk zelf wel aan zou komen binnenkort.

En zoo geschiedde. Dienzelfden dag vertrok de „Zeester“, gesleept door den motorbotter van den gastheer en drie man erin, om haar drijvende te houden, naar Amsterdam, en een uur later het heele gezelschap op een Amsterdamsche passagiersboot, die toevallig dien dag het eiland aandeed. Lang zwaaiden ze nog naar de vriendelijke eilandbewoners en halverwege den terugweg haalden ze de „Zeester“ in. Ze zag er nu niet meer zóó reddeloos uit. De mast stond weer en de zeilen waren geborgen, terwijl een noodroer ver achteruit stak.

Nooit ben ik precies te weten gekomen, welke uitvlucht Dirk wel verzonnen moet hebben, om alles goed te praten, wat de weduwe 's avonds las van het gebeurde in de „Tele-

graaf", waarbij de eigenaar van de „Zeester" werd genoemd.

Ook die hondenkwestie bleef voor haar onopgelost en ze deed wijselijk geen moeite om achter de waarheid te komen.

De eigenaar van de „Zeester" was op de werf aan het werk, toen z'n mooie boeier in deplorabelen toestand werd teruggebracht, en zonder de fauteuils. Op de grens van een zenuwberoerte brulde hij voortdurend: „genade! genade!" en liep uitzinnig op z'n schip heen en weer. Toen de Marker visscher hem berichtte, dat de huurder binnenkort de schade kwam opnemen, bedaarde hij wel wat, doch het duurde nog lang, eer hij ophield met zijn stroom van „genade's".

.....

Zes weken later opende Dirk een groote kruidenierszaak in de Van Woustraat, welke zaak door de weduwe gedreven zou worden. Een week tevoren waren ze getrouwd, Dirk en de weduwe, en na een telkens herhaald aandringen van Dirk, kon Kees in dienst komen als knecht, om met de kar langs de klanten te gaan. Ook Heckie bleef bij de familie. Kees had een mooi gareel voor hem gemaakt, om hem onder de kar te laten loopen, waardoor het voor Kees wat makkelijker zou zijn. Het was echter bij de eerste poging gebleven, want zoodra Heckie het tuig op zijn rug voelde, vloog hij als een razende door den winkel, schudde en rukte alles af en vloog toen achter Kees aan, die zich redde door een winkel-ladder op te klauteren.

De wandelaar, die later door de Van Woustraat kuierde, kon dan dikwijls Dirk zien zitten, keurig gekleed en een sigaar in het hoofd, achter een spiegelruit van de bovenwoning, terwijl Kees beneden vóór de zaak bezig was de kar op te laden, op de snobbige aanwijzingen van de weduwe en onder de vriendelijke, maar hinderlijke belangstelling van Dirk achter 't raam en de boosaardige interesse van Heckie, die vaak rechtop bij de deur zat toe te kijken met ontwijfelbaar leedvermaak in de uitdrukking van zijn kop.

Meermalen op een dag echter hoorde men de volumineuze stem der weduwe het geroezemoes in het benedenhuis plotseling snerpnd overstemmen:

„Dirk! Dirrrrrk! Kom naar beneden! Een reiziger; praat even

met hem, ik heb het te druk. Gauw wat asjebliëft!"

Dan zag men Dirk achter het raam overeind schrikken en hoorden de menschen beneden hem met zenuwachtige haast de trap afkomen, steeds roepend:

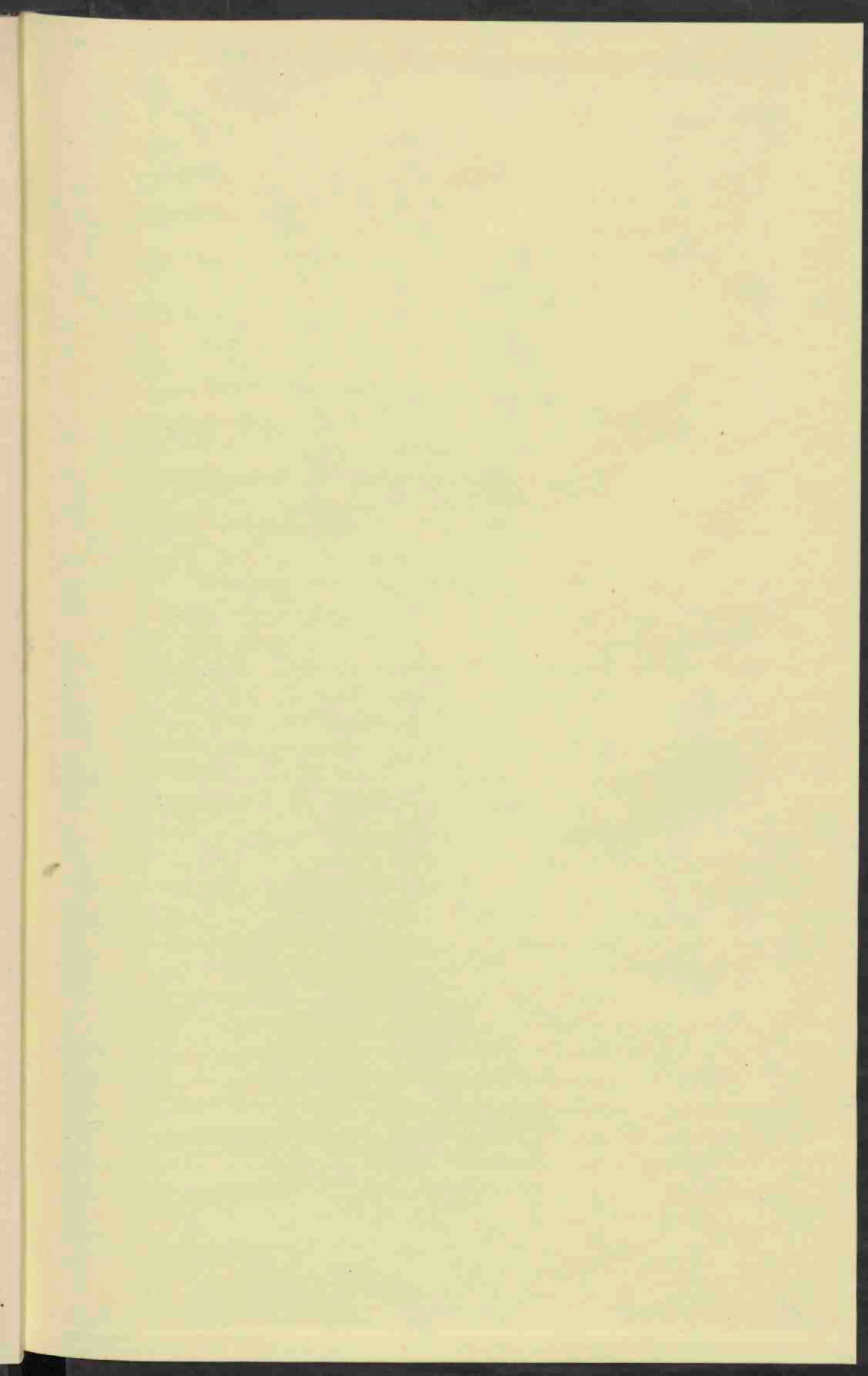
„Ja-ja, lieve, hier ben ik al! Ik kom al, hoor!" en vlak daarop kwam hij dan den winkel binnen, met een deemoedigen blik zijn echtgenootte zoekend, om dan met joviaal gebaar den reiziger te begroeten. Hij wist wel, wat hij zeggen moest, want dat had de weduwe hem van te voren al duidelijk ingeprent. Kees had echter een flauwe mop uitgedacht, om Dirk het leven te vergallen. Wanneer Dirk namelijk zalig rustte bij het raam en zijn echtgenootte soms even weg was om een boodschap in de buurt, dan staakte Kees zijn werk en gilde onderaan de trap, met verdraaide stem:

„Dirrk, Dirrrrk! Kom naar beneden en ga Kees helpen! Gauw wat, asjebliëft!"

En dan vloog Dirk deemoedig naar beneden en begon be-
duusd Kees te helpen, totdat hij in de gaten kreeg, dat Kees
erbij ging zitten kijken, omdat de patrones er niet was. Woe-
dend stormde Dirk dan weer naar boven, om vloekend zijn
plaats bij 't raam weer in te nemen en vergetelheid te zoeken
in z'n droomerijen.

Ja, de weduwe zwaaide met ijzeren vuist den huiselijken
en zakelijken scepter en zelfs Heckie had eerbied voor haar
gekregen. De zaak liep echter goed en zoo ziet men dus,
wat men met lef en durf bereiken kan. Vooruit dus, met
lef en durf!

10125.

BOEKBINDERIJ
OELLERS
VALKENBURG

